

HARLEQUIN®

септември '95

Романс.

143

СВАТБАТА НА СТЕФАНΟΣ Хелън БИАНКИН

ХЕЛЪН БИАНКИН СВАТБАТА НА СТЕФАНОС

Превод: Геновева Ботева

chitanka.info

Алекси Стефанос е олицетворение на всичко, което Алис ненавижда у мъжете — нагъл, деспотичен и самоуверен. Ала тя трябва да се омъжи за него, защото това е единственият начин да осигури щастието на малкия Георгиос — сина на нейната починала сестра. Но дали Алекси ще съумее да сломи нейната съпротива и да спечели сърцето ѝ?

ПЪРВА ГЛАВА

В ранния утринен час движението бе необичайно претоварено и щом излезе на аутобана, Алис намали скоростта на малката си елегантна хонда. Далече напред в мъглата трептяха назъбените очертания на административните сгради, извисили остри върхове над линията на градския хоризонт, а когато зави покрай брега на Суон и пое към центъра, край нея заблестяха водите на реката, отразяващи първите слънчеви лъчи.

Докато намери място за паркиране изминаха векове, а когато си запробива път по тротоара през забързаните към работните си места ранобудни хора, тя негласно благодари на Бога, че я е избавил от участта да пътува ежедневно на работа в центъра на града.

Късно следобед предния ден нейният адвокат ѝ бе позвънил с настоятелната молба да се яви в кантората му колкото е възможно по-скоро и беше събудил тревогите ѝ. Ето защо, когато прекрачи прага на модерната сграда от черен мрамор и цветно стъкло, дълбока бръчка на безпокойство проряза челото ѝ.

Алис прекоси фоайето и забърза към рояка мъже и жени, струпали се пред трите асансьора, които щяха да ги отведат до желания етаж. Когато приближи, вниманието ѝ бе привлечено от висок мъж в тъмен костюм, застанал встрани от другите, и очите ѝ за миг се спряха на лицето му.

Профилът му бе като изсечен с длето и показваше масивна лицева костна структура, безупречен фон за аристократичната извивка на носа и за гранитната челюст. Гъстата му тъмна коса, малко по-дълга от приетата за момента модна линия, бе подредена от ръката на професионалист.

Към трийсет и петгодишен — помисли си Алис и видя, че стойката му издава първична сила, съчетана с физически магнетизъм, който властно приковаваше вниманието.

Усетил, че е наблюдаван, той се обърна и я прониза с очи — нито сини, нито сиви, а някаква странна смесица от двата цвята.

Алис внезапно се запита как ли изглежда тя отстрани — модерно скроен черен костюм, бяла копринена блуза в изчистени линии, придаващи делови вид на крехката ѝ фигура. Тъмнорусата ѝ коса с матов оттенък стигаше до раменете, а деликатните черти на лицето ѝ изразяваха душевно равновесие и достойнство.

Тя мобилизира цялата си воля, за да не мигне и да не сведе поглед под продължителния му преценяващ взор, но неясно защо усети всеки свой нерв опънат от напрежение, породено от непознато усещане — неканено и първично, което трепна нейде дълбоко у нея.

Алис не успя да отдели очите си от неговите в продължение на няколко безкрайни секунди и бе готова да се закълне, че ускореното туптене на сърцето ѝ е така силно, че не е останало скрито за всички около нея.

Реакция — каза си тя разтреперана — на невероятно сексуално мъжко излъчване. Нито един мъж не е достоен да притежава такава власт.

Под изисканата външност надничаше спотаен цинизъм, дебнещо очакване на опит за завързване на разговор, за отправена покана — за Господ знае къде — може би за нейното легло?

Вродената ѝ гордост, подплатена от независимия ѝ дух, запалиха дръзка искрица в очите ѝ и неуловимо наклониха брадичката ѝ, когато тя вдигна поглед към стрелките на часовника, окачен високо на мраморната стена.

Два асансьора спряха едновременно на партерния етаж. Алис остана на мястото си, избра по-близкия от тях и със закъснение установи, че непознатият възнамерява да я последва.

Кабината се напълни бързо и младата жена решително закова поглед върху таблото, за да освободи съзнанието си от натрапчивото усещане за близостта на мъжа, застанал до нея. Макар и повдигната на десетсантиметрови токчета, тя едва стигаше до раменете му, глава ѝ се замая от аромата на неговия одеколон.

Обзе я влудяващото чувство, че ще се задуши, но въпреки това отчиташе всяко свое дихание, всеки удар на сърцето си. Беше непоносимо и Алис изпита огромно облекчение, когато асансьорът спря на нейния етаж.

Ала радостта, че ще се освободи от изнервящата му близост се оказа краткотрайна, защото Алис забеляза с крайчеца на окото си, че

непознатият също излиза от асансьора с намерението да посети кантората, към която тя самата се беше насочила.

Младата жена тръгна към приемната, за да съобщи, че е пристигнала за уговорената среща, сетне се настани на най-близкото кресло. Взе списание и запрелиства гладките страници с престорен интерес, но усещането за присъствието на мъжа, заел ъгъла на полезрението ѝ, тревожно растеше. С ръка в джоба на безукорно ушития панталон, с всеки сантиметър от външността си, той имаше вид на мощен властник, възплъщение на драматичната смесица от нагла мъжественост и първична жестокост. Човек, когото е по-добре да имаш за приятел, отколкото за враг — мрачно заключи Алис.

Нещо в него дълбоко я притесни — нещо близко и познато, което тя не можеше да определи. Сигурна беше, че не са се срещали преди, защото той не бе от мъжете, които се забравят.

— Госпожице Андерсън, заповядайте, ако обичате. Господин Манеринг е готов да ви приеме.

Алис последва елегантно облечената секретарка по широк и просторен коридор до модерния кабинет, разкриващ величествен изглед към града. Тя отвърна на поздрава на изправилия се да я посрещне мъж, избра едно от трите кресла срещу бюрото му и грациозно потъна в меката кожена тапицерия.

— Необходимостта от тази среща изглежда продиктувана от неочаквани и спешни обстоятелства — заяви тя, кръстосвайки бавно стройните си крака, без да сваля недоверчив поглед от напрегнатото лице на мъжа, който я наблюдаваше зорко.

— Наистина. Събитията приеха неочакван обрат — потвърди опасенията ѝ Хю Манеринг, който протегна ръка към кожена папка и разрови съдържанието ѝ. — Тези документи пристигнаха по куриер вчера следобед, а получаването им беше последвано и от телефонно обаждане от страна на подателя.

Бръчка пресече челото на младата жена.

— Мислех, че въпросът с наследството на Антония е ясен.

— С наследството — да, но не и с попечителството над нейния син.

Сърцето на Алис се сви в болезнен спазъм:

— Какво означава това?

Той наведе глава и я погледна втренчено над смъкналите се на носа му очила.

— Получих копия от юридическите документи, с които се предявява иск за Георг. — Той спря, за да провери записаното в документа име — Георгиу. Невръстен син на Георгиу Ставро Стефанос, роден преди около два месеца от майка Антония Грейс Андерсън в една болница, разположена недалеч от град Пърт.

От изненада Алис пребледня, а когато с нарастващ ужас погледна адвокатата, очите ѝ приличаха на две огромни езера, отразили цялото неверие на света.

— Те не могат да направят това! — възропта тя с разтреперан от негодувание глас.

Мъжът срещу нея остана невъзмутим.

— Антония не е оставила завещание, нито писмено пълномощно, уреждащо юридическата отговорност за нейния син. Бидейки единственият ѝ жив роднина, вие естествено поемате ролята на заместник на майката и опекуна. — Той спря и се изкашля. — Но, технически погледнато, детето е сираче и при нормални обстоятелства, в случай като този, е обичайно Министерството на социалните грижи да се произнесе за начина, по който ще бъде отгледано то, като вземе предвид всички обстоятелства, касаещи благополучието на детето, което е от решаващо значение. Молба за осиновяване може да бъде подадена от всяка заинтересована страна. — Той спря и я погледна състрадателно. — Въпрос, който съм длъжен да доведе до знанието ви.

— Нима искате да кажете, че роднините на приятеля на моята сестра имат същото право на осиновяване, каквото имам и аз? — запита Алис нетърпеливо, опитвайки се да сведе юридическата фразеология до най-простия и съществен изказ.

Само по изражението на адвокатата се досети какъв ще бъде отговорът, който след миг чу:

— Точно така.

— Но това е невъзможно! Георгиу по свое усмотрение е предпочел да не отговаря на писмата на моята сестра и това ще бъде неоспоримо доказателство срещу него във всеки съд.

Очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта за нещастната ѝ сестра. Шест години по-млада от нея, Антония беше толкова жизнерадостна и безгрижна! Твърде млада — само на деветнайсет

години, тя не понесе последиците от краткия любовен роман, който беше изживяла по време на ваканционното си пътуване в чужбина. Но понесе безкрайни страдания, защото няколко седмици след като се завърна от обиколката на гръцките острови, тя установи, че е забременяла.

Незабавно изпрати писмо на определен адрес в Атина, но то остана без отговор, а от телефонния разговор, проведен няколко седмици след това с помощта на преводач, се разбра, че търсеният номер не съществува в указателя и затова не могат да я свържат.

Истинско дете на любовта, малкият Георгиу бе оцелял, защото неговата майка категорично отказа да прекъсне бременността. Яви се на света след продължителна борба, принудила обслужващият лекарски екип да пристъпи към спешна оперативна намеса и цезарово сечение. Но съдбата нанесе съкрушителния си удар, когато следродилните усложнения прераснаха във внезапен колапс, който за няколко дни доведе до ненавременната смърт на Антония.

Разбита от скръб, Алис търпеливо се зае с уреждането на всички въпроси. Намери едно момиче, което назначи като управителка на магазина си за първите ужасяващи седмици след смъртта, докато се намери подходяща детегледачка.

Беше успяла да организира ежедневието си така, че сутрин за детето се грижеше гледачката, а следобед магазинът оставаше в ръцете на управителката. Това позволяваше на Алис да отделя повече време за малкия си племенник, чието необичайно християнско име отдавна бе променено на галеното Джордж.

— Разбирам тревогите ви, Алис. Господин Стефанос предложи да обясни лично причините, които са го накарали да предяви иска си.

От изненада Алис широко отвори очи.

— Имал е дързостта да дойде тук лично, след толкова време на пълно мълчание!

Хю Манеринг я погледна внимателно и замислено каза:

— Във ваш интерес е да изслушате неговите доводи.

Адвокатът натисна бутона за вътрешния телефон и даде съответните нареждания на секретарката си.

След секунда вратата се отвори и високият предизвикателен мъж, който бе успял да наруши душевното ѝ равновесие само преди половин час, влезе в стаята.

Алис усети как стомахът ѝ се свива от необясним страх. Кой беше той? Беше разглеждала достатъчно дълго снимките, които сестра ѝ донесе от отпуската си, за да разбере, че ликът от фотографската хартия и образът на непознатия от асансьора, не са на един и същи човек.

Хю Манеринг ги запозна с изискана вежливост:

— Алис Андерсън — Алекси Стефанос.

— Госпожице Андерсън — повтори името ѝ мъжът с дълбок и провлечен говор, издаващ лек акцент, и Алис настръхна. Той обхвана с бърз изпитателен поглед лицето, за миг се взря в изплашените ѝ очи, а после се обърна към адвоката. — Предполагам, че сте запознали госпожица Андерсън с фактическата страна на въпроса, по който сме се събрали тук?

— Може би господин Стефанос — подчерта Алис, докато мъжът се настаняваше в съседното кресло — ще ни обясни кой е той и каква е неговата връзка с бащата на детето на моята сестра?

Тя определено търсеше война, раздразнена от подигравателната насмешливост, прозираща под привидната вежливост на непознатия мъж.

— Простете, госпожице Андерсън — наклони иронично главата си той, — аз съм по-възрастният брат на Георгиу. По-точно аз съм неговият заварен брат.

— Което означава, че Джордж — Алис направи пауза, за да подчертае преиначеното име — ви изпраща като свой представител?

Сивите очи на непознатия потъмняха.

— Георгиу не е жив. Миналата година той претърпя тежка пътна злополука, която го превърна в инвалид. Последваха усложнения и преди един месец той почина.

Алис не вярваше на ушите си. Възможно ли бе такова странно, ужасяващо съвпадение! Кой е допускал това! Докато умът ѝ бе зает с тези мисли, Алекси Стефанос продължи да разказва с равен, отмерен глас:

— Ние не знаехме нищо за вашата сестра. Не подозирахме в какво състояние се намира тя. Едва когато случайно открихме писмата ѝ една седмица след смъртта на Георгиу, разбрахме за нея. Необходимо ни бе време, за да проверим фактите, а после пристъпихме към уреждане на формалностите.

— Какви формалности?

— Естествено е детето да бъде отгледано като член на семейство Стефанос.

Алис пламна.

— То няма да бъде отгледано като такава.

— Вие оспорвате нашите права?

— Вашите права? — реагира тя.

— Да. Тъй като е първият внук от мъжки пол на моя баща, той се явява негов законен наследник.

— В удостоверение за раждане Джордж е записан като Георгиу Андерсън, господин Стефанос. Бидейки най-близка роднина на Антония, аз поех отговорността за нейния син.

Господин Стефанос запази външно спокойствие, но очите му блеснаха остро. Алис вдигна глава и решително го погледна в очите.

— Резултатът от анализа на кръвната група доказва, че моят брат е бащата на детето на вашата сестра — заяви той.

При тези думи Алис се разтрепери, побесняла от възмущение и гняв. Как смее да намеква за друг баща!

— Как си обяснявахте изпращаните от Антония писма за помощ, господин Стефанос? — ледено се усмихна тя. — Като опит за изнудване?

— Допуснахме и това.

— Така ли? — задъха се от едва сдържан гняв тя. — Нагъл, безочлив — Алис спря, онемяла от възмущение.

— Моля, продължете — подкани я той.

— Мръсно парвеню! — безпомощно кресна Алис и съзря твърдия му поглед. — Антония нямаше нужда от пари, нито от брат ви, нито от неговото семейство. Както ще потвърди господин Манеринг, когато нашите родители починаха преди няколко години, аз и моята сестра наследихме значително финансово състояние — достатъчно, за да ни осигури удобен живот без потребност от други доходи, освен нормална седмична заплата. Когато завърши училище, Антония започна да ми помага в магазина. — Алис бе бясна от гняв както никога досега. — По време на ваканцията вашият брат, господин Стефанос, е направил на моята сестра предложение за женитба с обещанието, че след една седмица ще ѝ изпрати покана за Атина, за да се срещне с родителите му и да обявят годеча. — Очите ѝ потъмняха

от болка при спомена за удара, който понесе сестра ѝ, разбрала, че е отхвърлена.

— Злополуката настъпи на другия ден след завръщането му — каза Алекси Стефанос. — Брат ми беше няколко седмици на легло в безсъзнание. Остана в болницата. Мина много време, докато разбере степента на получените физически увреждания. Той е знаел, че в това състояние не може да мисли за брак.

— Можеше да пише! — възкликна с негодувание Алис. — Неговото мълчание бе причина за месеци неизмерима скръб. Вие подценявате моята сестра, господин Стефанос — продължи студено тя, — като си мислите, че тя би могла да отхвърли брат ви, заради неговото физическо състояние. Тя го обичаше!

— А според вас на любовта е подвластно всичко?

Очите ѝ пламнаха в гняв и гордост.

— Антония заслужаваше да ѝ бъде дадена възможност, за да докаже любовта си — мрачно каза Алис и го погледна.

Той продължаваше да я гледа със същия пронизателен поглед, но тя не сведе очи.

— А вие, госпожице Андерсън — запита господин Стефанос с измамна мекота, — вие бихте ли дарили един мъж с такава вярност?

Алис отмина въпроса с мълчание и в стаята настана такава тишина, че те чува собственото си дишане.

— Може би ще направим опит да разрешим положението? — обади се деликатно мъжът зад бюрото и Алис като насън се извърна към звука. Съвсем беше забравила адвокатата, а сега видя как той тревожно поглежда ту нея, ту Алекси Стефанос. — От името на Алис аз мога да декларирам нейното намерение да подаде незабавно молба за осиновяване — продължи господин Манеринг.

— От гледна точка на закона, като неомъжена жена, мис Андерсън не заема достатъчно високо положение, за да отмени моето право върху детето на брат ми — заяви Алекси Стефанос, а гласът му таеше скрита заплаха.

— Само ако сте женен — отвърна Алис и въпросително погледна господни Манеринг. Той кимна утвърдително и тя ликуващо се усмихна. — Женен ли сте, господин Стефанос?

— Не — отговори той равнодушно. — Положение, което възнамерявам да коригирам без всякакво отлагане.

— Така ли? Значи сте сгоден? — запита го тя с непривична злоба.

— Моите семейни планове не са от значение, госпожице Андерсън, и не са ваша работа.

— Напротив, господин Стефанос — любезно настоя тя. — Разбирате, че ако бракът е условието, необходимо, за да спечеля битката за осиновяването на Джордж, и аз ще се наредя сред чакащите пред гражданското отделение, като неотложно се обзаведа с необходимия съпруг. — Тя погледна адвоката и попита: — Това ще подобри ли позициите ми?

Хю Манеринг очевидно здравата се притесни.

— Бих искал да ви предпазя от прибързан брак, сключен, с цел да осигурите заместник на бащата на невръстния Джордж. Господин Стефанос несъмнено ще оспори основателността на вашия аргумент.

— Както и аз — неговия — прекъсна го ядно Алис, — ако той се ожени незабавно.

— Изкушавам се да добавя колко е жалко, че не можете да се ожените един за друг, като по този начин осигурите, на детето стабилно роднинско обкръжение, вместо да потъвате в безкрайните процедури на Министерството на социалните грижи за придобиване на законното право на осиновител.

Алис погледна адвоката сякаш насреща ѝ седеше луд.

— Навярно се шегувате?

Хю Манеринг сви рамене.

— Браковете по целесъобразност не са необичайно явление.

— Може и да не са — грубо възрази тя, — но аз се съмнявам, че господин Стефанос е готов на такъв компромис.

— Откъде тази сигурност, госпожице Андерсън? — провлеченият глас я удари като с камшик и тя едва се съвзе от изненадващия му отговор.

— Защото — тук тя поспря, търсейки думи, — защото тази идея е върхът на глупостта и е напълно абсурдна.

— Така ли? — усмихна се господин Стефанос, а при вида на усмивката му Алис почувства, че се задушавя, сякаш бе гълъб, попаднал в ноктите на хищна птица. — Това е решение, което носи известни предимства — продължи той.

— Не мога да си представя нещо по-лошо от това, да бъда заробена в брак с мъж като вас!

Ако нещо бе в състояние да разтърси устоите на живота ѝ, то това бе той — Алекси Стефанос! Тя видя заплахата, притаена в очите му, в необичайната неподвижност на лицето му. Цялата трепереше. Сключи побелелите си пръсти, за да не издаде вълнението си и каза:

— Нашият по-нататъшен разговор е безполезен. — Стана и добави: — Желая ви приятен ден, господин Манеринг — сбогува се с адвокатата тя. После се обърна към своя противник и добави: — Сбогом, господин Стефанос.

Без да обръща внимание на господин Манеринг, който бе станал с очевидното намерение да изглади положението, Алис се отправи към вратата, отвори я и излезе.

Силите ѝ изневериха, едва когато влезе в колата и запали с намерението да се пребори с претовареното движение.

Проклет да бъде! Проклет да бъде Алекси Стефанос! Тя стисна кормилото, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, а тихият бяс я беше така завладял, че по чудо се добра до бутика, без да блъсне някого.

ВТОРА ГЛАВА

Остатъкът от сутринта отлетя в разговори с Мириам Сторк — управителката на бутика, в инвентаризация на наличната стока и работа с клиенти. Алис успя да си тръгне едва към обяд и когато се добра до свещения уют на своя дом, почувства огромно облекчение.

Щом момичето, което гледаше детето, излезе, тя зареди пералната машина, прибра някои разхвърляни вещи и така се приготви да посрещне първия рев на малкия Джордж при събуждането му.

Когато го чу да плаче в стаята си, Алис отиде при него и смени пелените му. После му даде млякото и събра нещата, които щяха да им трябват за следобедната разходка. Джордж явно обожаваше тези излизания с леля си, защото се усмихна щастливо, когато Алис го сложи в количката и го загърна с пъстрата пелена.

Въздухът бе свеж и прохладен, а зимното слънце се провираше между клоните на дърветата, опасали широката крайградска улица от двете ѝ страни. Младата жена крачеше бързо и отривисто, а очите ѝ грееха от обич, като гледаше променящото се изражение на личицето на своя малък племенник. За възрастта си той бе много енергичен, много жив и силен и видимо растеше с всеки изминал ден.

Алис се сети за тазсутрешния разговор в кабинета на Хю Манеринг и тревожна бръчка проряза челото ѝ. Възможно ли бе да отхвърлят молбата ѝ за осиновяване? Възможно ли бе да удовлетвори искане на Алекси Стефанос? Трябва незабавно да се свърже с адвокатата си.

Когато се прибраха от разходката, Алис с удоволствие се зае с къпането. Розовото телце се плъзгаше в ръцете ѝ, а малките очички весело примигваха. Тя обля детето с чиста вода, подсуши го внимателно и го посипа с бебешка пудра. После го облече в чисти дрешки, настани го в креватчето и му подаде шишето с млякото.

След това проведе разговор с Хю Манеринг по телефона.

— Възможно ли е да загубя Джордж? — запита Алис, грубо пренебрегвайки правилата за добро поведение.

— Вземането на окончателно решение ще отнеме много време — подчерта адвокатът. — Процедурата на Министерството на социалните грижи изисква проучване на възможностите на всеки молител за осигуряване на необходимите грижи, след което се пристъпва към разглеждане на молбата и вземане на окончателно решение.

— Кажете ми неофициално — настоя тя, — кой от двамата ни има по-добри изгледи за успех?

— Невъзможно е да се пренебрегнат фактите, Алис. Получих неоспорими доказателства за финансовото състояние на Алекси Стефанос. Той притежава внушителни средства.

Отговорът му пробяга по гръбначния ѝ мозък като ледена змия и тя едва овладя разтреперания си глас.

— Средства, които далеч превишават моите, ако съм те разбрала правилно?

— Скъпа моя, ти се радваш на финансова обезпеченост, на която биха завидели много жени на твоята възраст. Но тя представлява нищожен процент от състоянието на господин Стефанос.

— Да го вземат дяволите! — думите сами се отрониха от устата ѝ като тежка клетва.

— Благополучието на детето е от първостепенно значение — тихо ѝ напомни адвокатът. — Утре ще подготвя молбата ти за подпис.

Алис нямаше апетит, а и желание да готви вечеря. Направи си омлет с прясна салата, после хапна малко плодове за десерт.

Нужно бе да мобилизира волята си и да се заеме с бродиране — да довърши на ръка рокличките, които ѝ бе донесла тази сутрин една от надомните ѝ шивачки.

Изми чиниите, прибра прането, извади бебешките дрешки от пластмасовата опаковка и удобно се настани в креслото в дневната с кошничката за конци до себе си. Работейки усърдно, тя правеше бод подир бод с прецизна грижливост, отрязваше края, после го вдяваше отново и така редеше нежната бродерия по мъничките бебешки облекла.

— По дяволите! — Тихата ругатня раздра тишината на стаята. Третата за един час и все тъй гневна, макар и изречена с едва доловим глас.

Алис погледна капката кръв, избила на пръста ѝ след последния бод, и вдигна очи към небето в негласен зов.

Само тази дрешка и приключвам за вечерта — потърси тя наум подкрепата на своя светец-закрилник. Макар че щеше да се почувства далеч по-добре, ако зареже бродирането и се отпусне пред телевизора с чаша димящо кафе в ръка. Но в края на този тъй тежък ден, който бе помрачил надеждите ѝ и застрашил нейните планове за бъдещето, тя трябваше да се потопи в работа, за да не позволи на черните мисли да я обсебят напълно и да я задушат съвсем.

Беше се специализирала в изработката на луксозно бродирано бебешко облекло със собствена търговска марка „Алис“, превръщайки с тежък труд занимателното хоби в преуспяващ бизнес. Сега бе собственик на бутик в модерен търговски център, в който предлагаше изискани дрешки за бебета и малки деца. Дрешките носеха етикет с нейното име, а заедно с тях продаваше и няколко подобрани вносни артикула.

След пет минути Алис въздъхна облекчено. Рокличката беше готова. Вдигна я пред очите си, за да я огледа за последен път, преди да я сгъне и прибере в найлоновата опаковка. Доволна от себе си, тя протегна ръце и разкърши рамене, за да раздвижи схванатия си гръб.

В този миг плачът на Джордж отекна във вечерната тишина и тя побърза да стопли млякото му. Нахрани го и го настани в креватчето за нощния сън.

Когато се връщаше към дневната, младата жена за миг зърна отражението си в стенното огледаш в антрето и спря, видяла, че грижите и липсата на апетит са привели болезнено нейната нежна фигура. Под невеселите сини очи имаше тъмни кръгове, а в ъглите около устата — дълбоки бръчки.

След няколко минути Алис потъна в мекото кресло в дневната и отпи горещото кафе, за което беше мечтала цялата вечер. Ако имаше край себе си някой, на когото да се облегне и довери! — не за пръв път горчиво си помисли тя.

— Ако родителите ми бяха живи, щеше да бъде различно — повтаряше си младата жена. Ала и двамата починаха един след друг само година след като Алис завърши училище. Бързайки да намери своето място сред трудовия поток и да изведе Антония през уязвимостта на ранната юношеска възраст, тя беше твърде заета с работа и грижи и не намери време, за да създаде близки приятелски връзки.

Внезапният звук на звънеца разтърси спокойствието на къщата и Алис скочи. Забърза към вратата разтревожена и същевременно озадачена. Кой ли би могъл да дойде по това време на вечерта?

Погледна веригата, за да се увери, че е на мястото си и чак тогава попита:

— Кой е?

— Алекси Стефанос.

Стефанос! Името бе вдълбано в мозъка ѝ като диамантен срез върху мраморна плоча и тя ужасена затвори очи, а първоначалната ѝ изненада премина в силно раздразнение.

— Откъде взехте адреса ми? — попита Алис.

— От телефонния указател — отвърна той грубо и откровено.

— Как смееете да дойдете тук! И то по това време! — възкликна младата жена, опитвайки се да прогони уплахата, която я бе обзела.

— Осем и половина едва ли може да се нарече неприлично късен час — отвърна провлеченият глас зад масивната дървена врата. Алис дълбоко пое въздух, а после бавно го изпусна.

— Нямам какво да ви кажа.

— Смея ли да ви напомня, че аз имам пълно право да видя племенника си.

Студеният му подигравателен глас вледени гръбнака ѝ. По дяволите! За какво се мисли, за Бога!

— Джордж спи, господин Стефанос.

Кратките ѝ негостоприемни думи бяха посрещнати със заплашително мълчание. Алис неволно затаи дъх, очаквайки да чуе шум от отдалечаващи се стъпки.

— Заспал или буден, госпожо Андерсън, за мен е без значение.

Алис отчаяно затвори очи. Какво да прави? Беше ясно, че Алекси Стефанос е решителен и упорит човек. Ако не го пусне да влезе и да види Джордж сега, той ще поиска да дойде в по-подходящо време утре. И няма да се откаже, докато не постигне целта си.

Без да сваля веригата, тя откряхна вратата и машинално отбеляза наум, че Алекси е сменил тъмния делови костюм с леки сиви панталони и пуловер от фина вълна. Дори и тук, под закрилата на нейния собствен дом, появата му наруши дълбоко душевния ѝ покой.

Неговото присъствие вещаеше неизвестност и несигурност, затова Алис го изгледа с неприязън и тревога.

— Ще ми дадете ли честната си дума, че посещението ви е добронамерено. Че то не ще се превърне в похищение над Джордж? — попита Алис.

Погледът му трепна, а после се вкамени. Лицето му се превърна в маска на потиснат гняв.

— Похищение, извършено от моя страна днес, не би допринесло за осъществяването на намеренията ми утре. Не би било в мой интерес — изрече той с равен и безизразен глас. — Необходимо ли е да ви напомням, че отказът да изпълните молбата ми ще бъде взет под внимание от моите адвокати? По-късно той неминуемо ще бъде използван срещу вас.

Изкушението да му каже точно къде да изпрати адвокатите си беше почти неудържимо, но здравият разум надделя и Алис свали веригата и се отдръпна, за да направи път на неканения си посетител.

— Благодаря.

Иронията, с която той изрече благодарност си, не убягна от нейното ухо, но младата жена направи усилие да запази приличие.

— Стаята на Джордж е в задната част на къщата — каза тя и тръгна напред, за да покаже пътя. Не се обърна нито веднъж към него, но през цялото време докато вървяха, усещаше, че той я следва плътно. Алис не си бе поставила за цел да бърза, но крачките ѝ бяха припрени и нервни и когато стигна в края на коридора, усети, че е останала без дъх.

Тя полека натисна бравата. Разтвори широко вратата, за да пропусне светлината от коридора навътре в затъмненото помещение. Чиста и просторна, стаята бе превърната в детска спалня няколко месеца преди раждането на Джордж. Белите прясно боядисани стени с акварелни фрески бяха идеален фон за детските мебели и чудесно хармонираха с полюляващите се от тавана пъстри висулки.

Застанала нащрек, Алис погледна мъжа, който бе спрял на прага до нея. Тя бе готова да скочи като тигрица при най-малкия знак от негова страна, че възнамерява да наруши сигурността на поверения ѝ крехък живот. Но Алекси Стефанос не помръдваше, а лицето му оставаше все тъй твърдо и непроницаемо.

Какво очакваше? Да зърне нежност по каменните черти? Те бяха странно безизразни, но в същото време от тях лъхаше смразяваща решителност.

Сякаш разбрал, че е станал прицел на безмълвна битка, Джордж се размърда по гръб, размаха ръчички, а крачетата му ритнаха завивката. Чу се бебешко мъркане и отново настъпи покой.

В този миг сърцето на Алис се сви и изпита желание да изкрещи, че детето принадлежи на нея и че тя никога и за нищо на света няма да го даде на друг.

Навярно тези мисли бяха променили лицето ѝ, защото видя, как миг, преди да се отдели от креватчето, Алекси Стефанос направи неуловимо движение с уста. После той се обърна рязко и тръгна по коридора. Алис безшумно затвори вратата и го последва.

Неканеният посетител изглежда не бързаше да напусне дома ѝ, защото влезе в дневната без разрешение и застана прав сред стаята с ръка в джоба на панталона.

— Може ли да поговорим? — попита той, оглеждайки я от глава до пети, с което ни най-малко не подобри нито отношението, нито настроението ѝ.

— Бях останала с впечатлението, че тази сутрин сме си казали всичко — отговори Алис.

Алекси я погледна студено право в очите, с което предизвика накърнената ѝ гордост и събуди болката по изгубената сестра, и добави:

— Жалко, че самият Георгиу не намери време да удостои сина си с такова почтително внимание!

— Той имаше оправдателни причини и аз много бих искал да вярвам, че вие ще ги приемете.

— Ако наистина е обичал моята сестра — бавно изрече Алис, — той е бил длъжен да се погрижи писмата, които му бе писала тя, да не останат без отговор. Могъл е да помоли някой, дори и вас, да ѝ пише. Беше поел отговорност към нея, която пренебрегна, макар че е намерил сили да се бори храбро със своето собствено нещастие.

Погледът на Алекси Стефанос не трепна от думите ѝ.

— Предполагам, че се е измъчвал от мисълта за детето, което носи Антония и което той няма да види.

— Това е минало. Антония не е между живите. Останал е само Джордж и сега само той има значение за мен!

Алекси я погледна втренчено и бавно каза:

— Трябва да разберете, че детето не може да расте под друго име, освен под името Стефанос.

Тонът му бе толкова твърд и решителен, че Алис се изплаши.

— Защо? — направо попита тя. — Един самотен, неженен мъж като вас, не би могъл да гледа детето по друг начин, освен като наеме детегледачка. Грижите на детегледачката не могат да се сравнят с обичта и вниманието, които ще му дам аз.

Алекси изпъна раменете си, сякаш се изправяше изпод тежък товар, а лицето му отново потъмня в онази мрачна непроницаемост, която би могла да таи всякакви помисли.

— Но вие също прибягвате до грижите на бавачка! Тя идва тук всяка сутрин и стои до обяд. Така ли е? — въпросително повдигна веждата си той. — Твърдите, че ръководите преуспяващ магазин, че търговията, с която се занимавате, носи стабилни доходи. Но с всеки изминал ден моят племенник ще расте, ще става все по-жив и енергичен. Той ще започне да спи по-малко и ще изисква повече внимание и време от ваша страна. Ще ви стане много по-трудно да се справяте с магазина и с него и затова ще се наложи да потърсите хора, на които да прехвърлите голяма част от служебните си задължения. Ала това ще бъде недостатъчно. Ще се принудите да удължите и работното време на детегледачката, а часовете, които вие ще прекарвате с детето, няма да бъдат особено много. Не виждам съществена разлика между начина, по който бихте се грижили за него вие, и начина, по който ще го гледам аз.

— Мислите, че предположенията ви са достатъчно основание, за да призная поражението си ли? — ядоса се Алис.

— Готов съм да внеса на ваше име в банката сума, достатъчно голяма, за да бъде удостоен с честта да признаете поражението си.

Алис разтърси глава, не вярваща на ушите си.

— Предлагате да ме купите, господин Стефанос. Няма сума, която да ме накара да се разделя със сина на Антония. — Алис го погледна с такава нескрита омраза, че всеки друг на негово място би

свел главата си от неудобство. — Напуснете дома ми, ако обичате! — добави тя.

— Още не съм свършил — невъзмутимо каза той.

Каква наглост! Неистов гняв я обзе и Алис почувства, че се разтреперва и едва стои на краката си.

— Ако не тръгнете веднага, ще извикам полиция!

— Хайде! — каза ѝ той безочливо.

— Този дом е мой, по дяволите! — изкрещя Алис.

Очите му потъмняха отново и станаха някак опасно дълбоки.

— Тази сутрин демонстративно напуснахте кабинета на адвоката си, не дочаквайки края на консултацията, а сега отказвате да обсъдите с мен бъдещето на Джордж. — Той я изгледа критично, без да крие циничното пламъче в очите си, а Алис се изчерви. — Полицията едва ли ще прояви разбирането, което очаквате от нея.

— Ще ви изхвърли.

— Ще ми предложат да напусна — поправи я той, — за да продължа своя разговор с вас с помощта на съответен представител на закона. — Алекси Стефанос замълча, но погледът му не изгуби своята твърдост и коравосърдечност. — Синът на моя заварен брат има право на дял от наследственото богатство на семейство Стефанос. Вярвам, че това би било и желанието на баща му Георгиу. Това е и желанието на моя баща. Ако майката на детето беше жива, тя щеше да поиска синът ѝ да бъде приет от семейството на нейния починал любим. Тя щеше да потърси съответното материално обезпечаване и законно признание.

— Ще подам иск за пълно проучване на вас и вашето семейство — остро заяви Алис.

Но заплахата ѝ мигом се стопи във въздуха, защото Алекси ни най-малко не се смути, а само нагло се усмихна.

— Мога ли да ви дам търсената информация, преди да получите потвърждението ѝ от официалните органи?

Гласът му беше толкова подигравателен, че Алис съвсем побесня.

— Моля — каза му тя.

— Моят баща и мащехата ми живеят в Атина. Аз напуснах родината си — Гърция, сравнително млад. Бях на двацет години, когато се преселих в Австралия. Най-напред живях в Сидни, където изкарвах прехраната си като общ строителен работник. Трудех се

седем дни седмично, в студ и пек при най-тежки условия. След три години се преместих на Златния бряг, където купих земя и построих няколко къщи, които дадох под наем. След това станах строителен предприемач. През следващите тринайсет години разширих своята дейност. Сега моята компания се радва на завиден престиж в строителната индустрия. Без съмнение — сухо продължи той, — аз притежавам достатъчно средства и нужния социален статут, за да смятам, че искът ми ще бъде незабавно удовлетворен. Моят дом и дейност не крият тъмни петна и аз нямам основания за безпокойство.

— Но това не изчерпва въпроса, господин Стефанос — заяви Алис.

— Какво още ви трябва? Докъде ще ровите в миналото на семейството ми? Фактът, че майка ми е полякиня, което обяснява християнското ми име, ще ме очерни ли достатъчно във вашите очи? Че тя почина, когато бях невръстно дете? Стига ли ви това, госпожо Андерсън? — Той сви вежда при спомена за майка си. — Мога да продължа. Една жена, нежна и благородна, англичанка по народност, облекчи мъката на моя баща. Тя се ожени за него и му роди момче. Отгледа го, без да накърни положението ми на големия син в семейството. Не ми отне и бащината обич. Тя замести майка ми, която аз почти не познавах и ние и до ден-днешен сме в постоянна връзка и всяка година си гостуваме.

— А сега, когато Георгиу — тяхното дете, е мъртъв, те искат Джордж да заеме мястото му. Искат да го обсебят и превърнат в част от своя живот — замислено каза Алис.

— Нима егоизмът така ви е заслепил, че не можете да разберете какво значи за тях съществуването на Джордж? — извика така силно неканеният ѝ гост, че младата жена подскочи, стресната от гласа му.

— Знам какво значи за мен! — възкликна в изнемога тя. — Ако Антония не беше изпращала онези писма, ако...

— Не тълкувайте фактите с предубеждение — прекъсна я той, изгубил търпение. — Писмата са налице и те могат да послужат като доказателство, но въпросът не се състои в това. Моето намерение е да поема ролята на баща. Аз ще се грижа за Джордж — продължи той с мъртвешко спокойствие. — И ви съветвам да не проявявате съмнение, що се отнася до твърдостта на решението ми, нито за миг.

— А аз държа да бъда негова майка! — каза Алис.

— И не ще приемете компромисно решение?

— Компромис! А вие готов ли сте на компромис? Защо аз трябва да бъда човекът, приел компромиса? Защо да се отказвам предварително от възможността за един щастлив брак по мой избор в бъдеще?

Алекси Стефанос присви очи:

— А съществува ли в действителност човек, който да чака благоволенията ви, госпожо Андерсън? Мъж, глупав достатъчно, за да повярва, че е способен да обуздае непокорния ви дух и да ви укроти?

— Искате да кажете, че вие сте способен на това?

В отговор на въпроса ѝ той иронично се усмихна. Погледна я в очите, после погледна устните ѝ, а сетне — гърдите. Той явно я разглеждаше и преценяваше външността ѝ, но погледът му бе така подигравателен и презрителен, че Алис неволно почервения.

— Познавам жените достатъчно добре, за да разбера, че вие не ще понесете мъжкото господство, независимо от формата, в която е проявено то. В същото време не бихте се задоволили с представител на онзи вид безгръбначни същества, които скачат на мига, за да удовлетворят и най-малкия женски каприз.

Алис не намери думи за отговор. Той продължи да я гледа упорито, а насмешливият пламък в очите му я смути. Незнайно защо я обхвана усещане, прилично на възбуда, което обви тялото ѝ със скоростта на огън. Всеки неин нерв трепна събуден и тя изведнъж се почувства опияняващо жива, макар и ужасно изплашена.

— Вие не сте мъжът на моя живот, господин Стефанос — тихо каза Алис.

— Трябва да ви съобщя, че имам уверението на един от най-добрите специалисти в нашата страна, че моята молба за осиновяване ще бъде удовлетворена — уведоми я в отговор на думите ѝ той. — Разговорът, който водихме с вас тази сутрин в кабинета на адвоката ви, господин Хю Манеринг, беше предприет, защото аз се чувствах длъжен да представя лично фактите, касаещи злополуката на моя доведен брат и последвалата смърт. Що се отнася до бъдещето на Джордж — той направи умишлена пауза и продължи, — единственият начин да запазите своето място в живота му е да встъпите в брак с мен.

— Първо ме заплашвате, после прилагате емоционално изнудване, правите опит за подкуп, а сега ми предлагате брак, който е

изгоден само за вас! — Гневът, който тъй дълго бе потискала в себе си избухна накрая: — Махайте се! Махайте се далеч от очите ми! — Атмосферата в дневната така се нажежи, че Алис не би се учудила, ако въздухът около нея лумне в огнени пламъци, за да сложат край на разгорещената им кавга.

Алекси Стефанос продължаваше да я гледа втренчено и мълчаливо. Това трая нетърпимо дълго и най-после той каза с леденостуден глас:

— Бих ви посъветвал да си помислите добре, преди да разрушите всички възможни мостове към разбирателство помежду ни, госпожо Андерсън.

Алис го погледна с дълбока ненавист. Тя мразеше него, семейството му и всичко, което ѝ вещаеше той.

— Напуснете дома ми! Веднага! — изкрещя, обезумяла от гняв тя, обърна се и тръгна към външната врата.

Когато стигна до входа, Алис посегна да отвори и остана замръзнала така. Алекси Стефанос внезапно бе обвил раменете ѝ с ръце и бавно я обръщаше към себе си.

Младата жена погледна властното му лице и разбра неговите намерения. Дръпна се, за да се отскубне, но той бе много по-силен от нея.

— Изпитвам неудържимо желание да ви дам урока, който заслужавате — тихо провлече Алекси.

Беше силно разгневен и Алис отчаяно стисна зъби. Той наведе глава, търсейки устата ѝ, а тя се дръпна назад. Алекси заби зъбите си в нежната външна тъкан на устните ѝ. Алис изпищя, премаляла от болка, а той отвърна на писъка ѝ с целувка, толкова силна, че след миг щеше да се разплаче. Тя запримига, за да пресече потока на неканените сълзи. След секунда разбра, че усилията ѝ са напразни, защото сълзите ѝ течаха неспир и се търкаляха на вадички по двете ѝ страни.

Рано тази сутрин животът изглеждаше прост и ясен. Оттогава досега, за по-малко от дванайсет часа Алекси Стефанос бе обърнал всичко наопаки.

Алис се извърна, усетила, че мъжът, очернил дните ѝ, е вътре в стаята.

— Негодник! — изруга шепнешком тя. — Нямах ли срам?

— Не, щом става въпрос за Джордж — безсърдечно повлече той.

— Това, което ми предлагаш, е емоционално изнудване! — прошепна тя, но задъханият ѝ глас отекна в широката стая и Джордж отново изплака. Алис го залюля и той млъкна.

— Аз предлагам родители, дом и сигурност — каза Алекси.

— Възможна ли е сигурност при хора, които не се понасят взаимно? — отвърна Алис. За какво се мисли той, по дяволите! — добави мислено тя.

В този миг през ума ѝ премина мисълта, че Алекси прекрасно съзнава своята сила и възможностите си.

— Перспективите са ясни — каза той, без да обръща внимание на думите ѝ. — Имаш право на избор. До утре вечер ще чакам отговора ти.

Като насън Алис видя как Алекси Стефанос мина край нея, как излезе и чак когато се чу щракването на външната врата, тя разбра колко силна бе волята на мъжа, застанал на нейния път.

ТРЕТА ГЛАВА

Алис не разбра колко дълго бе седяла така с детето на ръце. Стана като насън, сложи Джордж в леглото му, тръгна към предната част на къщата, за да заключи, а след това се отправи към спалнята си. Съблече се и с последни сили се отпусна под завивката.

Да го вземат дяволите! Дяволите да го вземат! — повтаряше си тя наум. — Кой му дава право да я унижава така?! За пръв път Алис почувства съмнение в успеха си, а тревогата ѝ бе така силна, че не ѝ даваше мира.

В ума ѝ се редяха картини от днешния ден и от неясното бъдеще — една от друга по-мъчителни. Тя стисна очи, когато се сети, че присъждането на родителските права ще бъде крайно и окончателно решение.

Ако Алекси Стефанос получи положителен отговор, той ще вземе Джордж, за да го отведе със себе на хиляди километри далеч оттук, на другия край на континента. За да види детето, тя ще трябва да разчита на благоволенieto на осиновителя му, от една страна, а от друга — работата с магазина не ще ѝ позволи да пътува до Златния бряг повече от веднъж годишно.

Мисълта, че е възможно да се раздели с племенника си завинаги, напълни очите ѝ със сълзи и тя отново започна да проклина наум неочаквания претендент. Дори и родители, които са разтрогнали брака си, имат право да се грижат за своите деца!

Но за да се разведеш, е необходимо първо да се ожениш. Алис се замисли. Може би... Не, не е възможно! А защо не? Колко би трябвало да продължи такъв брак? Година? Не повече от две — заключи тя и умът ѝ бързо заработи.

Ако реши да се ожени, ще поговори с Мириам и ще ѝ даде като допълнително възнаграждение определен процент от печалбата на магазина. Стимулирана по този начин, девойката ще го управлява достатъчно добре, за да си осигури достатъчно високи приходи. Ще се

наложи да продаде колата си, но това е без значение, защото когато се върне отново в Пърт, лесно ще купи друга.

Огънче на надежда блесна в сините ѝ очи, а пълните ѝ устни се извиха в усмивка.

Когато утре сутринта Алекси Стефанос се обади, с почуда ще установи колко дружелюбна е станала тя. Заслужава си да пожертва една-две години от своя живот, за да си осигури възможността да задържи Джордж в бъдеще.

За пръв път от шест седмици след погребението на Антония Алис спа непробудно през цялата нощ. Сутринта стана отпочинала и свежа, готова да посрещне новия ден.

Предстоеше ѝ много работа и тя състави списък на нещата, които трябваше да свърши, и започна да ги отхвърля едно по едно.

Обади се на Хю Манеринг и разбра, че ако се ожени за Алекси Стефанос, процедурата по осиновяването ще бъде сведена до елементарна формалност. Адвокатът изрази задоволство от решението ѝ да предприеме такава разумна стъпка.

Алис се съгласи с него, предпочитайки да не безпокои почтения човек, разкривайки истинските причини за действията си.

Мириам с радост прие предложението и заяви, че е готова да поеме цялостното управление на магазина, щом настъпи необходимостта от това.

Късно следобед Алис въздъхна, убедена, че нещата се уреждат според предвижданията ѝ.

За вечеря хапна студено пиле и плодове, защото отново не изпитваше желание да готви.

Между седем и осем телефонът звъня два пъти, но не беше Алекси Стефанос.

Младата жена помисли, че отново е станала прицел на подигравките му и настроението ѝ се развали. Малко преди девет телефонът отново иззвъня.

— Алис? — чу тя провлеченият говор с лекия акцент. Това бе той! Обръщаше се към нея с малкото ѝ име — типично в неговия непоносим стил — помисли си тя, старейки се да успокои учестените удари на сърцето си. — Взе ли решение?

Този човек не хабеше напразно думите си. Начинът, по който беше зададен въпросът, я раздразни и предизвика волята ѝ. Бъди

нащрек! — предупреди я вътрешният ѝ глас. — Не изпускай момента.

— Да! — гласеше нейният отговор.

За няколко секунди настана тишина, в която Алекси Стефанос явно очакваше, че тя ще продължи. Разбрал най-сетне, че Алис няма такива намерения, той иронично попита:

— Трябва ли да тегля думите ти с въже?

Ако не беше Джордж, Алис щеше веднага да хлопне слушалката.

— Размислих върху предложението ти — сухо каза тя. — Реших да го приема.

Край! Казах го! — въздъхна тя с облекчение.

— В началото на следващата седмица ще пристигнат родителите ми от Атина — заяви, без да коментира думите ѝ, Алекси Стефанос. Алис си помисли, че би направила всичко възможно, за да смачка ненарушимото му спокойствие. — Те, естествено, с нетърпение очакват да видят своя внук. Затова предлагам ние тримата — аз, ти и детето, да отлетим в петък за Куинсланд.

— Не бих могла да се приготвя до тогава — възрази Алис, която бе потресена от бързината, с която той овладя положението.

— Ще наемеш фирма, за да опакова вещите и мебелите ти. Багажът може да се изпрати по самолета, а това, от което няма да имате нужда — да се остави на съхранение. Къщата ще предоставиш на грижите на реномирана фирма, за да я дадат под наем, а бутикът — на компетентна управителка. Предлагам да инструктираш Хю Манеринг за изготвянето на съответно пълномощно и да оставиш нещата в неговите ръце. Необходими са само няколко телефонни разговора. Изискванията на Министерството на социалните грижи налагат гражданският брак да бъде сключен тук, в Пърт. Ще го направим в четвъртък, ако това може да се уреди. После ще подпишем документите за осиновяването на Джордж и ще ги подадем в министерството. При това положение имаме право да го отведем в друг щат.

— Боже мой! — възкликна Алис. — Ти май не си свикнал да си губиш времето!

— Ще ти съобщя телефонен номер, на който винаги можеш да ме намериш — продължи той, сякаш не бе чул забележката ѝ. После изреди няколко числа, които се наложила повтори, за да успее Алис да ги запише. — Имаш ли въпроси? — завърши Алекси Стефанос.

— Най-малко десет — заяви Алис с непривично язвителен тон.

— Те ще почакат до вечерята, утре.

— Утре ще имам много работа. Не виждам нито възможност, нито време за излизане и вечеря.

— Ще те взема в шест.

Телефонът щракна и настана тишина. А какво друго очакваше тя? Светски любезности ли? Но как ще му отмъсти!

Алис вдигна слушалката и набра номера на Мириам. Искаше да я помоли да поеме магазина през целия утрешен ден. Момичето се съгласи, а Алис накратко ѝ описа плановете си, като ѝ обеща, че ще направи всичко възможно да мине по някое време утре следобед през бутика.

През нощта спа зле. Стана призори, с намерението да предприеме голямо пролетно чистене и да не подвие крак, докато не свърши. Стоически се застави да подреди и вещите на Антония — работа, която бе отлагала от смъртта на сестра си до днес.

Обхвана я безкрайна тъга. Всяка дреха, всяка книга ѝ напомняше колко жизнерадостна беше Антония, колко много се бяха обичали и как често се смееха заедно.

Макар че беше решила да не допуска мисълта за Алекси Стефанос да завладява ума ѝ, щом завърши подреждането и остави Джордж на детегледачката, за да се изкъпе и облече за вечеря, Алис силно се притесни.

Избра елегантна права рокля с открити рамене в дълбок син цвят, допълни я с високи черни обувки и се гримира грижливо. Вчеса гладката си дълга до раменете коса и завърши приготвянията с няколко пръски парфюм. Накрая добави диамантено колие, подходящи обеци и гривна.

В шест без пет Алис даде последните наставления на гледачката, докосна с целувка челцето на Джордж и тръгна към всекидневната с чувството, че кълбото от нерви, стегнало стомаха ѝ, непрестанно расте.

Времето за срещата приближаваше и колкото по-малко ставаше то, толкова повече тя се питаше дали си дава сметка каква игра подхваща. Дали не е лудост от нейна страна да тръгва срещу мъж като Алекси Стефанос. Той бе опасен — един от онези мъже, за които жените нямат никаква стойност. Макар и не съвсем млада, Алис не познаваше много мъже, а тези, които познаваше, бяха обикновени приятели.

Отношенията им се основаваха на взаимна симпатия, а не на страст. Този жизнен опит едва ли щеше да ѝ помогне много в предстоящата борба.

Но тя бе длъжна да я поведе. И да се бори, докато накара Алекси Стефанос да постави на пръста ѝ венчалната халка. А после тя ще определи правилата, по които ще тече техният брак. Тя ще бъде човекът, който ще реши и колко да продължи съвместният им живот.

Точността бе едно от достойнствата на Алекси Стефанос, защото щом младата жена стигна до преддверието, по чакълестата алея отвън се чу шум от автомобилни гуми, последван от хлопване на затваряща се врата.

Свитият ѝ стомах се вдигна до гърлото и Алис събра всичките си сили, за да отиде до вратата и да отключи.

Застанал в рамката на вратата в тъмен официален костюм, Алекси Стефанос бе олицетворение на мъжката елегантност. Алис отново усети динамичната му мъжественост, твърдостта и непреклонността на неговата воля, прозиращи под блясъка на изискаността. От него лъхаше демонична целенасоченост, която всяваше страх.

— Алис!

Младата жена улови насмешка в гласа му и го погледна в очите. Сърцето ѝ лудо заби и тя направи усилие да го успокои.

После видя чувствената му уста и отново се усети напълно обсебена от мъжа, който я беше целунал насила, защото онова, което бе извършил той, едва ли би могло да се нарече целувка.

Той продължи да я гледа с присвити очи, а Алис се отдръпна, за да му направи път и вежливо го поздрави:

— Господин Стефанос!

— Дали не би могла да направиш усилие и да ме наречеш Алекси? — попита той.

Алис изпита желание да откаже начаса, но се въздържа. Спокойно — каза си младата жена, — гневът не е добър съветник. Тя избра пътя на най-малкото съпротивление и спокойно отвърна:

— Ако настояваш. — После се сети, че трябва да играе ролята на домакиня и добави: — Заповядай в дневната. Искаш ли нещо за пиене?

— Предпочитам да тръгнем, ако не възразяваш — предложи в нейния учтив тон Алекси. — Резервирах маса за шест и трийсет.

Алис мълчаливо тръгна напред. Когато стигнаха до колата му, тя отстъпи встрани, а Алекси мина пред нея и отвори вратата. Алис бавно се настани отпред и секунда след това усети близостта му. Той седеше зад кормилото и вече включваше мощния двигател.

— Къде ще вечеряме? — попита Алис, когато се вляха в потока от коли, пътуващи към центъра на града. Въпросът ѝ беше безкрайно банален като опит за разговор, но все пак бе по-добър от тягостното мълчание.

— В моя хотел.

— Защо не се срещнахме там? — попита го тя, изненадана и объркана.

— Защо дойдох да те взема? Би могла да пристигнеш сама, за да ми докажеш колко си независима. Това ли искаш да кажеш? — иронично попита той, погледна я с крайчеца на околото си и отново впери очи в кръстовището, пред което бяха спрели, чакайки зелена светлина.

— На връщане ще взема такси.

Светофарът блесна и Алис видя, че Алекси Стефанос въпросително бе повдигнал вежди. Той натисна газта и колата изфуча напред.

— Невъзможно — невъзмутимо каза той.

Алис изпита желание да го удари, за да смаже нетърпимата му самоувереност, но вместо това тихо попита:

— Заради мъжкото ти честолюбие ли?

Алекси се засмя и рече:

— Ни най-малко. Но тъй като ти си вече моя годеница и ще станеш моя жена, аз не мога да ти позволя да се возиш в такси.

Алис стисна очи, за да скрие раздразнението си.

Сякаш разбрал вътрешната ѝ борба, той натисна копчето на радиокасетофона, а Алис облегна глава и се загледа във високите сгради, които пробягваха през предното стъкло на колата.

Пристигнаха и Алис установи, че познава хотела, но не беше вечеряла в ресторанта му. Заеха местата си и тя му разреши да напълни чашата ѝ с „Дом Периньон“, с надеждата, че превъзходното шампанско ще ѝ даде кураж да понесе вечерта, която ѝ предстоеше.

Алекси направи поръчката, като предварително я беше попитал какво ще иска за вечеря. После той се облегна назад и най-спокойно

започна да я разглежда.

— Не проявяваш никакъв интерес. Не искаш ли да знаеш какво съм направил днес?

Алис вдигна чашата си и отпи голяма глътка. Постави я на масата и каза:

— Не се съмнявам, че скоро сам ще ми кажеш.

Алкохолът беше стоплил стомаха ѝ, а сега се разливаше по вените ѝ.

— Брачната церемония е насрочена за четвъртък в единайсет часа. В два следобед имаме среща с Хю Манеринг, а в три ще се явим в министерството. В петък ще вземем самолета, който излита късно сутринта и ще тръгнем за Златния бряг.

Начинанието, в което се бе впуснала така набързо, започваше да възприема гигантски мащаби, но Алис не трепна. Той продължаваше да я наблюдава съсредоточено и без да откъсва очите си от нея каза:

— Връщане назад няма. — Гласът му бе копринено мек, но криеше опасни нотки. — Ние с теб знаем истинските причини, мотивирали сключването на този брак. Те са очевидни и ще бъдат приети като такива.

— Не смятам да падам на колене и да целувам краката ти, заради оказаната ми чест — каза Алис с леден глас и видя безпощадния пламък в очите му.

— Внимавай! — каза Алекси. — Аз държа на благоприличието поведение на публични места. — Той я погледна строго и тя потрепери. — Когато сме насаме, ти разрешавам да ми говориш каквото ти хрумне.

— Насаме бих ти одрала кожата!

— Не мисли, че ще остане без последствия.

— Само да си посмял. Ще те дам под съд за физическо насилие.

— Не знаех, че говоря за телесна злоупотреба — каза той, а очите му потъмняха като море пред буря.

Алис разтвори широко очи от изненада, схванала смисъла на последните му думи.

— Злоупотреба е грозна дума, независимо от това дали е физическа, или духовна.

— В такъв случай те съветвам да обуздаеш духа си.

— Лудост е да се свързвам с човек като теб, било то физически или духовно — горчиво призна Алис и си помисли, че не е изключено да превърти, макар и временно.

— Джордж е причината — цинично рече Алекси.

— Аз нямам избор, по дяволите! — извика Алис, ненавиждайки мъжа, който седеше срещу нея.

— Дадох ти шанс да бъдеш майка.

— Проблемът е в това, че и ти участваш в играта.

— Не е чак толкова зле, колкото изглежда на пръв поглед. — Той се усмихна невесело. — Аз живея в красива къща, която е витрина на моите строителни способности. Радвам се на компанията на избран кръг приятели и често устройвам приеми. Златният бряг не е скучен. Сигурен съм, че ще намериш развлечения.

— Кога ще съобщиш на родителите си, че се жениш? — попита Алис раздражено.

— Вече го направих — заяви той направо. — Те са щастливи от нашето разумно решение.

— Дълго ли ще останат при теб?

— На разпит ли съм подложен или проявяваш любопитство?

— Смятах, че въпросът е основателен — почервеня Алис, а очите ѝ блеснаха. Беше успял да я ядоса и ако бяха насаме, щеше тукатси да ливне шампанското си в лицето му. — Или трябва послушно да мълча!

— Видимо подчинение? — язвително подхвърли той. — Не ти подхожда особено.

— Не — отвърна тя кратко, защото келнерът бе застанал до тях, за да смени чиниите им.

Печената риба с бял сос и гарнитурата от задушени зеленчуци бяха подредени с артистична вещина и безкрайно съблазнително и за най-изтънчения познавач. Но Алис бе извън кожата си от яд и не обърна внимание на храната. Отказа десерта и сиренето и си поръча кафе. Алекси се хранеше с видимо удоволствие, което напълно я подлуди.

— Мога ли да знам докъде стигна ти? Готова ли си за пътуването? — попита я той.

— Да, готова съм — твърдо отвърна Алис. — Направих необходимото за бутика и къщата. Остава да си стегна багажа.

— И да си купиш булчинска рокля? — каза той и въпросително повдигна веждата си.

— Бяла, по традиция? — вдигна вежда на свой ред тя.

— Възражения?

— Гражданският брак не изисква подобни разточителства.

— Изпълни прищявката ми.

— Защо не! Но към бялата рокля е необходим фрак в класическо черно или червено — цветовете ясни и недвусмислени като клетвен обет!

Алекси се облегна назад и я загледа с безкрайно спокойствие. Но под отпуснатата равнодушна маска на лицето му, Алис съзря напрегнатост и тревогата отново я завладя.

— Отказваш? — тихо попита той. — Предпочиташ да те увековечат за потомството по начин, който след десет-петнадесет години да предизвика неудобни въпроси от страна на нашия син.

Алис отвори уста, за да каже, че и след две години тя няма да бъде негова жена, но навреме се осъзна и стисна зъби.

— Бих приела лепен костюм в кремаво, подходящи аксесоари и букет цветя.

— Добре — провлече той. — Но то не е точно това, което исках.

— Нима не е достатъчно отвратително? — извика Алис, забравила напълно правилата на доброто поведение. — Или ти се иска да придадеш завършен вид на нашия фарс, добавяйки фрак и копринена папийонка в картината?

— Питам се дали свадливостта е твоя присъща черта, или просто искаш да ми противоречиш?

— И двете. Аз не съм тиха и кротка като гълъбица — каза Алис, а очите ѝ заблестяха като планински езера.

Алекси се усмихна многозначително.

— И най-дивата птичка обиква своя плен.

Алис отново побесня. Той прекаляваше!

— Друго не съм и очаквала — каза тя. — Ако си готов с кафето, да тръгваме.

— Толкова рано? — усмихна се отново Алекси и направи знак на келнера да донесе сметката. — Няма ли да отидем на бар, Алис?

— За какво? За да продължим и там ли? — усмихна се тя така пленително, че келнерът замря, поразен от чара ѝ, но Алекси Стефанос

не се поддаде на хитростта.

— Ако те върна обратно вкъщи, преди да е настъпил злокобният среднощен час, ще разбия романтичните илюзии на твоята детегледачка — каза Алекси през смях.

— Тъй като за романтичност не може да става и дума, часът на моето завръщане е без значение.

С тези думи Алис се изправи и тръгна напред, а Алекси я последва.

В колата седя умълчана, слушайки шума на гумите по мокрия асфалт. Наоколо кипеше живот, движеха се хора, блестяха светлини, а голямата кола браздеше улиците на града край тихите води на река Суон.

— В четвъртък ще изпратя кола и шофьор. Ще те вземат в десет и половина сутринта — каза Алекси, спирайки на алеята пред дома ѝ. — Имаш телефона на хотела, в който съм отседнал, в случай, че се наложи да ме потърсиш.

Беше учтив, хладен и съвсем делови. Сякаш играеше крайно сложна игра и премисляше внимателно всяко действие — мина ѝ през ума и тя отново потрепери.

— Съмнявам се, че ще имам нужда от телефонния ти номер — каза Алис и посегна към дръжката на вратата. Но изведнъж се стъписа, защото видя, че Алекси пъргаво се измъква иззад кормилото, заобиколи колата и ѝ отвори вратата на колата.

Алис излезе напълно объркана. Тя не знаеше какво ще предприеме в следващия миг той. Дали ще се опита пак да я целуне? Бе готова да хукне и дири закрила зад вратата на своя дом. Но видя, че той се усмихва и се успокои.

— Лека нощ — прошепна Алис и тръгна към входната врата. Пъхна ключа в ключалката и внимателно затвори вратата след себе си.

Вътре бе топло и светло, спокойно от познатата близост на един дом без сенки и несигурност.

Алис се усмихна и тръгна към всекидневната. Поговори с момичето, плати му и го изпрати. Заклучи вратата, преди да погледне заспалото дете и се приготви за сън.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сватбената церемония беше невероятно кратка и само мимолетната поява на Хю Манеринг в гражданското отделение стопли за миг сърцето на Алис, когато поставяше фамилията Стефанос след кръщелното си име в брачното удостоверение.

Направиха снимки с професионален фотограф, а след това отидоха на обяд в модерния ресторант на хотела в центъра на града.

Появата им предизвика всеобщ интерес. Тясната ѝ пола с удължен жакет в кремавобял цвят и подобраните аксесоари бяха доказателство за изискан вкус, а безупречно ушитият сребристосив костюм на Алекси подчертаваше ярката му мъжественост. Но двамата заедно едва ли изглеждаха олицетворение на щастлива новобрачна двойка и Алис иронично се запита дали изобщо приличат на младоженци.

Храната беше последното нещо, което я занимаваше в момента, и тя ядеше машинално — не усещаше вкуса на превъзходния ордьовър от морски деликатеси и с нищо неотстъпващия омар, който им поднесоха като основно блюдо. Дори и шампанското бе осквернено, отливано на глътки, които нямаха нито вкус, нито сладост. Алис отказа десерт и сирене и взе ароматно черно кафе.

Разговорът им се движеше по границата на баналността и тя въздъхна облекчено, когато Алекси събщи, че е време да тръгват, за да не пропуснат срещата с Хю Манеринг и разговора в Министерството на социалните грижи.

— Ще вземем такси — каза той, когато застанаха на тротоара.

Не минаха и две минути и пред тях спря празна кола. Алис мълчаливо зае мястото си, гледайки пръстена, който украсяваше лявата ѝ ръка. В средата самотен диамант отразяваше слънчевите лъчи в синьо-зелени искри, подчертан от наредени околоръст малки рубини.

— Отива ти.

Алис погледна мъжа, проговорил ѝ с провлечения си глас, и срещна погледа му без усилие.

— Обикновена златна халка беше достатъчна — каза тя.

— Не, не е.

Алис долови ирония в тона му и затова отново се насили да се усмихне пленително.

— Забравих, че наша първостепенна задача е да се грижим за лицето си пред света.

Алекси отмина отговора ѝ с мълчание и за щастие таксито зави и спря пред сградата, в която се намираше кантората на адвоката.

След петдесет минути двамата отново повикаха такси, но сега наредиха на шофьора да ги откара до Министерството на социалните грижи.

Там бюрократичната машина се въртеше на бавни обороти и срещите рядко започваха в уговорения час. Днешният ден не бе изключение. Едва в късния следобед те успяха да излязат навън.

— Да пием по нещо, за да отбележим деня — предложи Алекси.

Първите стъпки за предстоящото законно осиновяване на Джордж бяха вече официално направени, което бе огромно облекчение, но въпреки това Алис се хвана, че вече поклаща глава в несъгласие, загледана в пронизващите му очи. Чувстваше, че е останала без дъх и копнееше да остане сама със себе си, далеч от смуцаващото му присъствие.

— Има някои неща, които трябва да свърша. — Нямахте предвид нищо съществено, но не беше негова работа да знае и затова добави: — Не бихме ли могли да го съчетаем с вечерята?

— Ще се погрижа да приберат твоя багаж и вещите на Джордж. Ще изпратят хора да ги донесат в хотела. Сигурен съм, че детегледачката няма да има нищо против промяната на програмата.

Тя изненадано разтвори очи, но мигом склопи дългите си мигли, за да се скрие под защитното им було.

— Трябва ли, наистина? — запита Алис, опитвайки се да говори твърдо и спокойно.

— По-удобно ще бъде да положим началото на нашия съвместен живот под един и същи покрив. Хотелът или твоят дом. Избирай!

— Но само при условие, че това не означава и едно и също легло.

— Казах ли такова нещо?

Алис затвори очи, за да се успокои. Кротко — каза си тя.

— Твоят багаж сигурно е много по-малко от моите вещи, събрани с нещата на Джордж — рече тя сдържано, а той начаса спря такси и нареди на шофьора да ги откара в хотела.

Апартаментът, който беше наел, се намираше на дванадесетия етаж и предлагаше прекрасен изглед към реката. Алис мина по дебелия килим до другия край на стаята и застана до прозореца. Не можеше да се отърси от усещането за интимност, предизвикано от вида на широкото подканящо легло.

— Сипи си чаша питие — каза ѝ Алекси. — Хладилникът е зареден, има чай и кафе.

Без да дочака отговора ѝ, той отиде до телефона на нощната масичка, вдигна слушалката и уведоми рецепцията, че ще напусне хотела.

— Предпочитам кафе — каза Алис, когато Алекси приключи разговора, съзнавайки, че алкохолът ще замае главата ѝ. — Дали би могъл да ми дадеш чаша кафе? — учтиво добави тя.

Кафето бе направено и поднесено и Алис започна да поглъща живителната течност, а Алекси се зае да изпразва съдържанието на чекмеджетата и гардероба в голяма мъжка чанта. Занимание, което той изпълняваше с лекотата на траен, изпитан навик, а когато завърши, вдигна чашата с кафето си и го изпи на няколко дълги глътки.

— Тръгваме ли?

Алис стана и пое напред, но щом той се изравни с нея, тя почувства нарастващо смущение.

Не е от страх — каза си тя, когато вече бяха в асансьора и се спускаха надолу към партерния етаж. — Аз не се боя от него.

Но тя знаеше, че мъжът е заплаха за нея, защото разбираше, че неговата първичност оказва силно въздействие върху нея, защото инстинктивно признаваше силата и мощта му и се боеше от тях.

Късно следобед стигнаха крайградската улица и Алис благодари на детегледачката, която я чакаше. Представи ги един на друг, а после придружи Алекси до спалнята за гости.

— Остави чантата тук. После ще оправя леглото.

Алис беше смутена и се чувстваше неудобно. Но когато срещна ироничния му поглед, тя гордо вдигна брадичката си. Върви по дяволите! — искаше ѝ се да му кресне. — Мразя те!

— Ще видя Джордж.

Без да каже дума повече, Алис се обърна и излезе от стаята като си повтаряше, че пет пари не дава дали Алекси върви по петите ѝ.

Джордж спеше здрав сън. Тя тихо излезе и се промъкна до спалнята си. Захвърли обувките и смени костюма с плътен хавлиен халат.

Макар че момичето бе наето до късно вечерта, Алис искаше да изкъпе и нахрани бебето сама. Обожаваше този ежедневен ритуал, а сега той придоби особено значение, защото само крачка я делеше от мига, в който Джордж щеше да стане неин законен син.

Като по знак детето нададе първия си рев и Алис за секунда се озова при него. Обичаше да гледа как сълзите му секват мигновено, щом го вземе на ръце.

Къпането и храненето отнеха почти цял час, като през последните тридесет минути Алекси неотстъпно стоя до тях, смущавайки я с присъствието си.

— Може ли? — попита той.

Тя внимателно положи детето в свитата му ръка и като раздразнена квачка проследи как ще го поеме.

— Няма да го изпусна — провлече Алекси, разбрал погледа ѝ и тя отново се ядоса.

— Не съм и помислила, че ще го изпуснеш — отвърна Алис и с облекчение се сети, че за щастие, момичето бе в кухнята, за да си приготви вечеря и не чуваше острия им диалог.

Искаше ѝ се Джордж да изреве от неудоволствие, че е поверен на грижите на непознат човек, но той не изпълни желанието ѝ, а продължи да лежи неподвижен с широко отворени очи. Стори ѝ се като хипнотизиран, а възможно бе и да беше, защото положително бе различил миризмата и мекотата на тялото ѝ от мириса и твърдостта на мускулестата ръка на чичо си.

Лицето на Алекси бе напрегнато и непроницаемо. Алис видя как той постави показалеца си в бебешката ръчичка и как ликуваща радост отпусна чертите му, когато пръстчетата го стиснаха.

— Той е красиво дете — каза тя тихо и погледна Алекси изпитателно.

— Той е син на моя брат — каза той. Помълча за миг и добави, като подчертаваше всяка дума: — Нашият син.

Студени тръпки преминаха по гръбнака ѝ. Думите му отекнаха като заклинание, натежало от скрити мисли и чувства. Не беше възможно да е отгатнал плана ѝ да поиска развод, за да спечели Джордж завинаги!

— Стига — каза си Алис. — Сънуваш кошмари!

— Време е да го слагам да спи — погледна детето Алис. Сякаш нарочно тази вечер Джордж беше отворил очите си така широко, като че ли изобщо не възнамеряваше да спи.

— Защо не отидеш да се преоблечеш? — предложи ѝ Алекси. — Момичето ще го сложи в леглото, а ти ще го погледнеш, преди да излезем.

Челото ѝ се навъси.

— Вечерята — напомни ѝ той.

Мисълта, че ще се наложи да изтърпи още едно хранене в неговата компания, ѝ беше почти непоносима, но перспективата да останат двамата в къщата ѝ изглеждаше още по-мрачна.

— Не съм гладна, а освен това трябва да си приготвя багажа.

Това бе знак за несъгласие с волята му и той го разбра.

— Няма да закъсняваме.

По дяволите хладнокръвието му! С какво удоволствие би го разкъсала! През ума ѝ мина мисълта, че вече се бе опитала, но резултатът беше обратен и тя не искаше да го преживее отново.

— Тогава ще отида да се приготвя.

— Безропотно подчинение, Алис?

— Условно отстъпление — поправи го тя и като се наклони напред, докосна с устни челцето на Джордж. — Лека нощ, миличък. Приятни сънища.

Алис усети близостта на Алекси и изведнъж се скова, после се отдръпна и излезе, без да се обръща.

Изборът на подходящ тоалет ѝ отне броени минути и тя реши да освежи грима си — прекара пухчето пудра през лицето си, отново си сложи червило и накрая вчеса косата си. Обу обувки, избра малка чанта-плик и хвърли бърз поглед в огледалото, от което се убеди, че черната права рокля и червеното сако са подходящ фон за благородните черти на лицето ѝ и бледорусата коса.

На излизане от стаята щеше да се сблъска с Алекси и се наложи стоически да издържи преценяващия му поглед.

— Джордж спи дълбоко — осветли я шепнешком той и тръгна към всекидневната редом с нея.

— Алекси ми даде името и телефонния номер на ресторанта, в случай на необходимост — събщи детегледачката, а блесналите ѝ очи шареха от единия на другия и Алис бе готова да се закълне, че пламъкът в тях се дължи на инстинктивна женска ревност. — Желая ви приятно прекарване и не се тревожете. Ще стоя толкова, колкото е необходимо.

Един поглед към Алекси Стефанос е бил достатъчен, за да се развихри романтичното въображение на наивното осемнайсетгодишно момиче, без изобщо да подозира, че неговите представи нямаха нищо общо с действителността!

Не ѝ оставаше друго, освен да се усмихне любезно, което Алис и направи, за да изрази благодарността си за проявеното разбиране, макар че изпитваше неудържимо желание да изкрещи от неприязън.

— Задръж усмивката до колата — промърмори Алекси, който се беше дръпнал встрани, за да ѝ стори път и Алис се обърна към него все още усмихната.

— За да запазим необходимото приличие, предполагам?

— Естествено — отвърна той иронично.

Лицето ѝ пламна от яд, но тя се опита да се овладее и седна отпред до шофьорското място.

— По дяволите!

— Бих ти препоръчал да обуздаеш езика си. — Гласът му прозвуча с познатата опасна мекота, а в мрака на колата беше невъзможно да види изражението му.

Много ме е грижа! — окуражи се тя наум. С потоци от бяс да я залее, не би имало значение.

Ресторантът, в който имаха резервирана маса, беше закътан и предлагаше отлична храна. Алекси поръча бутилка шампанско „Кристал“, за да отбележат тържествеността на вечерта. Вдигна празничен тост за съвместното им бъдеще.

Шампанското не подобри настроението ѝ и Алис вяло и машинално отпиваше искрящата течност и бодеше изисканата храна.

Най-после дойде ред на кафето и тя въздъхна, когато Алекси извика келнера, за да уреди сметката.

В колата седеше мълчалива и благодарна, че той не се опитва да води празен разговор и щом стигнаха вкъщи, тя влезе с неприлична бързина, плати на момичето, даде ѝ приготвения предварително прощален подарък и едва намери сили да се усмихне, когато девойчето сърдечно я прегърна и я затрупа с благопожелания за тяхното щастливо бъдеще.

— Ще оправя леглото ти — каза Алис щом изпрати детегледачката, — а после ще се заема с моя багаж.

— Ако ми дадеш завивките, ще се справя и сам — провлече Алекси, но тя не му остана дължна.

— Колко хубаво! Съпруг — домошар! Можеш ли и да готвиш?

— Да, при това много добре. Да гладя — също!

— Стана твърде много!

— Аз или моите способности? — подчертано попита той, а Алис го погледна ледено.

— Тъй като не съм изпитала способностите ти, едва ли съм в състояние да ги коментирам.

— Това покана ли е?

Язвителността му бе непоносима.

— Прекрасно знаеш, че не е!

Тя мина край него, излизайки в коридора, и отвори вратата на стенния шкаф.

— Можеше да останеш в хотела — каза Алис и съвсем се вбеси като видя, че той седи насреща ѝ и се усмихва невъзмутимо.

— Сам? — попита той.

Алис затвори очи, после ги отвори отчаяно.

— Ето ти кърпа, ако решиш да вземеш душ. Лека ноц — добави многозначително тя и тръгна към стаята си. Влезе и затвори вратата зад себе си.

Само да се осмели да дойде, жив ще го одера — заканваше се Алис наум, докато нареждаше останалите дрехи в огромен куфар. Прибра ги, надникна в стаята на Джордж, после се промъкна обратно, съблече се и легна.

Беше много изморена и трябва да бе заспала веднага, но сънят ѝ не беше спокоен, а пълен с тревожни картини от напрегнатия ден, като най-ярката от тях беше натрапчивият образ на Алекси Стефанос. Той бе тъмен и страшен, опасен и безкрайно силен.

Беше се омъжила прибързано от обич и вярност към мъртвата си сестра и невръстния Джордж. Ще съжاليا ли после, когато ще бъде сама, на хиляди километри далеч от родния град, на другия край на континента, в царството на Алекси Стефанос?

Алис бе все още в плен на тревогите си, когато на другия ден се качи на огромния боинг и с всеки изминат километър, който неотстъпно ги приближаваше до далечната цел на пътуването им, безпокойството ѝ растеше.

В Мелбърн слязоха, за да сменят машината, с която щяха да изминат последната отсечка от маршрута. Накрая прелетяха и нея и напуснаха самолета. Алис последва Алекси в салона за пристигащи, притеснена, че Джордж, който беше пътувал изненадващо добре, бе буден и чакаше млякото си, което въздушната стюардеса любезно бе стоплила, преди да кацнат.

Алекси се държеше като любящ чичо, тоест баща, поправи се тя. Фигурата му излъчваше невероятна мъжественост в спортния тъмен панталон, светлата риза и безупречно скроеното карирано сако, което подчертаваше широките му рамене. Алис неволно изправи гръб и повдигна брадичка, наблюдавайки го как сваля куфарите им от лентата за багаж и ги поставя на близката количка.

— Наредих да докарат колата ми на летището — каза и той, като чу, че Джордж изплака. — Чакай ме тук, за да я взема от паркинга.

Алис кимна мълчаливо, напълно погълната от бебето, което сърдито риташе, сякаш се възмущаваше от нещо, а то, според Алис, не би могло да бъде друго, освен току-що изцапана пелена.

Докато Алекси се върне, Джордж ревеше с пълен глас и Алис предложи да го подсуши, а през това време Алекси да пренесе багажа.

— Юначага! — провлече Алекси минути по-късно, като изтегляше огромното беемве от терминала.

— Който явно ще командва като дедите си — подхвърли Алис, давайки шишето с мляко на детето.

— За които не знаеш почти нищо — каза Алекси и тя видя ироничния упрек в очите му в огледалото.

— Не бих казала това. Уча с всеки изминал ден — отвърна на свой ред тя.

После отново се зае с Джордж, защото трябваше да прекрати опита му да пресуши бутилката за рекордно време. Той изпи млякото благополучно, а Алис избърса устата му и не откъсна очите си от него, докато не видя, че той потъва в блажен сън.

Поуспокоена, тя се загледа с престорен интерес в притъмняващия пейзаж отвъд предното стъкло, насичан от ярко осветения път и множество неоновии надписи.

— За първи път ли идваш в Златния бряг? — попита Алекси.

Алис се обърна към него и забеляза, че остриите му и решителни черти сега бяха по-привлекателни, смекчени от отражението на проблясващите по пътя светлини и полумрака на колата.

— Преди десет години съм идвала тук с Антония, и родителите ни за ваканцията.

Бръчките около очите му се вдълбаха, а устните му се разтеглиха в усмивка.

— Ще видиш много промени.

— За добро, надявам се.

— Зависи какво предпочиташ — спокойствието и безгрижието на ваканционната атмосфера, в която живееха местните жители, нарушавана единствено от туристите през разгара на сезона, или оживлението на търговските средища, в каквото се е превърнал Сърфърс Парадайс.

— Сигурно трябва да приемем промяната като напредък в развитието, като белег на прогрес — каза тя, а луксозният автомобил летеше напред на север по широката магистрала.

— Регионът получи мощни финансови инжекции от японски капитали — хотели, курорти, игрища за голф — поясни Алекси. — В резултат строителството процъфтя — жилищни сгради, търговски центрове, административни здания.

— Като предприемач сигурно си много доволен от разрастването на строителната индустрия — каза Алис, без пристрастие и без опит за оценка, но думите ѝ го накараха да се обърне и да я погледне внимателно. Сетне той отново се обърна и се съсредоточи върху пътя пред тях.

— Брегът има продължителна история на възходящи и низходящи цикли на развитие в областта на строителството и

недвижимите имоти. Само глупакът пренебрегва фактите и не предвижда бъдещето.

Никой не би нарекъл Алекси Стефанос глупак, горчиво си помисли Алис. Тя си спомни за силата на целувката му, за желязната якост на прегръдката и си помисли дали си дава сметка против какъв мъж е тръгнала. Но беше длъжна да спечели играта.

Когато беемвето излезе на външното платно и леко профуча край редицата не дотам бързи коли, Алис се запита какъв ли е двигателят му. Алекси отби от крайбрежната магистрала и пред очите им се разкриха далечни хълмове.

— Суверенните острови обхващат няколко къса земя, които са свързани с мостове и са застроени като жилищни терени. Те се намират на изток от Парадайз пойнт, което е на по-малко от час път от летището — обясни той. — Това е престижна, охраняема зона, а достъпът от континента е осигурен чрез частен мост. Всеки жилищен терен има собствен дълбоководен пристан.

— Луксозен затвор за безмерно богатите, със скъпа яхта, закотвена пред портала на всяка градина.

— Обитателите предпочитат да го наричат охраняемо селище и са готови да плащат за привилегията да живеят в него.

— Удобно отдалечени от грубата реалност на живота.

Алис не можеше да повярва колко язвителен е станал тонът ѝ. Не беше в нейния стил. Но по неизвестни причини мъжът зад кормилото събуждаше най-лошите ѝ помисли и предизвикваше желанието ѝ да го удря непрестанно по всевъзможни начини.

Той не отговори и тя замълча, но тревогата ѝ растеше и не ѝ даваше мира. Колко далеч бе останал нейният дом, колко далеч бе животът, който си беше уредила в родния град!

Бракът ѝ с Алекси беше необходимост и предлагаше взаимна изгода. Но защо душата ѝ се бе стегнала като притисната плътно пружина?

— Почти пристигнахме — съобщи Алекси сухо и Алис бързо огледа многобройните красиви сгради и добре поддържаните зелени площи.

Алекси беше споменал, че къщата му е витрина, демонстрираща строителните му умения, и още щом я видя при завоя на застланата с

плочи алея, Алис безмълвно се съгласи с твърдението му. Прекрасна двуетажна жилищна сграда, но прекалено голяма за самотен мъж.

Мощните автомобилни фарове осветиха бледите гранитни стени в стройни класически линии. При лекото докосване на електронното управление широките врати на гаража се вдигнаха и Алекси спря беемвето до друга, по-малка кола.

Влязоха в огромно преддверие с куполовиден таван от цветно стъкло. В средата висеше ослепителен полюлей, който пръскаше изобилие от светлина, отразявана от яркочерните стени и млечния килим на пода. Широко двойно стълбище се виеше нагоре към втория етаж.

Отсреща стояха разтворени големи стъклени врати и откриваха просторна всекидневна с антични мебели с дърворезба, а по стените висяха грижливо подбрани картини — живителни цветни петна, които контрастираха на общия фон.

— Можеш да настаниш Джордж — каза Алекси и тръгна наляво с багажа. Лицето му бе същинска маска и Алис нямаше какво друго да направи, освен да го последва. — Големият апартамент, който обитавам аз, има прилежаща дневна, която гледа към канала. — С широк жест той посочи вратата насреща. — Към апартамента има отделна баня, а вляво — съблекалня с два големи дрешника.

Еlegantната обстановка отморяваше и беше приятна за окото, а умело подобрите цветове — нюанси на бледо зелено и мек прасковен цвят, изящно контрастираха на основната кремава тоналност.

— Необходимите детски мебели са в дневната — продължи той, вървейки напред. — Там е и леглото, на което ще спиш, докато...

— Докато какво? — предизвикателно попита тя.

— Докато бъдеш готова да споделиш моето — провлече той невъзмутимо.

Алис така се ядоса, че се разтрепери цялата и не забеляза, че Джордж се размърда в ръцете ѝ и че възмутено замърка. Това няма да стане! — каза си тя.

— Скъпа Алис — обърна се към нея Алекси с вледеняваща мекота, а гъстите му вежди покриха пронизващите очи, — не ми казвай, че си смятала, че нашият брак никога не ще бъде консумиран.

— В къща, огромна като тази, положително ще се намерят още спални, от които да си избира една — отвърна му тя с разширени от

възмущение очи.

— Да, няколко на брой — потвърди Алекси. — Но това е спалнята, която ще използваш ти.

— Как ли пък не! — извика тя и вирна брадичка.

— Тогава щом заспиш, аз ще те пренеса тук — повдигна рамене Алекси и посочи широкото легло.

— Чудовище! — извика в лицето му тя. — Няма да ти позволя!

— И как ще ме спреш?

Изражението му бе твърдо и неподвижно, и само голям наивник не би уловил непоколебимата решителност, скрита зад равния му глас.

Сърцето ѝ подскочи, после замря, а сетне учестено заби.

Широк портал отделяше дневната от спалнята, нямаше никаква врата, за да ѝ даде някаква сигурност и закрила.

— Ти си един безчувствен, дебелокож — тя спря не намирайки думи, с които да опише гневното си възмущение, и накрая успя да добави — звяр!

Нещо трепна дълбоко в очите му, но той бързо го прикри.

— Предлагам да сложиш Джордж в леглото, преди да се е разтревожил и разплакал от гнева, който струи от теб — каза той и тръгна към вратата на спалнята. — Аз ще бъда долу в кухнята, за да направя кафе.

Страшно ѝ се прииска да запрати нещо подире му, но ръцете ѝ бяха заети с Джордж и тя се огледа бясна от безсилие.

Стаята бе достатъчно голяма и спокойно побираше две кресла, канапе, легло и детските мебели.

Алис постави детето в креватчето, нежно го зави, остана така, за да се убеди, че то спи дълбоко и тръгна към спалнята.

Докато разопаковаше багажа и търсеше нощницата си, продължаваше да трепери от яд. Душът сигурно ще ме облекчи — каза си Алис и тръгна към банята. После ще поговори с Алекси долу в кухнята и ще му каже, че непременно държи тя и детето да получат напълно самостоятелни стаи.

Беше божествено да застанеш под пулсиращата струя гореща вода и Алис дълго остана така, а после взе една от пухкавите хавлии и бавно се избърса. Облече нощница, а отгоре — подходящ халат.

Трябваше да стерилизира бутилките на Джордж и да му приготви храна, ако случайно се събуди от глад през нощта. Алис грабна чантата

с бутилките и пакетите, които бе донесла със себе си от Пърт, и тръгна да търси кухнята.

Намери я в дъното на коридора отгатък преддверието. Влезе, като се стараеше да не поглежда към тъмнокосия мъж, който изливаше черно ароматно кафе в една от двете чаши на плота пред себе си.

Просторна и светла, кухнята бе истинско удоволствие — обзаведена с най-съвременни домакински уреди, и при нормални обстоятелства Алис би изказала одобрението и възхищението си от нейното оформление.

— Сигурен съм, че ще намериш всичко, което ти трябва в шкафовете — каза Алекси провлечено и добави захар и уиски в кафето си.

— Благодаря. — Думите ѝ се отрониха едва и тя се зае с работата си.

— Едно семейство — мъж и жена, идват всеки ден, за да поддържат къщата и градината — уведоми я сухо той. — Когато каня гости, наемам фирма, която извършва доставки по домовете.

— При такава идеална организация, едва ли се нуждаеш от съпруга — отвърна Алис, все още безумно ядосана на него, а и на себе си, че е могла да очаква спокойно съвместно съществуване.

— Не се цупи, Алис — каза ѝ той, а тя се обърна, като едва сдържаше беса си.

— Не се цупя. Само че съм много ядосана и не мога да разговарям нормално с теб. — И тя припряно постави шишето с приготвената храна в хладилника.

— Уговорката за стаята остава в сила — заяви Алекси непоколебимо. Тя го загледа с широко отворени очи, не желаейки да се преклони нито пред огромния му ръст, нито пред силната му воля.

— За нищо на света няма да вляза доброволно в легло, в което си легнал ти! Алекси се усмихна с крайчеца на устните си, а очите му светнаха.

— Защо не пийнеш малко кафе? — попита той, а Алис беше така вбесена от спокойствието, че отказа, просто за да му противоречи.

— Предпочитам вода.

Той сви рамене и допи чашата си.

— Утре ще прекарам по-голямата част от деня навън, за да проверя как вървят работите на няколко строителни терена и да

разговарям с ръководителите на обектите. Тук съм написал името и телефонния номер на детегледачка, която се ползва с добра репутация, ако се наложи да излизаш. Ще ти оставя ключовете за колата и къщата, както и пари, ако решиш да пазаруваш.

— Аз имам пари — заяви Алис и видя как той вдигна вежда в мълчалив, но недвусмислен въпрос.

— Приеми ги като разходи за домакинството. — Алекси се облегна на плота за сервиране. — Не се противи — добави след малко той с познатата опасна мекота на гласа.

Алис се обърна, напълни чаша със студена вода и я изпи. С високо изправена глава и високомерно изражение на лицето тя прекоси кухнята на път към вратата, а на прага заяви:

— Аз си лягам.

Минаваше единайсет и тя бе смъртно уморена.

— Ще ти покажа как функционира алармената система — каза Алекси и се изправи.

След пет минути Алис влезе в големия апартамент. Усещаше, че Алекси върви по петите ѝ. Гърбът ѝ се скова от напрежение, докато стигна до прилежащата дневна и щом се намери в нея, хвърли халата, вмъкна се в леглото и затвори очи. Чу шума от душа от близката баня, но реши да не му обръща внимание.

После, когато светлината в съседната стая угасна, тя дълго лежа будна, загледана в тъмнината, чувствайки близостта на Алекси.

Мразя го! — повтаряше си тя. — Мразя го! Най-противният мъж, който съм срещала в живота си. Несломим, непоколебим, невъзможен!

Трябва да беше заспала, защото изведнъж се пробуди и не разбра къде се намира. Изминаха няколко секунди, преди да се опомни и да се ориентира в обстановката, но остана да лежи неподвижно, за да разпознае звука, който бе разбудил подсъзнанието ѝ.

Джордж? Дали не е неспокоен от дългото пътуване и новото място?

Алис внимателно се измъкна от леглото и тихичко прекоси стаята, за да стигне до креватчето на детето, като се мъчеше да свикне с полумрака от слабата нощна лампа.

Джордж лежеше неподвижно, но широко отворените му очи я гледаха прямо и тържествено. Алис поклати глава, познала каква е причината, смени пелената му, зави го и тъкмо реши, че всичко е

наред, когато той отново изхлипа. За няколко секунди хленчът се превърна в неудържим рев. Тя бързо се наметна и го вдигна на ръце. Гушна го нежно и го залюля.

— Проблеми?

Алис изненадано се обърна, като чу гласа на Алекси зад гърба си.

— Скоро прекратихме нощното хранене — каза му тя. — Не е свикнал и затова плаче.

— Дай ми го, а ти стопли шишето.

— Аз мога да го взема с мен долу в кухнята. Не е нужно да се безпокоиш.

— Хайде, Алис. Прави каквото ти казвам — провлече Алекси и взе детето от ръцете ѝ.

Тя вдигна брадичка и срещна немигащия му поглед. Тъкмо щеше да се възпротиви, когато бебето изплака отново. Победена, мина край Алекси и излезе от стаята в тъмния коридор, където ѝ се наложи дълго да търси ключа на осветлението.

С едно докосване от крана зашуртя гореща вода. Вряла — каза си тя и дръпна опарената си ръка. Без да обръща внимание на болката, Алис сгря бутилката с приготвената от по-рано храна и забърза обратно към спалнята.

Алекси седеше на ръба на леглото, люлеейки детето на ръце и Алис усети как я пробужда ревност от вгълбения му вид.

Искаше ѝ се да издърпа Джордж от ръцете му и да напусне лъжовната интимност на полутъмната стая с широкото легло и енергичния мъж, който заемаше цялото пространство.

— Дай го сега на мен — твърдо каза Алис. Когато пое бебето, ръката ѝ докосна неговата и по тялото ѝ премина огън.

Чиста неприязън — успокояваше се тя, докато хранеше и преповиваше Джордж. Легна си и вече заспиваше, когато се сети, че утре остава сама — перспектива, която ѝ се видя безкрайно съблазнителна, защото без натрапчивото присъствие на Алекси тя щеше да може на воля да разгледа къщата, даже и да поплува в басейна. Опит да се примири с живот и съпруг, които нито желаше, нито харесваше.

ПЕТА ГЛАВА

Несмущавана от угризения на съвестта, на сутринта Алис се зае да изпълнява първите си задължения за деня около Джордж. Ако Алекси настоява тя и детето да останат в големия апартамент, той ще трябва да понесе последиците от нарушения си нощен сън, който ще бъде прекъсван от плача на изгладнялото бебе — заключи тя и сложи детето в креватчето. После взе джинсите си, топъл пуловер с дълъг ръкав и чисто бельо и се отправи към банята за спокоен и продължителен душ.

Когато се върна в спалнята, видя, че Алекси тъкмо се кани да става. Алис бързо извърна очи от твърдата мускулиста плът, едва прикрита от измачканите чаршафи.

— Добро утро.

Провлеченият ироничен глас я накара да застане нащрек. Очите ѝ враждебно светнаха и тя тихо изруга, минавайки към дневната.

По дяволите! — продължи наум Алис, приглаждайки чаршафа и опъвайки покривката с прекалено усърдие. Той бе в състояние да я вбеси така, че изцяло да загуби контрол над себе си още щом го съгледа.

Пет минути по-късно младата жена влезе в кухнята и видя, че Алекси вече е там. Докато си вземаше чаша и наливаше топлото кафе, тя несъзнателно обхвана с поглед неговата стройна, облечена в прилепнали джинси и черен пуловер, фигура. Престори се, че не забелязва как той чупи яйца над загортия тиган.

— Закуска?

— Сега е едва шест. Ще хапна по-късно — отвърна тя нехайно и храбро издържа потъмнелия му поглед.

На плота лежеше сгънат вестник и Алис се зае да преглежда заглавията, отпивайки от кафето си.

— С вътрешната телефонна уредба е свързано електронно устройство, което позволява плачът на Джордж да бъде чул от всяко помещение в къщата — каза Алекси.

— Ти си бил сигурен в победата си, нали? — каза Алис горчиво. — Изобилие от детски мебели, играчки — всичко е било подготвено още преди да заминеш за Пърт.

Той сръчно прехвърли съдържанието на тигана в чинията, взе препечена филийка хляб и чашата си с кафе и седна на масата.

Неговото мълчание напълно я извади от равновесие и дяволът, заседнал дълбоко в душата ѝ, я накара да продължи схватката:

— Не казваш нищо?

Алекси я погледна право в очите и тя разбра истината.

— Защо да потъваме в безполезни размишления? — попита той.

— Искаш да кажеш напразни заблуждения? Би било по-точно, струва ми се.

— Всяка сутрин ли си така разсъдлива, Алис? Или днес си решила да провериш докъде се простира търпението ми?

А търпение не му липсваше и Алис се прокле, че е могла да извърши глупостта да постави на изпитание самообладанието му. Но нейде долу, в основата на нейното самопризнание, узря твърдото решение да отстоява правата си на всяка цена.

— Виждам, че не обичаш да ти противоречи жена. Не ти е приятно, когато тя е на мнение, различно от твоето — каза Алис и го погледна въпросително. — Твоите приятелки сигурно послушно кимат с глава на всяка дума, изречена от устата ти, но аз не давам и пет пари за преценките ти.

— Твърде прибързано заключение, още повече, че ти не познаваш приятелите ми.

— Сигурна съм, че ще се намерят куп хора, готови да дадат какво ли не, само за да поддържат добри отношения с теб — заяви Алис. — Чудя се как са приели новината за твоето внезапно задомяване и за обзавеждането ти със законно осиновен син.

— За решенията, които вземам, обяснения не дължа никому — погледна я в очите той. После вдигна чашата и изгълта остатъка от кафето. — Ключовете от беembeто са на нощната масичка до леглото ми — добави Алекси, ставайки от стола. — Желая ти приятен ден.

— Благодаря — иронично се усмихна тя и видя как той пресече кухнята и изчезна в преддверието.

Алис чу хлопване на врата, последвано от приглушения шум на запален двигател, а след това настана тишина.

Изведнъж пред нея се изправи целият ден — дълъг и свободен, само за нея. До събуждането на Джордж оставаха три часа и след като Алис допи кафето си, тръгна към преддверието.

Най-напред се качи на втория етаж и огледа четирите спални и баните към тях. После надникна в апартамента за гости. Навсякъде мебелите бяха прекрасни — истинско доказателство за безупречен вкус.

Върна се долу и на воля обходи преддверието, трапезарията, тоалетната за гости и сервизните помещения, но когато стигна до кабинета, Алис спря на прага и оттам разгледа голямото бюро, компютъра, кожените кресла и пълните библиотечни шкафове. На стената висяха грамоти в рамки, отличили постиженията на Алекси.

От кабинета Алис се отправи към кухнята, а в непосредствена близост до нея откри друго стълбище, което тръгваше от малка уютна всекидневна и излизаше на третия етаж. Там имаше неголям хол, билиардна зала, стая с гимнастически уреди и сауна. Плъзгащи се врати с широки стъкла отвеждаха към просторна веранда и плувен басейн.

Къщата бе боядисана в комбинация от различни нюанси на бледозелено и прасковен цвят върху млечнокремава основа. Цветовете бяха приятни за окото и идеално допълваха модерната архитектура, без да натрапват стереотипна стерилност.

Обстойната проверка на съдържанието на килера, хладилника и фризера показва, че запасите ще стигнат за още няколко дни и тя въздъхна облекчено. После си сипа мляко и овесени ядки в една бяла купа и седна на масата с вестник в ръка.

До събуждането на Джордж нямаше много време и Алис остави неизмитите съдове за по-късно. Взела окончателно решение, тя прекоси големия апартамент, стигна дневната и тихо извади куфарите си. Да пукне, ако приеме тиранията му и остане да спи в неговия апартамент.

Алис лесно пренесе багажа си, но с напредването на деня в стомаха ѝ се загнезди тревога и я загриза отвътре безспир.

За да отблъсне неспокойните си мисли, младата жена се зае да приготвя вечеря от царевична супа, пиле по киевски със задушен зеленчук и праскови фламбе за десерт.

Наближаваше шест, когато тя чу шума на спираща кола, а щом Алекси прекрачи прага на кухнята, стомахът ѝ се сви.

— Не съм очаквал такова съпружеско прилежание — провлече той и я погледна присмехулно.

Алис вдигна поглед от супата, която бъркаше в момента и усети как пулсът ѝ зачести. Той бе силен и жизнен, твърде мъжествен, за да не извади от равновесие всяка жена.

Тя дълго го гледа със сините си очи, после ги наведе към супата.

— Защо да не приготвя вечеря? Има ли причина, която да ми попречи да сторя това?

— Не, разбира се — каза Алекси и се облегна на плота.

Алис долови иронията в гласа му и се подразни.

— Не се дръж с мен като с деветнайсетгодишно момиче!

— А как да се държа, Алис?

— С уважение към чувствата ми — отвърна сърдито тя.

— Би ли пояснила?

Да чака, нямаше смисъл, а освен това той щеше всеки миг да разбере, че Джордж не е във всекидневната, където го бе оставил сутринта.

Тя пое дълбоко въздух и отчетливо каза:

— Преместих багажа си в една от спалните горе.

Очите му потъмняха, но останаха безизразни.

— Върни го обратно — прошепна той.

— Не! Не искам да си играеш на гоненица с мен, така както котката си играе с мишката! Не искам да ми нареждаш къде да спя!

— Това ли правя?

Как би го ударила!

— Да. Не желая да бъда управлявана със сила. Демонстрациите на мъжественост не са ми по вкуса.

— Скъпа Алис, изглеждаш ми изплашена. Така ли е, наистина?

Въпросът му я довърши и тя изкрещя:

— Изплашена ли изглеждам?

— С основание, може би. Не обичам глупави хора.

— Какво означава това?

В този миг от уредбата се понесе бебешки рев и Алис погледна Алекси отчаяно.

— Време е за хранене.

— Аз ще го донеса, а ти стопли млякото.

Признала временното си поражение, Алис взе шишето от хладилника и напълни съд с гореща вода.

Как му приляга! — неволно си призна наум тя, когато няколко мига по-късно видя как Алекси взе бебешкото шише, приседна на близкия стол и спокойно започна да храни детето.

— Трябваше първо да се подсуши — отбеляза Алис, а той я изгледа мрачно и каза:

— Вече съм го направил.

Не ѝ оставаше друго, освен да свие нехайно рамене и да се върне при тенджерите и тиганите на печката, макар че откритието за неочакваната му вещина я глождеше, защото то противоречеше изцяло на образа, който бе изградила в съзнанието си още при първата им среща.

Алис сложи детето да спи, а Алекси взе душ и когато седнаха за вечеря беше почти седем часа.

— Вкусно е — каза Алекси.

— Какво щеше да стане, ако не бях сготвила вечеря? — попита Алис.

— Щях да се обадя по телефона и да повикам момиче, за да гледа Джордж, а ние щяхме да отидем на ресторант — отвърна ѝ той незабавно.

— Можех да откажа!

— Глупости, Алис! Само за да ми противоречиш!

Алис не обичаше да спори. Не помнеше да се бе карала с някого, дори и с най-близките си. Но Алекси я предизвикваше. Видеше ли го, като че дявол я бодваше отвътре с рогата си и я караше да му противоречи на всяка крачка. Тя се бореше с Алекси, а дяволът в нея скачаше, възбуден от опасността.

— Не казваш нищо? — погледна я Алекси.

Тя вдигна очи и рече:

— Имам чувството, че каквото и да кажа, ще ми навреди.

— Да бяхме сключили примирие?

Алис неволно се усмихна и попита:

— А колко ще трае то?

— Сигурно малко — отвърна ѝ той. — Но въпреки всичко, аз настоявам да се държим прилично един с друг по време на гостуването на родителите ми.

— Защо? Те знаят причините за нашия брак. Ясно им е, че той няма нищо общо с онова, което хората наричат „свещен съюз“. — Алис изпи глътка от превъзходното вино. — Ако очакваш, че ще започна да им доказвам колко милея за теб, жестоко се лъжеш.

Той приключи със супата и я зачака.

— Предпочитам да си сипя сама — каза Алис, предчувствайки, че той ще ѝ сервира прекомерно голяма порция. Не беше гладна и затова хапна малко задушен зеленчук, после мина на десерта.

— Имам много приятели и делови партньори, които очакват да се запознаят с теб. Смятам да ги поканя в неделя вечерта, за да им предоставя тази възможност. — Алекси се облегна и се взря в нея. — Ще поръчам доставка по домовете.

Алис стана и започна да разтребва масата. Алекси ѝ предложи помощта си и тя се раздразни.

— Ще се оправя сама.

Не виждаше причина да понася изнервящата му близост, при положение, че кухнята бе достатъчно широка, за да си намери място по-далеч от нея.

— Аз ще ги плакна, а ти ги зареждай в миялната машина — каза Алекси.

Алис стисна зъби, защото разбра, че той нарочно се върти около нея, за да я дразни.

— Сега имаш съпруга, която е в състояние да поеме тази част от домакинските грижи — каза му тя и добави: — Защо не седнеш на чаша коняк във всекидневната или в кабинета си?

— За да си представяш, че ме няма? Че не съществувам въобще?

За Бога! Та той четеше мислите ѝ!

— Махай се, по дяволите! — извика Алис.

— Какъв огън под хладната фасада! Кой ли би го съзрял? — издекламира Алекси цинично.

— До мига, в който ти с взлом нахлу в живота ми, аз бях спокойна.

— С взлом ли, Алис? Никога не съм прибягвал до сила по отношение на жена.

Изявлението му криеше явна умисъл и Алис пламна. Тя остави чинията, която държеше, обърна се и мина край него.

— Разбрах, че си радетел на равноправието между мъжа и жената, затова довърши миенето на съдовете, а аз ще изляза на разходка.

— Сама в тъмното?

— Имам нужда от чист въздух, но най-вече имам нужда да бъда далеч от теб!

— Не! — Възклицанието му раздра тишината на кухнята, а Алис замахна с все сила и го удари през лицето.

За миг помисли, че Алекси ще я зашлеви в отговор и извика, но той хвана двете ѝ ръце и я дръпна към себе си. Да се бори с него беше безумие и тя остана застинала така в продължение на няколко безкрайни минути.

Пулсът ѝ се ускори, сърцето ѝ заби до пръсване. Беше достатъчно силен, за да пречупи ръцете ѝ и тя се дръпна, усетила, че той затяга хватката.

— Боли ме!

— Ако продължаваш в този дух, наистина ще те заболи!

Заплахата отекна в съзнанието ѝ, но тя продължи да мълчи под твърдия му поглед.

— Друго не съм и очаквала — каза тя премаляла.

Алекси пусна ръцете ѝ и плъзна длани нагоре към нейните рамене. Дръпна я към себе си и тя усети твърдите му и настойчиви устни върху своите.

Алис стисна зъби, за да избегне целувката, а гърдите ѝ се задавиха от вика, задушен от натиска му. Тя се помъчи да се освободи и го заудря с юмруци по ръцете и гърдите, удряше го, където ѝ попадне, но той не помръдваше.

Изведнъж Алекси хвана ръцете ѝ и ги изви зад гърба. Алис изпищя и се намери плътно притисната о него и с гърдите си усети твърдостта на мускулестото му тяло.

Със свободната си ръка той посегна към блузата ѝ и започна да я разкопчава, после пъхна пръсти под копирения сутиен. Искаше ѝ се да изкрещи от ужас, когато устата му направи опит да разтвори нейната. Езикът му се превърна в напиреща разрушителна сила, която тя не бе в състояние да удържи.

Когато накрая я пусна, Алис се олюля и замалко не падна. Усети, че цялата пламти от преживяното напрежение. Устните ѝ бяха

втвърдени и подути и тя машинално опипа с език вътрешността на устата си и откри парчета разкъсана тъкан, която бе полепнала по зъбите ѝ.

Той хвана брадичката ѝ със силните си пръсти и тя затвори очи, за да скрие обидата и унижението, които се бяха събрали там.

Дълго остана така неподвижна под тежкия му поглед и накрая не издържа.

— Остави ме! Моля те!

Трябваше да се махне! Да се махне, преди да е изляла болката и унижението си в поток от горчиви сълзи.

Той я пусна, без да продума, но тя усещаше очите му върху себе си, чак докато излезе от стаята.

Ако можеше да избяга! Ако можеше да се махне! Но къде? Къде да се скрие от него? Бягството, колкото ѝ краткотрайно да е то, ще ѝ помогне да се съвземе. Но Алис нямаше къде да отиде и единствената възможност да бъде по-далече от него бе стаята, в която бе преместила Джордж. Тя се прокрадна вътре и безшумно се съблече.

Не беше честно! Нищо не беше честно — повтаряше си тя, лежейки в леглото. Сънят не идваше и макар че с все сила се стараяше да прогони мислите от главата си, непрестанно си казваше, че вдругиден пристигат родителите му, а тя дори знае какво ще ѝ донесе тяхното посещение — облекчение или покруса.

Изведнъж се дочу шум и Алис изпищя. Вратата щракна и се отвори. В рамката ѝ застина фигурата на Алекси. Алис машинално придърпа завивките до шията си и замръзна. Видя как той отива до креватчето, взема Джордж и го пренася на леглото до нея.

— Какво си мислиш, че правиш? — прошепна тя.

— Не е ли ясно? — отвърна той провлечено, вдигна креватчето без усилие, и го изнесе от стаята.

Появи се отново само след миг, грабна детето и тръгна към вратата. На прага спря, обърна се и каза:

— Слизаш сама или ще те пренеса. Избирай!

После изчезна. Да избира? Какво да избира, по дяволите? Но доброволно нямаше да тръгне. Нямаше да се подчини на заповедите му.

С всяка изминала секунда Алис все по-ясно разбираше колко погрешни са били действията ѝ. Да му противоречи бе върхът на

глупостта! Всяко неподчинение, щеше да бъде наказвано с удар и единственото ѝ спасение бе да прояви благоразумие. Но благоразумието не беше от качествата, които бе демонстрирала досега.

Глупачка! — нашепваше ѝ вътрешният глас. — Пълна глупачка! Не ти ли стигат досегашните страдания, та се натискаш за още?

Точно в мига, в който призна поражението си, Алекси влезе в стаята и спря пред леглото ѝ.

Без да каже и дума, той се наведе, дръпна завивката, пъхна ръце под тялото ѝ и я вдигна.

— Пусни ме, чудовище! — заудря го Алис, бясна от безсилие.

— Няма смисъл да ми противоречиш! Не разбра ли? — каза той и хвана размахания ѝ юмрук.

— Ако очакваш вечно послушание, се лъжеш!

Господи, колко силен беше този човек! Той парираше всяко нейно движение още в зародиш!

— Трябва да си безумно наивна, за да не разбереш, че твоето упорство е предизвикателство за мен. Че тогава аз ставам опасен — провлече той и Алис се вцепени.

— Секс, заради идеята? — попита тя, успяла да се овладее дотолкова, че да издържи погледа му. — Колко трая благородството ти, Алекси — две, три вечери?

Тя усети как гневът го обзе, как изби като горещи струи по цялото му тяло. Гледаше го прямо и безмълвно с очи, ясни като небето, спокойни и неподвижни.

— Добре, направи го, проклет да си! — продължи тя. — Щом смяташ, че съвкуплението с парче лед ще ти достави удоволствие!

Очите му потъмняха, устата му се изкриви и тя мигом съжали за думите си. Той много бавно я пусна на пода пред себе си и тя остана там, вцепенена от тежкия му поглед.

Копринената ѝ нощница, обшита с гладко кадифе и дантели, бе достатъчно плътна, но под неговия поглед Алис се почувства чисто гола. Страните ѝ пламнаха, когато очите му спряха на гърдите ѝ, а оттам — на тъмната падина между бедрата, преди да се завърнат отново нагоре към деколтето.

Противно на нейната воля по тялото ѝ се разля необичайна топлина, тръгнала нейде от глъбините на самото ѝ същество, която полека я обхвана цялата.

Алекси протегна ръка и докосна бузата ѝ, прекара пръсти по линията на устните, сетне по шията, където спря на леко пулсиращата аорта и с безгранична чувственост погали вдлъбнатината под гърлото.

Очите ѝ се разшириха и останаха немигащи, когато ръката му се плъзна към закръглената ѝ гърд и я обхвана с разтворения палец и показалеца. Той докосна чувствителния ѝ връх, а Алис едва не изстена. Алекси премести ръката си върху другата гърда.

Бавно и внимателно плъзна ръка нагоре към рамото ѝ и свали първо едната презрамка, а после другата.

Стоя така и я гледа сякаш с часове, а тя не мръдна — зашеметена, неразбираща нищо от изражението му. После той се наведе и впи устни в нейните.

Тази целувка бе друга — топла и щедра, и същевременно сякаш умишлено провокираше всичките ѝ сетива.

Езикът му изпълни устата ѝ, като че търсеше нещо, което тя се страхуваше да му даде. Алис пое въздух, когато устните му се откъснаха от нейните, за да се спрат на вдлъбнатината на шията.

Но щом те слязоха надолу върху гърдите, тя изстена, а стонът ѝ премина във вопъл, защото той бе поел върха на гърдата ѝ в устата си и нежно го смучеше. Алис извика, разтърсена от неочаквани усещания.

О, Господи! Какво си причини! Да седи мирно беше лудост, а да се дърпа от железните му ръце бе признание за въздействието, което неговата чувственост упражнява върху нея!

И точно когато си помисли, че не може повече, Алекси прехвърли вниманието си на другата гърда, а тя изви шия назад и тялото ѝ се огъна като лък, опнат от ръцете на безпогрешен стрелец.

В този миг главата му мръдна и устата му така погълна гърдата ѝ, че тялото ѝ се разтърси от глава до пети, а преминалата тръпка бе толкова силна, че я унищожи.

Мина и свърши. Тя продължи да го гледа в ням упор, а той бавно я отмести на ръка разстояние от себе си.

— Лед ли, Алис? — попита Алекси провлечено.

Гласът му ѝ подежда като студен душ и очите ѝ се разшириха от срам и унижение. Тя скръсти ръце на гърди да скрие голотата си и се намрази за червенината, която пламтеше по бузите ѝ, за страха, който пълзеше по гръбнака ѝ.

Без да продума, той се наведе, взе нощницата от пода, нахлузи я през главата ѝ, после пъкна ръката си под нейните колене.

Искаше ѝ се да извика, но гърлото ѝ бе свито от болка и нямаше глас, а всяка негова стъпка по елегантното стълбище отекваше в съзнанието ѝ с въпроса накъде.

Когато стигнаха голямата спалня, той я пусна на пода и Алис остана така, като изгубена в гората сърна.

— Лягай си — каза Алекси.

Тя вдигна глава учудено и го погледна боязливо.

— В твоето легло — добави той, — преди да съм решил да те сложа в моето.

Устните ѝ се отвориха, но веднага след това се затвориха. Каквото и да кажеше, щеше да бъде по-лошо, затова тя се отказа и тръгна към дневната.

Сънят тази нощ бе илюзия и Алис дълго лежа будна, размишлявайки дали постъпката му бе плод на жестокост, или на нежност. Не си представяше, че второто бе изобщо възможно.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Алекси тръгна към летището, за да посрещне родителите си, Алис пожела да остане вкъщи с детето, под предлог, че така ще му даде възможност да поговори с тях насаме, а тя ще има време да приготви вечерята.

Колкото повече приближаваше часът на пристигането им, толкова по-неспокойна ставаше и макар че бе разглеждала снимките на баща му и мащехата дълго и внимателно, неизвестността я плашеше.

Александрос Стефанос приличаше силно на невъзможния си син, макар че изглеждаше доста възрастен и някак достолепен, а Рейчъл имаше сериозен и благороден вид. На поизбледнялата фотографска хартия те бяха все усмихнати и Алис се чудеше дали ще бъдат добре разположени към нея. От все сърце ѝ се искаше да е така, защото имаше безумна нужда от приятел.

Чудеше се и какво да облече и накрая избра права кожена пола и плетен пуловер в преливащи нюанси на синьо и лилаво.

Късно следобед беемвето изръмжа в гаража и стомахът ѝ се сви. Вратата на преддверието хлопна и Алис чу два мъжки гласа, примесени с женски смях.

Пое дълбоко въздух и тръгна към огромната зала, в чийто център вече стоеше възрастна жена, която изглеждаше точно толкова смутена, колкото и самата Алис.

Алис колебливо спря, но жената насреща ѝ се усмихна, а очите ѝ топло светнаха.

— Алис — тихо поздрави тя, — радвам се да се запозная с вас.

— Госпожо Стефанос — отговори на поздрава Алис, не знаейки как да се обърне към своята свекърва.

— Наричай ме Рейчъл, моля те — без колебание каза възрастната жена и протегна двете си ръце към нея. — И Александрос — добави тя, като отстъпи встрани, за да даде възможност на мъжа си да мине напред и да се здрависа.

Всичко ще бъде наред — каза си Алис, стискайки коравата десница на свекъра си. Вероятно облекчението се бе изписало на лицето ѝ, защото тя видя как Алекси ѝ се усмихна окуражително, а усмивката му излъчваше неочаквана топлина.

— Ще кача багажа ви горе в апартамента за гости — каза той, — а после ще изпием по чашка.

— Аз ще ти помогна — предложи Александрос с отчетлив акцент, а Алис се обърна към Рейчъл.

— Заповядайте, седнете. Джордж скоро ще се събуди.

— О, мила — просълзи се възрастната жена, — ако знаете само колко много искам да го видя!

— Той е красив! — каза Алис просто и седна в креслото до канапето, на което бе седнала Рейчъл.

— Вие много го обичате.

Това изявление бе изказано много чистосърдечно и точно отговаряше на действителността, затова Алис отвърна:

— Достатъчно много, за да не се откажа от него. Заради Антония и заради себе си.

В лицето на възрастната жена се появи съчувствие и разбиране.

— Алекси прилича на баща си. Под грубата повърхност той крие много нежност. Сигурна съм, че ще бъде предан баща и — тук тя колебливо спря, търсейки думи, после додаде — и грижовен съпруг.

Но на мен не ми трябва съпруг! — искаше да извика младата жена, отхвърляйки напълно мъжа, който бе поставил на ръката ѝ венчалния пръстен едва преди няколко дни. — Но дори и да ми трябва, аз не бих избрала вашия невъзможен, нагъл син.

Дочуха се мъжки гласове и Алис се извърна и видя, че бащата и синът се връщат във всекидневната.

— Предлагам напитки — заяви Алекси бодро и се отправи към бара. — Александрос? Рейчъл? Какво ще пиете?

Алис си беше представяла по-официални отношения и фактът, че Алекси се обръщаше към родителите си с малките им имена, я смути.

— Малко бира — поръча Александрос, сядайки до жена си. — Харесвам австралийската бира. Тя е лека и освежителна.

— За мен — минерална вода — усмихна се Рейчъл. — Ако пийна нещо по-силно, веднага ще заспя.

— Алис?

— Минерална вода — каза тя и се обърна към Рейчъл. — Ако предпочитате кафе или чай, веднага ще направя.

— Не, мила — отказа любезно възрастната жена. — Студената вода ще ми подейства добре.

Само след няколко минути по уредбата се разнесе гръмовен рев, оповестяващ събуждането на Джордж. Алис сложи чашата си на масата и бързо стана.

— Ще ида да го преоблека и ще го донеса тук. — Тя видя нетърпеливата усмивка на Рейчъл и добави: — Елате с мен, ако желаете.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Рейчъл, сякаш само това бе чакала, и двете жени излязоха от всекидневната заедно.

Горе Джордж ги чакаше с намръщено и зачервено от плач лице.

— О, мъничкият ми! — нежно прошепна Рейчъл, а неговият плач се стопи в блуждаеща усмивка още щом ги съзря.

— Той е много умен — каза Алис. С леки и отмерени движения тя махна мократа пелена и я смени със суха. — Ето, сладкият ми — погали го по бузката тя, — млякото ти е готово.

Джордж бурно зарита, сякаш искаше да приветства радостната новина.

— Георгиу беше същият — каза Рейчъл и Алис почувства болката ѝ.

— Искате ли да го вземете? Ако искате ще го свалим долу и ще го нахраним там.

— Благодаря — отвърна възрастната дама, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Сърцето на Алис се сви, като видя, как тези хора се разтопиха от умиление при вида на своя внук. Безброй пъти ѝ се наложи да извърща глава, за да скрие влагата, замъглила погледа ѝ.

След час детето отново бе върнато в креватчето, а Рейчъл се качи горе в стаята, която бяха приготвили за нея и Александрос, за да си почине. Алис се зае с подреждането на масата за вечеря.

Дълго се бе чудила какво да им поднесе, а накрая се спря на пилешки бульон, следван от печено пиле с гарнитура от зеленчуци и пресни плодове за десерт. Тъй като не познаваше предпочитанията на гостите си, тя реши да предложи и плато с различни видове сирене, украсено с маслини и гроздови зърна.

Вечерята премина чудесно и Алис се поуспокои.

— Утре сутринта поспете по-дълго, за да си починете от пътуването — каза Алекси на родителите си, докато пиеха кафето във всекидневната. — Следобед ще ви закарам в града, за да се настаните, а вечерта ще отидем заедно на ресторант.

Алис с изненада отвори очи, но Рейчъл побърза да я успокои.

— Алекси притежава малък апартамент в центъра на Сърфърс парадайс. Ние ще отседнем там, докато дойде време да тръгнем за Сидни, където живее моята сестра. После ще се върнем и ще прекараме остатъка от ваканцията си на Брега.

Алис бе готова да възрази, но Рейчъл я спря:

— Не, мила — каза възрастната жена. — Ние ценим своята независимост и уважаваме вашата. Вие се оженихте при необичайни обстоятелства и имате нужда от време, за да свикнете един с друг.

Алис щеше да заяви, че това е брак, сключен заради интересите и на двамата, и че той не ще се промени, докато тя избяга в Пърт, заедно с Джордж. Но това не биваше да се казва и тя само кимна с глава.

— А сега — каза Рейчъл и се изправи, — мисля, че дойде време да се оттеглим за сън. Надявам се, че не възразявате. — Тя се усмихна на мъжете и добави: — Пътувахме дълго и аз съм много изморена.

— Разбира се — каза Алис и се изправи. — В стаята, която сме приготвили за вас горе, ще намерите всичко необходимо.

— Благодаря, мила.

Алис реши, че благоприличието изисква да върви редом с Алекси, докато изпратят родителите му до вратата. Когато се увери, че Александрос и Рейчъл благополучно са стигнали стаята си горе, тя се върна във всекидневната.

— Ще направя още кафе — каза Алекси. — Налага се да поработя няколко часа.

— В машината има готово, останало от вечерята — отбеляза Алис. — Ще се стопли за няколко минути. Мога да ти го донеса, ако искаш.

Той кимна мълчаливо и тръгна към кабинета си. След малко Алис се появи и постави каната с димящата ароматна течност на бюрото му.

Алекси се отпусна на високия гръб на кожения стол и я погледна в очите.

— Какво мислиш за родителите ми?

— Аз не ги познавам — сухо отвърна тя. Не искаше да остава тук, с него. В присъствието на Рейчъл и Александрос тя се чувстваше по-добре и понасяше компанията му по-лесно. Но щом остана с него насаме, веднага се смути и се напрегна.

— Рейчъл ти хареса — каза Алекси. Думите му прозвучаха като твърдение, а не като въпрос, затова Алис замълча. — А баща ми?

— Той изглежда мил — учтиво отвърна тя и видя как устата му се изкриви в гримаса.

— Много по-мил от своя син?

— Да — потвърди Алис и добави с друг глас: — Ти изпитваш удоволствие от деспотичното си и грубо държание.

— Други епитети имаш ли?

— Ще се намерят.

Алис изпита желание да грабне нещо тежко от бюрото му и да го запрати по него. Чак ръцете я засърбяха, но тя ги стисна в юмрук и тръгна към вратата.

— Лека нощ, Алис.

Провлеченият му ироничен глас я преследваше до кухнята и тя тихо запроклина мъжа, който беше объркал живота ѝ.

Алис си легна, но не мигна цял час. Мислеше как ще му отмъсти, как ще смаже неговата самоувереност. Виждаше поражението му по най-различни картинни начини, а те бяха толкова многобройни, че най-после унесоха съзнанието ѝ и тя заспа.

На другия ден Рейчъл и Александрос станаха към обяд и появата им съвпадна със завръщането на Алекси. Обядваха и Рейчъл се зае с внука си — нахрани го и го сложи в леглото за следобедния сън.

По време на кафето четиримата имаха възможност да си поговорят — Алис разказа за сестра си и чу няколко забавни случки от детството на Алекси, макар че той самият ги слушаше с пренебрежение.

— Имам снимки — каза Алис на свекърва си. — Повечето от тях са някъде по пътя от Пърт насам, но взех и няколко със себе си. Искате ли да ви ги покажа?

Това бяха снимки на Антония — усмихната, красива и безгрижна, с разпиляна руса коса и сияйни светли очи.

— А ти, Алис? — попита Алекси. — Само Антония ли се е снимала?

— Не, разбира се. Но сметнах, че няма смисъл да нося и другите.

— Защо не? — погледна я в очите той. — Бих искал да те видя като дете.

— Трябва ли аз на свой ред да поискам снимки от твоя момчешки пубертет? — попита Алис, а Александрос гръмко се разсмя.

— Той беше кожа и кости. Страшно слаб и нервен, но носеше отлични оценки от училище.

— О, сигурно — съгласи се Алис усмихнато.

— Започна да напълнява едва когато навърши деветнайсет — осведоми я Рейчъл и дяволито погледна заварения си син. — Гласът му се промени, разви мускули, а с мускулите — и специално отношение към представителките на другия пол. Момичетата се чудеха как да му се залепят.

— Сигурно са успявали — сухо каза Алис.

— На метър дистанция — засмя се Алекси.

— Разбивайки сърца и илюзии, нали? — промълви Алис едва.

Лицето на Алекси потъмня от забележката ѝ, но той се овладя и подигравателно се усмихна.

— А твоите илюзии, Алис? — попита той, втренчил поглед в очите ѝ.

Алис преглътна бучката, която се бе надигнала в гърлото ѝ, разбирайки, че шеговитата им словесна престрелка е поела в друга, нежелана посока.

— Аз бях като останалите момичета. Но ми се налагаше да отделям повече време и мисли за заниманията си — отговори тя.

— В които нямаше място за млади мъже?

Как да му каже, че Антония бе безгрижна птичка, която неволно събираше очите на всички момчета наоколо. Че тя самата бе само по-възрастната сестра, едно бледо копие на малката хубавица, което бе длъжно да носи всички грижи и неволи в семейството? Как да му обясни, че е приемала ролята си спокойно, без ревност и ропот, съзнавайки, че тя и сестра ѝ са две отделни и различни личности, на които е отредено различно място в живота?

— Аз имах други интереси — каза Алис. — Играех тенис, плувах, гребях, ходех на кино и танци. — Вдигна глава и добави: — А сега имам богат съпруг с красива къща и осиновен син, когото обожавам. Повечето жени биха казали, че съм осъществила всичките си мечти — завърши с пленителна усмивка тя.

Алекси се изсмя, с което разби на пух и прах защитното ѝ слово, и ако не бяха родителите му, Алис щеше да вдигне бурен скандал.

— Да направя ли още кафе? — попита тя и се учуди на спокойствието, с което говореше.

Стана и отиде в кухнята, напълни машината с вода, взе нов филтър и сипа кафе. Ръцете ѝ се движеха сами, отваряха шкафове, поставяха чаши върху чинийките, вадеха захар и мляко.

Когато всичко бе готово, тя подреди чашите, каната с кафе и опечения сутринта сладкиш на масичката на колелца и я вкара във всекидневната. Сервира със спокойствие и достойнство, на което би завидяла всяка прочута актриса.

Разговорът докосваше множество теми, но не спираше на ни една и към четири часа Алекси стана с намерението да откара Рейчъл и Александрос в града.

— Ще се видим довечера, мила — каза Рейчъл, сядайки на задната седалка на колата, и се усмихна.

— Довиждане — отговори Алис и се дръпна, за да направи път.

Влезе и подреди всекидневната, пусна чашите и чиниите в миялната машина и се качи горе за душ. Джордж щеше да се събуди след един час и Алис предпочиташе да го нахрани и подготви за нощта сама, за да не се притеснява.

Трябваше да реши какво да облече. Избра костюм от червена коприна, отказа се от блузата към него, а приготви само лекия жакет. Извади високи обувки от черен велур и подходяща малка чанта. Сложи лек грим, като обърна повече внимание на очите, среса косата си и нахлузи лек халат. Подготвена така, тя щеше да може да се оправи с Джордж и да се облече за пет минути след като го сложи да спи.

Входната врата се хлопна и след няколко секунди Алекси влезе.

— Момичето, което ще гледа Джордж, ще бъде тук в шест часа — каза ѝ той. — Ще вземем родителите ми в шест и трийсет, а масата е резервирана за един час по-късно.

Алис кимна и проследи пръстите му, които разкопчаваха копчетата на ризата. Той се спря и видя, че тя извързва очи.

— Какво има?

— Нищо — сухо отвърна тя.

— Не започвай да се мръщиш отново! — предупреди я той.

Алис се обърна към него, тласкана от обидата и гнева, които бе натрупала през целия следобед.

— Не се мръщя! — извика тя. — Но не искам да ме подлагаш на дисекция, да ме режеш на парчета и да ме гледаш под лупа в присъствието на родителите си, за да се забавляват с мен!

— Може ли малко по-точно? — вдигна веждата си той.

— Аз не съм си седяла в къщи, докато Антония се весели — каза му тя, гледайки го право в очите.

— Но ти си носела грижите и отговорността, нали така? И като по-възрастна сестра си влачила товара, който биха носили родителите ти, ако бяха живи. Не си живяла на воля и свобода.

— Ако смяташ, че моето единствено занимание е било да играя ролята на майка, лъжеш се.

— Добре — погледна я той. — Кажи ми тогава, какво правеше след работа. Грижеше се за домакинството. Друго?

— Не ти дължа обяснение — ядоса се Алис.

— А защо така яростно се защити, когато ти казах, че си поела ролята на по-голяма сестра твърде сериозно?

— Защото искаше да кажеш, че аз не съм имала свой живот, а то не е истина.

— Значи си ходила на срещи, виждала си се с мъже?

— Да! — извика тя, изгаряща от желание да го уязви. — Да! И какво ще правим сега? Преброяване на бившите любовници ли?

— Толкова много ли бяха?

— Не смятам, че техният брой е от значение за нашите отношения.

— Съмняваш се в моите мъжки способности?

Разговорът бе преминал в хлъзгав коловоз и Алис се почувства несигурна. Стомахът ѝ се сви при спомена за твърдото му тяло, притиснато о нейното в дирене на сексуална наслада.

— Намек за секс, заради секса и заради съпружеските права!

— Скъпа Алис, нима за теб сексът не е нищо друго, освен съпружески дълг? — Алекси се усмихна и повдигна брадичката ѝ. — Има две обяснения — или опитът ти е ограничен, или си попадала на неспособни мъже, търсили само своето удоволствие.

Алис знаеше, че не трябва да губи самообладание от думите му, но не успя да намери достоен отговор, а само се изчерви и продължи да го гледа в очите.

Алекси наведе главата си към нейната. Тя не се отдръпна, а остана на мястото си като омагьосана. Той докосна с устни слепоочието ѝ, после очертанието на устните. Целувката му бе толкова нежна, колкото и чувствена! Тялото ѝ трепна, сякаш признало властта му, а устните ѝ се отвориха под неговия език. Краката ѝ отмаляха.

Алис усети, че се е поддала на целувката му и че след малко ще се стопи в ръцете му, макар че разумът ѝ подсказваше, че това, което става в момента, може да завърши само по един-единствен начин.

В този миг от уредбата се чу хлипане, а после — плач.

— Жалко! — каза Алекси и отпусна ръце. Алис отвори очи и чак тогава осъзна какво се бе случило.

Тя тръгна нагоре към стаята, в която спеше детето. Подсуши го, а после го пренесе в кухнята, за да го нахрани. Джордж така лакомо засмука биберона си, че Алис се изплаши да не се задави. Започна да му говори и да го целува, за да го успокои. Беше толкова сладък! И растеше с всеки изминат ден за нейно щастие и радост.

Той беше за нея всичко на този свят! Заради него тя бе готова да понесе изненадите и превратностите, които бракът с Алекси Стефанос можеше да ѝ сервира. Така си мислеше Алис един час по-късно, слагайки детето в креватчето му.

А сега да се приготви за излизане! Тя хвърли халата на леглото и бързо облече копринения костюм. Обу високите обувки, приглади с резки движения гъстата си коса и щедро се напръска с любимия си парфюм. Обърна се и се погледна в огледалото.

В този миг домофонът звънна.

— Трябва да е Мелани — каза появилият се на вратата Алекси. — Тя ще се грижи за Джордж, когато излизаме. Следва право и има четири по-малки братя и сестри. Тя е много способна и добра.

Тази вечер Алекси бе изключително елегантен. Дъхът ѝ спря, когато го видя в тъмния вечерен костюм, с риза на ситни райета и

красива вратовръзка. Но Алис бързо се овладя и тръгна надолу.

Алекси я представи на момичето, после му подаде листче хартия и каза:

— Това е телефонният номер на ресторанта. А този долу е на апартамента ми. Възможно е след вечеря да се отбием там на кафе. Ще се приберем към полунощ. Ако закъснеем, ще позвъня.

— Джордж заспа и едва ли ще се събуди — добави Алис. — Ако се събуди, преоблечете го. Вече не го храним нощем, но за всеки случай ще ви покажа къде стои млякото му.

След пет минути ляха с луксозното беемве по крайбрежния булевард към центъра на Сърфърс парадайз.

— Къде ще вечеряме? — попита Алис.

— В „Шератън-Мираж“ — отговори Алекси.

— С каймака на местното общество ли? — Думите ѝ неволно прозвучаха иронично.

— Миналата година ходихме там с Рейчъл и Александрос. Рейчъл се влюби в този хотел. Тя пожела да прекараме вечерта там.

Алис разбра, че е сгрешила и трябваше да се извини, ала не намери нужните думи. Пътуваха мълчаливо, докато стигнаха модерна многоетажна жилищна сграда.

Към колата се втурна портиер, който я пое, за да я паркира, а Алис и Алекси тръгнаха към входната врата. Влязоха в просторен модерен асансьор и се понесоха нагоре към апартамента на Алекси.

Алис се изненада, защото бе очаквала да види много по-скромно жилище. То се оказа не само просторно, но и много красиво. През остъклените стени се виждаше притихналият величествен океан, а на кадифеното небе блестяха пъстри светлини. Долу всичко изглеждаше приказно и нереално.

— Изглеждаш чудесно, мила — усмихна се Рейчъл. — Много красив тоалет.

— Нали? — обади се Алекси иронично, но млада жена реши да не му обръща внимание.

— Благодаря — каза тя на свекърва си.

— Искате ли да изпием по една чаша тук или предпочитате да тръгнем? — попита Алекси.

— По-добре да вървим — отговори Рейчъл. — Сигурна съм, че Алис ще хареса хотела, а и целия комплекс.

Рейчъл позна — каза си Алис, когато влязоха във фойето на хотела. То смайваше с белите мраморни стени, тежкия тъмносин килим и разпръснатите тук-там старинни мебели и декоративни предмети. В средата шумеше живописен водопад, а отстрани се издигаше наподобяващ лагуна дневен бар.

— Трябва да дойдем през деня. Отсреща има търговски център, който е много интересен. Можем да го обиколим заедно, а после да прием кафе.

— Моята жена обожава магазините — каза Александрос с провлечен глас, който силно напомняше гласа на сина му.

Четиримата се настаниха на бара, за да изпият аперитива си там. Алис отказа алкохол и взе минерална вода, смесена с портокалов сок. Същото направи и Рейчъл, а Алекси одобрително им кимна.

— Мила моя, не се отказвай от коктейла само заради мен — каза Рейчъл.

— Аз обикновено не пия алкохолни напитки — отвърна ѝ Алис. — Само шампанско, но при специални поводи.

— „Дом Периньон“? — попита Рейчъл с тайната надежда, че имат еднакъв вкус, а Алис се засмя и кимна утвърдително.

— Тогава вие ще наваксате с вечерята — каза Алекси и извика келнера. Даде поръчката и се облегна с вида на човек, който се чувства като у дома си.

Но Алис съвсем не се чувстваше така. В стомаха я гризеше познатата болка, а нервите ѝ отново бяха опънати. Защо бе така неспокойна, така слаба и уязвима? Защо непрестанно се смущаваше от близостта на мъжа, който бе седнал до нея?

Сети се как я беше целунал днес — така топло и нежно, че тя замалко не се остави изцяло в неговата власт. Споменът завладя съзнанието ѝ и тя трябваше да напрегне цялата си воля, за да се отърси от него.

Алис не знаеше какво мислят родителите на Алекси за необичайния брак на сина си, но те се държаха така, сякаш изпитваха искрено удоволствие от компанията на младото семейство. Одобрението, с което посрещнаха своята снаха, се виждаше в очите им, личеше в усмивките им. Алис изпита дълбоко съжаление — не само заради това, което бе загубила Антония, но и за това, което нямаше да притежава и самата тя. Ако трябваше да избира свекъра и

свекървата си, тя едва ли би намерила двойка, по-мила от бащата на Алекси и неговата мащеха.

Тези разсъждения не бяха полезни за нейния план, затова Алис въздъхна с облекчение, когато мъжете допиха чашите си и четиримата се запътиха към ресторанта.

СЕДМА ГЛАВА

Обстановката беше превъзходна, а храната — истинско удоволствие, беше поднесена с изящество и аристократичност.

Алис нямаше никакъв апетит, но трябваше да си поръча нещо и избра крем супа от гъби и панирани скариди.

След половин чаша шампанско се почувства по-добре, но вниманието на Алекси я смущаваше, смущаваше я и случайното докосване на неговите пръсти, защото то ѝ се струваше умишлено и предизвикателно.

С усмивка прие поканата на Александрос за танц и погледна Рейчъл:

— Имате ли нещо против?

— Не, разбира се — отвърна ѝ възрастната жена и закачливо се засмя: — Ние с Алекси ще ви последваме.

Александрос, както пожела да бъде наричан бащата на Алекси, е също тъй властен като невъзможния си син — помисли си Алис, ставайки от масата и тръгвайки след него към малкия ресторантски дансинг. Той излъчваше същата жарка енергичност и мъжествена чувственост, които сякаш не зависеха от възрастта. Беше очарователен — учтив, възпитан и сърдечен. Мъж, на когото всяка жена с радост би поверила живота си.

— Алис, ти танцуваш леко като перце! — направи ѝ комплимент Александрос. — Толкова си подвижна!

— А ти си един съвършен партньор — отвърна на любезността му тя.

— Много си мила.

Наистина ли? — помисли си Алис. — Към тебе може би, но не и към твоя безумен син — продължи наум тя, а на глас изрече:

— Надявам се, че ти и Рейчъл се чувствате добре тук.

— Мила моя, какво значи добре при мъката, която изпитахме, като разбрахме, че нашият Георгиу е имал син. Сега виждаме, че

детето е заобиколено с обич и грижи. Неговото добро е най-важното за всички нас.

При тези негови думи гърлото ѝ се сви, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя не можа да му отговори и мълчаливо се остави на ритъма, не виждайки нищо около себе си.

— Ще сменим ли партньорите — чу се наблизко провлечен глас. Алис пропусна такта, смутена от мисълта, че ще трябва да танцува в обятията на своя съпруг.

Алекси я прихвана през кръста и я притисна до себе си. Младата жена не беше свикнала да танцува така и силно се смути.

— Необходимо ли е това? — прошепна тя.

Ръцете му я стискаха толкова здраво и така властно, че тя почти се изплаши.

— Нали танцувам с жена си! — отвърна Алекси.

Това бе явна подигравка и Алис реши, че няма смисъл да му обяснява колко неудобно се чувства. И без друго той щеше да смаже всеки опит от нейна страна да защити достойнството си. Тя вдигна глава и се засмя.

— Ние танцуваме, Алекси. Ако си го забравил, да ти ударя един шамар през лицето, за да ти го напомня.

— Мили Боже! А какво ще направиш, когато започнем да се любим? Ще ме убиеш ли?

— Поне ще се опитам.

Очите му светнаха.

— Не се и съмнявам.

Ако започнем да се караме, той ще се зарадва — помисли си Алис. — Схватката с мен ще му достави удоволствие, а резултатът ще бъде в негова полза и той ще бъде безумно щастлив. Така разсъждаваше тя, макар че инстинктът ѝ подсказваше, че ако отстъпи веднъж, Алекси коренно ще промени своето поведение към нея.

Музиката, която изпълняваха в момента, беше от онези прочувствени мелодии, които влизат направо в сърцето и разкъсват душата, а думите към нея бяха така проникновени, че разплакваха.

Ти си луда — каза си тя. — Нали го мразиш? Напрежението от последните няколко дни и срещата с родителите му май ти дойде твърде много!

Мина ѝ през ума, че не може да си позволи да го харесва, защото всяко емоционално обвързване с този мъж бе недопустим лукс, ако искаше да се разведе и да замине с детето за Пърт.

— Може ли да се върнем на масата? — попита Алис, а думите ѝ прозвучаха като отчаяна молба.

Без да дочака отговора му, младата жена се отдръпна и се извърна настрана.

— Скоро оркестърът ще има почивка — прошепна Алекси в ухото ѝ. — Родителите ми са все още тук. Би трябвало да напуснем дансинга заедно — продължи той, а Алис почувства дъха му в кичурчето коса над ухото си.

— Заболя ме главата — измисли набързо тя.

Алекси отпусна ръце, а Алис се обърна и тръгна напред. Той я прихвана под лакътя и я изведе от дансинга. Освободена от обятията му, Алис се почувства по-добре, макар че продължаваше да усеща пронизващия му поглед.

— Боли ли те или си измисляш? — попита Алекси, вървейки край масите.

— Има ли значение. — Тя го погледна, обърна се и продължи напред сама.

Алис излезе от ресторантската зала и се запъти към дамската тоалетна. Прекоси ярко осветеното блестящо помещение и застана пред едно от огромните огледала, макар че в момента не даваше и пет пари как изглежда.

Беше много бледа, а в очите ѝ се виждаше безумния блясък на човек под огромно вътрешно напрежение. Като се гледаше, си помисли, че е заприличала на подплашено животно.

Чак я досмеша от сравнението. Боже мой, трябва да се овладее! — каза си тя. — Трябва да се взема в ръце! Тези мисли и чувства няма да ми помогнат в борбата с Алекси Стефанос.

Главоболието, което бе измислила, за да избяга от стегнатия обръч на ръцете му, не бе лишено от основания. Слепите ѝ очи пулсираха от силен бодеж в главата и тя реши, че за всичко е виновно непристойното поведение на нейния съпруг.

Алис знаеше, че бягството ѝ бе временен отдых и затова решително извади червилото от чантата си. После се среса и тръгна обратно към масата.

— Добре ли си, мила? — попита Рейчъл, щом младата жена зае отново мястото си. Три чифта загрижени очи се бяха втренчили в очите на Алис с искрено съчувствие.

— Да, благодаря.

— Много си бледа. Сигурна ли си, че си добре?

— Джордж често се буди нощем — смотолеви Алис едва, защото артистичните заложби явно ѝ изневеряваха. — Невинаги успявам да го успокоя веднага — продължи обяснението си тя.

— На тази възраст Георгиу беше същият — ангелче през деня, но много неспокоен нощем — усмихна се Рейчъл с разбиране. — Ще мине.

— Да, но сега нарушава нашия нощен покой — провлече Алекси и многозначително погледна Алис.

По дяволите! Няма ли срам! Какви ги говори в присъствието на родителите си!

— Разкажете ми за приема, който сте решили да устроите — обърна се Рейчъл към снаха си. Алис разбра намерението на възрастната жена да смени темата на разговора и благодарно ѝ се усмихна.

— Закъсняло сватбено тържество — отговори вместо жена си Алекси, правейки се, че не вижда нейната зяпнала от изненада уста. — Ще дадем възможност на нашето семейство и на приятелите ни да споделят радостта от щастливото събитие.

Алис почувства, че стомахът ѝ се преобръща. Как може да говори така! Защо се подиграва? Но как да го спре? Ще го остави да говори, каквото си иска, а тя ще се преструва, че не чува и ще мълчи.

— Чудесна идея! — възкликна Рейчъл, а Алис се запита какъв ли ще бъде завършекът на тази толкова необичайна и напрегната вечер.

На връщане Алис седна на ръба на седалката и стоя така с изправен гръб през цялото време, докато колата не спря пред голямата жилищна сграда.

— Ще влезете ли да прием кафе? — покани ги Рейчъл и младата жена затаи дъх, за да чуе отговора на съпруга си.

— Късно е вече. Бихме желали да се приберем, колкото е възможно по-бързо — каза той и се усмихна. — Момичето, което

наехме, е много способно, но все пак го оставяме с Джордж за първи път.

Това беше самата истина, но Алис знаеше, че вероятността да настъпят проблеми е много малка, Алекси очевидно бе взел решение да се прибират и тя не можеше да стори нищо друго, освен да се усмихне насила. Пожела на възрастните хора лека нощ и изведнъж, неочаквано и за самата нея, покани свекърва си да ѝ гостува на другия ден.

Но щом колата се отдалечи по алеята, младата жена не издържа и трупаното през цялата вечер напрежение се изля в пресеклив порой от думи.

— Как може толкова нещо! Какво държание! Как смееш...

— По-точно? — прекъсна я Алекси иронично.

Тонът му съвсем я вбеси. Щеше да го удари, но се сети, че той управлява колата.

— Цялата вечер им говореше нарочно така, за да ги накараш да мислят, че спим заедно! А когато започна да разказваш за приема, очакваше, че аз ще се присъединя като млада невеста, която се изчервява при спомена за първата брачна нощ!

— А ти все още ли се изчервяваш, Алис?

Тя го погледна, обезумяла от яд.

— Казах го преносно.

— Естествено.

— Не се дръж с мене като настойник с малолетно момиче, за Бога!

— Ако искаш да се караме, почакай да се приберем — заяви Алекси и хладнокръвното му предупреждение моментално я срази. Алис извърна глава към пейзажа, който бягаше край стъклото на колата.

Небето бе мастиленочерно и преливаше в плитките води на вътрешното пристанище. Широките туристически алеи блестяха в светлини, а ясните звезди обещаваха ясен слънчев ден.

Алекси сви към крайбрежната магистрала и Алис си помисли, че той избира този път умишлено, за да ѝ даде време да уталожить гнева си.

Когато пристигнаха вкъщи, Мелани ги посрещна и им съобщи, че Джордж беше спал спокойно и непробудно. Тя прибра банкнотите,

които Алекси остави в ръката ѝ, пожела им лека нощ усмихнато и си тръгна.

— Ще погледна детето — припряно рече Алис.

— Поредното извинение, за да избягаш от мен?

— Не, по дяволите!

Очите му блеснаха подигравателно.

— Ще направя кафе. С уиски или с мляко?

Лицето ѝ пламна. Тя рязко се обърна към него и каза:

— Аз си лягам. Смятам, че изпълних своите задължения за тази вечер. Лека нощ.

Настъпи напрегната тишина.

— Значи ли това, че през цялото време си гледала на вечерта, прекарана с Рейчъл и с баща ми, като на задължение?

Алис затвори очи, после ги отвори и отчетливо рече:

— Те са много симпатични. Но техният син не е.

— Не е ли? — отекна гласът му. — Ще бъдеш ли така добра да поясниш?

— Държиш се така, като че ли съм ти жена!

— Скъпа Алис — повдигна вежда той, — аз притежавам брачно удостоверение, в което недвусмислено е записано, че ти си моя жена.

— Знаеш много добре какво искам да кажа!

— Притесняваш се от моето съпружеско внимание?

— Бих приела кавалерско уважение — ядосано каза тя. — Но интимните отношения са напълно излишни.

Алекси се усмихна, но усмивката му не беше весела.

— Аз все още не съм започнал с интимностите.

Алис замахна да го удари, но мигом изпищя от болка, защото той хвана ръката ѝ във въздуха и така силно я стисна, че костите ѝ изпукаха.

— Бързаш да ме удариш, Алис? Не ти ли минава през ума, че ще ти отвърна с мъчения, които няма да издържиш — прошепна той и я дръпна към себе си.

— Специалист по измъчване на жени, така ли, Алекси? — каза тя и мигом съжали за думите си, защото видя как лицето му потъмнява от гняв, макар и да не променя неподвижните си черти.

— Предпочитам изтънчените — провлече той.

— Да не питам какви? — изрече тя, без да мисли.

— Блестящо изпълнение или наивност?

— И двете — каза тя и изпищя, защото Алекси се наведе, сложи ръка под коленете ѝ и я вдигна от пода. — Какво си мислиш, че правиш?

— Нося те в леглото. Моето — заяви той и я погледна така твърдо, че очите му се врязаха в душата ѝ.

— Недей! Моля те! — извика Алис, търсейки милост, а не разбиране.

— Май се изплаши — тихо прошепна той.

Ако проявя страх, ще изменя на себе си — каза си Алис, проклинайки неговата мъжественост, която я теглеше към него така, както пламъкът привлича мушиците.

— Мразя те! — извика тя, но Алекси я понесе към спалнята, не сваляйки от нея ироничния си поглед.

Там той я пусна на килима и тя остана като закована на мястото си, безсилна да се откъсне от втренчения му поглед.

— Държиш се като сърдито коте, което настръхва и остри ноктите си — каза ѝ той с безкрайно чувствена усмивка и с очи — тъмни и непредсказуеми. После хвана брадичката ѝ с палеца и показалеца си и я повдигна. — Готов съм да ме одраскаш, за да чуя как ще замъркаш след това.

— Себелюбец! Защо си мислиш, че ще успееш?

Алекси не отговори, а наведе главата си към устните ѝ. Тя не успя да се отскубне и той пое цялата ѝ уста в дълбока и продължителна целувка, която имаше за цел да събуди нейната чувственост.

Сетне той посегна и докато тя разбере какво става, съблече дрехите ѝ, после свали и своите. Но когато ръката му докосна тънката коприна, която покриваше гърдите ѝ, Алис извика.

— Алекси!

— Не прави това ли? — продължи репликата ѝ той, отвори закопчалката и пусна сутиена на пода.

Останала гола пред очите му, Алис бе обзета едновременно от възторг и страх, които не можеше да овладее, затова и не направи опит да ги скрие, само тихо прошепна:

— Ти не можеш да направиш това!

Той обхвана гърдите с пълни длани така, че Алис остана без дъх, а после покри върха на едната с уста. Обля я топлина, събудена нейде дълбоко в ядрото на съществуването ѝ. Тя се разля по тялото ѝ, премина във възбуда, която бе така силна и замайваща, че Алис едва не започна да го моли да утоли глада, който я изяждаше отвътре.

Пръстите ѝ сами се вкопчиха в косата му и тръгнаха през нея, а тя не ги спря. Алис бе пламнала, стопена, изчезнала в неговите ръце. Болката от растящия между краката ѝ глад беше така осезаема, че ѝ се искаше да изкрещи. Алекси, сякаш разбрал нейната необходимост, плъзна ръката си към бедрата ѝ.

В отговор на докосването му, тялото ѝ се изви и тя загуби ум, обладана от сили, които бяха далеч извън нейния разум.

Чак когато усети твърдия матрак на леглото под гърба си и през замъглените си очи видя как Алекси хвърля последните си дрехи, Алис разбра какво се бе случило и какво още ѝ предстои. Погледна мъжа, застанал гол до леглото, в няма молба, но той мълчаливо легна до нея.

Очите му бавно обходиха набъбналите ѝ устни, отворени в трепетно очакване, после се спуснаха към розовите върхове на гърдите, които се втвърдиха в безмълвно признание на въздействието от неговото докосване.

Ръцете и краката ѝ изглежда бяха безмерно отмалели и тя не направи опит да се възпротиви на пръстите му, които погалиха кръста ѝ, после корема, а сетне се спуснаха до светлия кичур между бедрата ѝ. Рязко пое въздух от изненада, когато устата му пое по очертаната само миг по-рано пътека в интимност, която така я стъписа, че тя помисли, че ей сега ще умре.

През тялото ѝ премина огън, който възбуди всеки неин нерв и тя изстена, молейки го да спре. Но думите ѝ, отчаян опит да сложи край на хаоса, който той бе създал у нея, останаха нечути. Алис хвана косата му и силно я дръпна.

И това усилие се оказа напразно. Алис не можеше да мръдне и остана легнала безпомощно под него сякаш с часове, мразейки го с цялата си душа. Изведнъж той мръдна с рязко движение на тялото напред я прониза така, че тя нададе вик от нетърпима болка. Той бе разкъсал нежната тъкан на нейната девственост.

Болката бе толкова силна, че Алис не чу кратката изразителна ругатня, която се бе откъснала от устата на Алекси, разбрал какво се бе

случило. Тя мятеше главата си насам и натам, за да избяга от устните му, но не успя и те покриха нейните с целувка, нежна, топла и усмирителна.

Алис стисна ръцете си в юмруци и го заудря, където ѝ попадне, но той не усещаше ударите ѝ.

Тя се сети, че има и друго оръжие — зъбите и ноктите си и ги приведе в действие. Захапа езика му, заби нокти в неговите гърди и с радост установи, че го е заболяло, защото дишането му се учести.

— Вещица! — извика Алекси и за миг вдигна главата си от нейната уста.

— Копеле! Мразя те, мразя те до смърт, разбираш ли?

Той хвана ръцете ѝ и ги вдигна зад главата, натисна ги със своите железни пръсти, а Алис се замята, обзета от панически страх.

— Спри, малка глупачко! — извика той. — Така ще бъде лошо за теб.

— Махни се, дяволите да те вземат!

— Не още.

— Не ти ли стига?

Последните ѝ думи бяха обвинение, изпълнено с гневна мъка и изтръгнато от дълбините на нейната душа, но то не стигна до съзнанието на Алекси.

— Стой мирно, малка дива котко — прошепна в ухото ѝ той, продължавайки да натиска ръцете ѝ с едната си ръка, а с другата започна да маха полепналите по страните ѝ кичури коса. Целуна слепоочието ѝ, целуна клепачите ѝ един по един, после устните ѝ и шията.

— Недей, моля те.

— Каква неуместна молба! — прошепна Алекси през смях. — Стой мирно и ми имай доверие.

— Защо, по дяволите?

— Няма да те боли повече, обещавам.

— Защо не ме оставиш тогава?

— Затова — прошепна той и затваряйки устата ѝ с целувка, започна да движи тялото си. В началото движението му бе бавно и предизвика в тялото ѝ болка, която набъбваше и растеше, но после то я завладя и Алис се унесе в дълбокия ритъм на неговата власт.

Невероятно чувствен, Алекси я бе обладал със сърчното умение на майстор-виртуоз. Той продължи нежно и внимателно, а тя остана в ръцете му, надавайки кратки стенания на наслада и възторг. Ръцете ѝ, раздирани до преди малко неговата плът, сега поемаха в безмълвно утомление това, което той бе пожелал да им даде.

Върхът настъпи неочакван и опустошителен и я завъртя в шеметен вихър от усещания, които Алис нито можеше, нито имаше сила да различи.

Връщането към действителността бе тежко и мъчително, защото то дойде заедно с горчивия упрек и подновената омраза към мъжа, станал катализатор на нейната чувственост. Алис изведнъж се сети, че е гола и че страшно я боли. Разбра, че е наранена и изпита нужда да се махне, макар и временно, от това широко легло и от упорития мъж, който бе негов собственик.

— Къде отиваш?

Трудно ѝ бе да застане гола пред очите му. Но когато чу звука на тихия му провлечен глас, вродената ѝ гордост я накара да вдигне главата си и да изправи рамене.

— Да се изкъпя — отвърна тя и тръгна към банята.

Щом влезе, Алис затвори вратата зад себе си, постави запушалката на широката мраморна вана и отвори крана.

Само след миг цялото помещение се изпълни с димяща пара. Алис изсипа обилно количество соли за вана в шумящата вода, стъпи вътре и полека се излегна в благодатната топлина.

Когато посегна за гъбата, на прага на банята се появи Алекси и наруши уединението, от което тя имаше огромна нужда. Алис се вбеси и метна гъбата по голите му гърди.

Алекси дрезгаво се изсмя и невъзмутимо стъпи във ваната с очевидното намерение да седне срещу нея. С това чашата преля, Алис скочи и го заудря по раменете, гърдите, където ѝ попаднеше.

— Достатъчно, Алис — хвана ръцете ѝ той.

— Не разбираш ли, че искам да остана сама?

Въпросът ѝ бе вопъл за милост и пощада. Той бе излязъл от дъното на изстрадалото ѝ сърце и докато го задаваше, Алис с ужас установи, че долната ѝ устна трепери и издава слабостта и безсилието ѝ. Тя бе изчерпана, изтощена, съсипана физически и психически и сълзите всеки миг щяха да рукнат по страните ѝ.

В този миг тя срещна погледа му. Очите му, потъмнели и непонятно унесени, приковаха нейните и тя застана като омагьосана, а в същото време в гърдите ѝ се надигна безумно и безутешно отчаяние. Ядосана от безсилието си Алис, наклони глава и попита:

— Защо ме гледаш така?

— Защото току-що се любихме — провлече Алекси със своя ироничен глас. — Как бих могъл да те гледам?

— Но аз не го исках! — извика Алис.

Алекси повдигна веждата си и попита:

— Не го искаше или не искаше аз да бъда мъжът, който да събуди жената в теб, който те принуди да осъзнаеш силата на своята собствена чувственост? — После се усмихна горчиво и добави: — Мразиш се за това, че изпита сексуално удоволствие с мъж, когото би предпочела да ненавиждаш.

Истината на думите му я зашлеви като плесник, но Алис не искаше да я признае пред него.

— Ти се държа като звяр!

— Който си направи удоволствието, без да го е грижа за теб? — попита Алекси с нескрита подигравка.

Червенина обагри страните ѝ, миглите ѝ трепнаха, за да скрият очите ѝ от неговия пронизателен поглед.

— Никога няма да ти простя това — заяви тя тихо, но твърдо. — Никога.

— Говориш като девственица — не трепна Алекси.

Алис се ококори от неочакваната му забележка и гледайки го право в очите, рече:

— Вече не съм, благодарение на теб!

Алекси вдигна ръката си и я погали по мократа буза.

— Ще ми се да попитам защо?

Алис се дръпна от докосването му, сякаш бягаше от огън и изпита желание да извика, възмутена от умишлената съблазън на опитната му ръка, от непреодолимата сила на неговата изкусителност. Да пукне, ако отново му достави това удоволствие. Но вместо това, тя горчиво каза:

— Бих предпочела по-нежно начало.

— Но след болката, дойде и насладата, нали така?

— Тъй като не съм имала подобно изживяване досега, не мога да правя преценки — каза тя, а очите ѝ сърдито заблестяха.

Той се изсмя тихо и дрезгаво, с което съвсем я вбеси. Алис скочи на крака, посегна към кърпата и прекрачи ръба на ваната, нехаейки за Алекси, който не сваляше очи от нея.

В този миг тя съзря дългите кървави драскотини по неговите гърди и се обърна, за да не го гледа. Щеше да ѝ призлее при мисълта, че е могла да нанесе някому физическо увреждане.

Алис влезе в спалнята, намери нощницата си и я облече. Тъкмо се канеше да напусне стаята, когато Алекси се появи на прага.

— Оставаш тук с мен, Алис. И не спори, няма смисъл.

Тя понечи да пристъпи към всекидневната, но той застана до нея, вдигна я на ръце и я занесе на леглото.

— Не искам да спя с теб! — извика Алис и започна да го удря с юмруците си.

— Може и да не искаш — отвърна Алекси и се пъкна под завивките, — но аз държа на това — добави той, прегърна я и я намести по извивката на своето собствено тяло.

— Проклет тиранин!

— Скъпа моя Алис, мисля, че има по-приятни начини за изразходване на енергията, от ударите по мен.

Алис се стъписа от думите му.

— Не искам да ме използват и да злоупотребяват с мен, когато им...

— Хрумне? — завърши мисълта ѝ той. — Утре ме чака тежък и дълъг работен ден. Ето защо, в момента нямам друго желание, освен да спя. И ако ти нямаш друго предложение, съветвам те да се отпуснеш и да заспиш.

— Върви по дяволите! — извика тя, а Алекси спокойно се пресегна и загаси нощната лампа.

Само няколко секунди по-късно Алис усети неговия топъл и равен дъх по слепоочието си и замря, за да успокои нервния трепет на тялото си. После клепките ѝ паднаха, изтощението взе връх над възбудата и тя потъна в забвението на съня.

ОСМА ГЛАВА

През следващите няколко дни Алис имаше възможност да опознае отблизо мащехата на Алекси. Всяка сутрин Рейчъл пристигаше у тях и двете се редуваха да преобличат и хранят детето, преди да го сложат в креватчето за поредния сън.

Оставаше им време за дълъг и спокоен утринен чай и разговори, после хапваха нещо леко за обяд, преобличаха и нахранваха бебето, слагаха го да спи и го оставяха на грижите на Мелани, а те тръгваха да обикалят многобройните търговски комплекси, разпилени по крайбрежната алея на Златния бряг.

Александрос придружаваше сина си в утринните проверки на строителните обекти, по време на срещите и заседанията му и всяка вечер се завръщаха заедно у дома.

Вечерята не се сервираше официално, а двете жени си помагаша при приготвянето ѝ. Семейството беше много задружно и Алис започна да усеща леки бодежи на ревност. Алекси се отнасяше към баща си и мащехата си с приятелска обич, която изглеждаше искрена и открита, и макар че Алис се чувстваше доста приятно в компанията им, един глас в нея ѝ напомняше, че не трябва да се привързва към хора, които след раздялата ѝ с Алекси, няма да гледат на нея с добро око. Тази мисъл я измъчваше безкрайно.

Нощите бяха различни, защото в ръцете на Алекси задръжките ѝ се топяха една подир друга толкова неусетно, че тя започна да мрази собственото си предателско тяло така, както си мислеше, че мрази и самия Алекси.

Уреждането на приема, който според съпруга ѝ трябваше да бъде обявен като закъсняло сватбено тържество, се оказа учудващо просто — само поредица от телефонни обаждания, за да поканят гостите, и уговаряне на реномирана фирма, извършваща доставки по домовете и предоставяща персонала, необходим за обслужване на присъстващите.

Участието на Алис се сведе до повикването на Мелани, за да наглежда детето и избора на подходящ тоалет за случая.

Първото бе свършено лесно, но решението каква рокля да облече ѝ отне много време и размисъл. Искреното одобрение на Рейчъл сложи край на колебанията ѝ и тя си купи ансамбъл от комбинация на дантела и коприна в меки кремави цветове, които подхождаха на деликатното ѝ лице и подчертаваха сините ѝ очи. Корсажът бе от едра дантела с пристегнатата талия и опънат до лакътя ръкав, а полата падаше на богати дипли чак до глезените ѝ.

Гостите бяха поканени за осем часа и към шест Алис сложи Джордж в креватчето, взе набързо душ, а после сериозно се зае с прическата и грима си.

Нервите ми са напълно разбити — мислеше си тя, гледайки разтрепераните си пръсти, с които се мъчеше да положи сенките на клепачите си. Избърса всичко, което бе направила до момента, и започна отново.

Така ѝ се искаше тази вечер да е минала и забравена. Приятелите на Алекси вероятно щяха да бъдат много критични към непознатата му съпруга и ще я оглеждат от глава до пети, търсейки всевъзможни недостатъци.

След един час гримиране и ресане Алис реши, че е готова и се изправи в цял ръст пред огледалото, за да се види, преди да се появи пред гостите.

— Проблеми?

Тя се обърна рязко при звука на дълбокия, провлечен глас и неволно призна наум, че Алекси е върхът на мъжката изисканост. Облякъл бе тъмен костюм и бяла риза, а приглушената яркост на връзката привнасяше нотка на артистичност в строгата му елегантност. Алис му завидя за сигурността и спокойствието, които лъхаха от него естествено и непринудено.

— Как ти изглеждам? — смутено попита тя.

Той се забави с отговора си, а тя го погледна тревожно и нетърпеливо.

— Красива — каза най-сетне той, приближи се и повдигна брадичката ѝ с два пръста. Усмивката му я замая и тя смутено облиза с език долната си устна. — Изпитвам съжаление, че трябва да те поделя с цяла стая народ — продължи той тихо, а очите му потъмняха. — Бих искал да останем само двамата.

Алис капризно премрежи очи:

— И да не покажа новата си рокля? Та тя струва цяло състояние. Алекси се усмихна.

— Поразителна е, повярвай ми, аз съм сразен. — Свали ръката си от брадичката ѝ и добави: — Мелани е вече горе при детето. Отнесе със себе си страхотен куп учебници по право. Хората, които фирмата изпрати, са приготвили и подредили всичко, а ние с теб разполагаме с достатъчно време, за да изпием по една чаша на спокойствие, преди да са дошли гостите ни.

Алис за пореден път се запита кому бе нужно всичко това и защо не се откажа навреме. Мислите ѝ навярно бяха засенчили лицето ѝ, защото Алекси се наведе и я целуна по бузата.

— Няма страшно, Алис. Аз ще бъда там.

— Сигурно това ме плаши най-много — каза тя мрачно и видя как усмивката му се смени с иронична гримаса.

— Ето отново онази Алис, която познавам най-добре.

Засегнатата от неочакваната забележка, Алис отвърна на мига:

— Не знаех, че сме били няколко на брой.

Алекси се обърна с дрезгав смях, а Алис се изчерви и тръгна след него надолу към голямата всекидневна.

Всичко е великолепно! — мислеше си тя няколко часа по-късно, като оглеждаше пълната с хора стая и преминаваше учтиво от една група към друга. Приглушената музика се носеше приятно по електронната уредба, а наетите сервитьори се движеха между гостите с професионална лекота, предлагайки подноси с вкусни ордъври и подобрани напитки. Шампанското се лееше като от бездънен извор, а срещу младата жена заставаха толкова много непознати лица, че тя не успя да запомни повече от десетина имена. Красиви елегантно облечени жени, разменящи с жадна дискретност последните светски клюки, кръжаха наоколо в компанията на делови мъже, които разговаряха по работа — главно по своята лична, в светлината на стопанското положение на страната.

— Скъпа, трябва наистина да дойдеш! — настоя пищна блондинка и Алис отново спря при групата жени, с които бе разговаряла малко преди това. — Благотворителното ревю ще ти хареса. Манекените са страхотни, а роклите — зашеметяващи. — Под

идеално начервените устни блестяха също тъй идеално поддържани зъби, а усмивката разкриваше заучена искреност. — Там ще бъдат Анабел, Криси, Кейт и Марта. Ще седнеш при нас, естествено.

— Може ли да потвърдя по-късно? — вежливо попита Алис и видя как усмихнатите сини очи срещу нея потъмняха.

— Разбира се. Алекси има телефонния ми номер.

За секунди Алис се озова сама, но след миг чу до себе си:

— Имаш ли нужда от спасител?

Младата жена се усмихна, видяла добродушното лице на свекърва си до себе си.

— Как разбра?

— Всичко е наред, скъпа — увери я Рейчъл. — Справяш се отлично — добави тя, а Алис сякаш леко отрезня, макар че усмивката не слезе от лицето ѝ.

— Имам чувството, че всички очи са забодени в мен. Като че ме режат на парчета, за да ме гледат под микроскоп и да ме категоризират по тяхному. Като че ли съм стока за продан. Ще издържа ли пробите, според теб?

— С отлични резултати от анализа, мила — засмя се Рейчъл, а Алис изпита желание да я прегърне.

— Имам съюзник — с благодарност се усмихна тя. — Според онези жени аз съм длъжна два пъти в седмицата да играя тенис, да ходя на аеробика всеки ден, да посещавам ежеседмично курс по икебана и да се запиша в кръжок, който се събира на светски обеда. Останалото време се поделва между козметичния салон, магазините и подготовката за следващия прием, обяд или неделно следобедно кафе.

— Мелницата на светския живот изглежда не те блазни?

— Не особено — вдигна рамене Алис. — Няколко обяда биха били развлекателни в началото, но не повече от това. Една шеметна блондинка ме покани на парада на модата, който ще се състои във вторник. Бихме могли да отидем заедно.

— Чудесно! — прие с удоволствие възрастната жена. — Така Александрос ще има възможност да прекара целия ден на игрището за голф.

Алис огледа обширното, препълнено с хора помещение. Всички очевидно се чувстваха превъзходно. А защо не? — помисли си тя. — При тази храна и напитки! Гостите ѝ бяха блестящи. Жените искряха

със скъпите си накити, а някои от тях бяха с наметки от норка, небрежно прехвърлени на изящните им рамене.

— Познаваш ли хората, които са тук? — попита Алис свекърва си.

— Повечето от мъжете са делови партньори на Алекси, дошли със съпругите или с приятелките си — обясни Рейчъл с усмивка. — Шеметната блондинка, която те е поканила на ревюто, е Серита Хъбърт — мъжът ѝ търгува с недвижими имоти. Брюнетката, която говори с нея, е Кейт — дъщеря на един от най-добрите приятели на Алекси — Пол, който пък в момента разговаря с Александрос. — Рейчъл направи пауза и тактично посочи на Алис една двойка, която стоеше в отдалечения край на стаята: — Доминик Роша и сестра му Соланж. Те двамата представляват известна фирма за вътрешно обзавеждане.

Високи, слаби и безукорно облечени, братът и сестрата приличаха на манекени на луксозна модна къща. Бяха толкова стилни и елегантни, че изглеждаха нереални, като хора, играещи ролята, която очакват от тях на този етап от живота.

— След време сигурно ще ги опозная — прошепна Алис.

— Алекси и Джордж трябва да бъдат много щастливи, че те имат — тихо ѝ каза Рейчъл.

С ръка, която леко трепереше, Алис вдигна чашата си и я изпи до дъно, надявайки се, че отличното шампанско ще успокои нервите ѝ. Беше повече от ясно, че Рейчъл бленува за процъфтяващ брак между своя заварен син и неговата жена, който в крайна сметка да прерасне в любов.

Така мислеше мащехата му, защото Алекси умишлено беше подхранвал нейните илюзии, отправяйки към Алис продължителните си погледи, докосвайки я и правейки недвусмислени намеци в присъствието на родителите си.

— Събери няколко приятели, с които работиш, на едно място и разговорът неотменно напуска руслото на приятните светски приказки — чу познатия глас до ухото си Алис.

Гласът на дявола! Тя се обърна бавно и пленително му се усмихна:

— Не бях забелязала отсъствието ти.

— Това се нарича косвена обида! — обади се приближилият ги Александрос усмихнато и хвърли изпитателен поглед на жена си. — Така ли е?

— Ние двете се чувствахме много добре заедно — дипломатично отвърна Рейчъл.

— Алекси, скъпи! — един невероятно топъл глас се разнесе до тях, пръскайки очарованието на едва доловим акцент. — Страшно закъсняхме, но Тони се задържа в Бризбейн и ние едва долетяхме насам! Нали ще ни извиниш?

Алис видя едра и пищна жена, чиято жизненост напираше да избуи от здравата ѝ снага. Нейната осанка не би могла да се нарече другояче, освен величествена. Облечена бе в тъмнолилав копринен панталон и дълъг до коленете жакет, които свободно се вееха по нея, а илюзията за всепоглъщащо присъствие се допълваше от дългия шарф и изобилието от бижута, които биха изглеждали смешни, носени от всяка друга жена.

— Сайобън! — усмихна се Алекси искрено зарадван и я прегърна сърдечно. — Тони! Запознайте се с жена ми!

Алис незабавно се превърна във фокус на два чифта очи, единият от които бе по женски хитър, но не показваше и следа от пресметливост.

— Тя е чудесна, скъпи! — нежно каза Сайобън. Алис разбра, че е издържала успешно поредния изпит, на който беше подложена без предизвестие. — Нали съм права?

— Напълно, мила! — усмихнато потвърди Алекси.

— Сайобън, ти си невъзможна — обади се мъжът ѝ. — Горкото момиче сигурно е лудо от притеснение.

— Така ли е? — усмихна се насреща ѝ Сайобън с прекрасните си топли очи.

— Чувствам се като агне сред глутница вълци — горчиво призна Алис.

В отговор се изля сладък смях, мелодичен като ромон на горски поток:

— Не си далече от истината, скъпа. Но твоето сравнение трябва да се отнесе към част от присъстващото женско общество, а обяснението да се търси по дирите на красивия ти съпруг.

— Заради омаята на неговия мрачен чар ли? — запита Алис на шега.

— Той е сексуален маниак, скъпа — усмихна се Сайобън невъзмутимо. — За някои жени това качество представлява фатален зов на плътта.

Алис се усмихна, а Сайобън рече:

— Колко хубаво — ти си срамежлива!

— Което е чудесно — обади се Алекси, хвана ръката на Алис и вплете пръсти в нейните.

Тя се опита да се освободи, но той я стисна здраво и Алис разбра, че няма да успее да се измъкне.

— Бихме могли да вечеряме някой ден заедно — обърна се Алекси към новопристигналите си приятели. — Ще се уговорим допълнително. А сега, моля да ни извините. Време е да обиколим гостите. Приятно прекарване — пожела им той и тръгна напред, стискайки ръката на Алис.

Не беше възможно да се противи и Алис се остави да бъде водена през множеството от хора. Тук-там Алекси спираше, за да представи жена си и да разменят обичайните любезности, а някъде оставаха за по-дълъг разговор. Съществуването на Джордж бе обусловило един брак, който бе събудил любопитството на цялото общество на града и докато направиха пълна обиколка на залата, Алис усети, че лицето ѝ се е схванало от усмивката, с която бе поздравявала всички наред, а нервите ѝ се бяха опънали от напрежение.

— Още една чаша? — попита Алекси.

Дали да пие? Трябваше да издържи. Необходимо бе да запази присъствие на духа. На вечерята едва бе хапнала, а сега почти не вкуси изисканите ястия, които сервитьорите поднасяха с такова усърдие.

— Бих пила кафе — отвърна тя.

Алекси вдигна вежда и с познатата въпросителна ирония в гласа попита:

— Шампанско, примесено с портокалов сок, няма ли да бъде по-добре? — погледна я право в очите, той и Алис усети, че сърцето ѝ лудо заби.

Този човек упражняваше върху нея необикновено въздействие. Той сригваше нейния вътрешен мир, нарушаваше душевното ѝ равновесие. Събуждаше у нея примитивни усещания, оголваше

чувства, които тя не бе в състояние да осмисли с разума си, защото не можеше да си обясни как бе възможно да изпитва физическа наслада, правейки любов с мъж, когото така яростно ненавижда. Мрази, поправи се наум тя, защото не желаше да признае и пред самата себе си, че е удостоила невъзможния си съпруг с отношение, продиктувано от чувство, силно като ненавистта. Алекси излъчваше завидна сила и енергия, около него витаеше почти уловима атмосфера на мъжка властност и чувственост, които сепваха жените или пробуждаха у тях присъщото им първично желание да бъдат покорявани, ала на Алис те действаха отблъскващо.

— Предпочитам кафе — каза тя, като се стараше да говори непринудено, а Алекси се изсмя така дрезгаво и подигравателно, че кожата ѝ настръхна.

— Имаш нужда от бистра глава? — зъбите му блеснаха за миг, а после се скриха.

— Да — направо каза тя.

— Чакай ме тук. Ще ти донеса.

— Ще дойда с теб.

Той погледна преbledнялото ѝ лице и разширените от напрежение очи и каза:

— Не се бой. Тук никой не би посмял косъм да свали от главата ти.

— Извинявай, ако не ти повярвам.

Алис не искаше отговорът ѝ да прозвучи горчиво, но тонът ѝ я издаде и тя отново се ядоса на себе си, на своята слабост и уязвимост.

Без да каже каквото и да било, той я поведе към отдалечена маса, където млада спретната сервитьорка наливаше кафе и чай. След секунда Алис се озова с димяща чаша в ръце и нетърпеливо я вдигна към устните си.

— Когато изпиеш кафето си, ще танцуваме.

Алис се обърна към него и рече:

— Виждам, че се справяш успешно с ролята на идеалния съпруг. Не мислиш ли, че с танца за влюбени ще прекалиш?

— Нима не допускаш дори за миг, че просто бих искал да потанцувам с теб?

В този миг Алис разбра, че ледът, по който се е хлъзнала, е твърде тънък и направи усилие да потисне неприятното си чувство.

— Не ми се иска да участвам в комедията, която разиграваш.

— Откъде си толкова сигурна, че е комедия?

Играта загрубя наистина и Алис се почувства неуверена и разколебана. Наоколо имаше толкова хора, жадни за клюки и сензации. Беше ли възможно да му противоречи пред очите им? Беше ли възможно да постъпи другояче, освен да му се подчини?

Алекси взе празната чаша от ръката ѝ, остави я на масата и ѝ подаде ръката си. Алис се усмихна в отговор и той я поведе през тълпата навън към терасата.

Пред тях се разстла градината, потънала в сумрака на закътаните в клоните на дърветата лампи, а свежата прохлада на въздуха обгърна разгорещените им тела.

Алекси взе Алис в прегръдките си и двамата се понесоха в такта на музиката.

— Имаш много приятели — каза тя, за да наруши напрегнатото мълчание.

— Делови партньори — познати, с които поддържам връзки — поправи я той.

— Да назовем нещата с техните истински имена. Колко цинично!
— отметна главата си Алис.

— Така ли мислиш?

— Да — отговори тя и едва издържа ироничната му усмивка.

— Внимавай, малко котенце! — прошепна Алекси и отново я притисна към себе си. — Не се дърпай. Блясъкът на остриите ти нокти се вижда от хиляди километри.

— Защото не ми харесва това, което правиш!

— Че танцувам с жена си, ли?

— Не се прави на шут, моля те! Много добре знаеш какво имам предвид!

— Приемът, който даваме тази вечер, е устроен в твоя чест, скъпа. Неговата цел е да предостави възможност на местното общество да се запознае с теб. Причините, предизвикали нашия брак, не засягат тези хора и не са тяхна работа!

— Но сред гостите има няколко жени, които са на противоположно мнение!

— Тяхното мнение си е техен проблем, не е мой!

Репликата му прозвуча толкова грубо и цинично, и така безпристрастно същевременно, че на Алис ѝ призля.

— Пусни ме! Искам да видя Джордж!

— Мелани е тук именно затова — за да го гледа — повлече той, стискайки Алис здраво в ръцете си. — След малко ще влезем вътре и ще останем при гостите си.

— Мразя те!

— Здравословно чувство.

Здравословно ли? Нищо подобно! Напротив — то съсипваше нервите ѝ, рушеше душевните ѝ устои, превръщаше я в кълбо от огнена ярост.

През остатъка от вечерта Алис игра ролята на домакиня така, както се очакваше от нея — с чар и достойнство, а когато най-сетне застана на вратата до внушителния си съпруг, за да се сбогува с гостите, си помисли с горчивина, че себеотрицанието, което бе проявила тази вечер, заслужава най-малко златен медал.

Когато по алеята изчезнаха и последните светлини от фаровете на отдалечаващите се коли, Алис свали маската от лицето си.

— Аз ще платя на Мелани и ще включа уредбата, за да чуем Джордж, ако се събуди. Няма смисъл да го местим тази нощ — заяви Алекси неочаквано с нетърпящ възражения тон.

Той имаше право. С разума си Алис разбираше неговите мотиви, но желанието ѝ да му противоречи бе така силно, че разсъдъкът ѝ не бе в състояние да го овладее. Тя отвори устата си, за да започне словесната си атака, но бе лишена от възможността да стори това, защото Алекси затисна устните ѝ с пръста си.

— Недей да спориш.

Алис се дръпна като опарена, а очите ѝ гневно блеснаха.

— Ще правя това, което искам!

— Отиди да си лягаш.

— И да чакам, докато дойдеш?

Той мълчаливо се обърна и тръгна нагоре по стълбата, а тя го загледа с безсилна ярост.

Да тръгне послушно след него към спалнята. Никога! По-скоро, би умряла на мястото си, ако направи това! Но какво да стори? Часът

бе два сутринта!

Алис реши, че не е в състояние да мисли и разсъждава, затова тръгна към голямата всекидневна, която само допреди малко гъмжеше от хора.

Вътре бе пусто и тихо. Изпратените от фирмата хора бяха свършили работата си добре. Освен няколкото чаши, останали тук-там, почти не личаха следи от отминалото тържество.

Една бърза прахосмукачка по пода би върнала на помещението привичния спокоен блясък и Алис, нехаейки за неподходящия час, извади машината и я пусна.

Беше на привършване, когато моторът внезапно спря. Алис се обърна и видя Алекси, застанал на метър от нея с кабела на прахосмукачката в ръката си.

— Това може и да почака — каза ѝ той с тих и кротък глас, но Алис не се поддаде на уловката му.

— Още миг и ще свърша.

— Толкова рано сутринта?

— Предпочитам да свърша работата сега.

В главата ѝ за миг блесна мисълта, че тя е човек, който стремглаво се е понесъл към собствената си смърт и който няма нито силата, нито властта да обуздае полета си и инерцията го влачи надолу.

— Твърдоглавието, когато се превърне в самоцел, е глупост, Алис. Не мислиш ли така? — попита Алекси и натисна копчето за автоматичното прибиране на кабела.

— А ти не си ли твърдоглав?

Той погледна скъпия си златен часовник и каза:

— Два и половина сутринта. Това не е най-подходящият час за изчерпателна дискусия на тази интересна тема.

— Значи аз отново нямам избор и съм длъжна да поема ролята на покорна жена.

— Ще бъдеш ли така добра да поясниш смисъла на своя въпрос? — попита Алекси тихо, но твърдият му поглед заплашително заличи мекотата на гласа.

— Не искам да ми заповядваш — отвърна Алис. — Не искам да мислиш, че аз съм вечно на твое разположение. Третираш ме като малолетно дете, което е длъжно да се подчинява на волята ти. Аз не съм дете!

— Нима не си? — погали я той по зачервеното от яд лице. — Повечето жени биха дали мило и драго, за да се домогнат до богатството ми, да потънат в удобствата, които осигурява то.

— Наричаш ме дете, защото отказвам да се правя на съблазнителка в леглото?

— Какъв приятно възбуждаш израз!

— Аз те мразя, разбираш ли? Мразя те! — избухна тя, а после изпищя, защото той я хвана през кръста и я метна на рамото си. — Какво си мислиш, че правиш?

— Мислех, че е ясно — отвърна той, обърна се и тръгна нагоре по стълбите.

— Пусни ме!

Алис се почувства унижена до дъното на душата си, носена по този отвратителен начин. Отчаяна и безсилна, тя го заудря с юмруци по гърба.

— Кучи син! Негодник!

Щом прекрачи прага на спалнята, Алекси я свали от рамото си и я пусна на пода пред себе си, а тя го погледна със замъглени от гняв очи.

— Това е единственото място, където ние с теб се разбираме.

— Говори само от свое име! — без да мисли, изрече Алис.

— Предизвикваш ме и ще те накарам да заплачеш за мен!

— Какво те спира?

— Малка глупачка — процеди през зъби той. — Нима не знаеш какво ще последва, когато истински ме вбесиш?

— И какво ще стане тогава? Ще ме биеш ли?

— Може би трябва, за да ти дам урока, който заслужаваш.

— А урока, който според мен заслужаваш ти? — извика Алис, напълно изгубила търпение. — Принуди ме да се омъжа за теб, вкара ме насила в леглото си — Гласът ѝ пресекна и тя спря, задушена от омраза.

— Любовта ти към Антония и Джордж се оказаха по-силни от твоите останали незначителни съображения.

— Незначителни съображения!

Поток от думи напираше да се излее от гърдите ѝ, но устата му покри нейната и го пресече.

— Ти не ме мразиш толкова, колкото си въобразяваш, че ме мразиш — каза Алекси, вдигайки главата си.

— Не си въобразявам ни най-малко и знам точно какво изпитвам към теб!

— Запитай се тогава дали гневът, който изпитваш, не е насочен и към теб самата. Не се ли сърдиш и на себе си? Затова, че ти харесва да бъдеш в леглото с мен? — тихо ѝ каза той.

Неочакваният му въпрос я стъписа. Възможно ли бе да е разбрал какви трудности изпитва, опитвайки се да се пребори със своето собствено предателско тяло? Дори и сега, в разгара на поредната им свада, една част от съществуването ѝ копнееше за топлината на прегръдките му, а другата я тласкаше далеч от него. Това бе същинска лудост, това бе вихър от противоречиви чувства, който надхвърляше границите на нормалния разум.

— Но не ми харесва! — извика тя, защото за нищо на света не би признала, дори и пред самата себе си, каква огромна наслада ѝ доставя любовта с него.

— Не ти харесва! — възкликна Алекси и понечи да докосне брадичката ѝ.

Гласът му бе толкова ироничен, че Алис мигом отскочи настрана.

— Такава сладка уста! — прошепна Алекси. — И плаче за целувка! — добави той и се наведе над нея.

Дъхът ѝ спря.

— Спри! Стига! — Очите ѝ бяха като приковани в неговите — широки, невярващи, умолителни и уязвими. — Моля те!

— Защо? — попита той и докосна с език чувствителния център на долната ѝ уста, а после го пъкна в устата ѝ и заопипва нежните стени на влажната ѝ вътрешност.

— Алекси! — произнесе тя отчаяно името му. — Недей!

Той плъзна ръката си по косата ѝ, после я сграбчи зад тила и силно я опъна. С другата си ръка прихвана Алис през кръста, притисна я към себе си, а устните му продължиха да я целуват леко и нежно, опитвайки нейните устни, вкусвайки ги с обещание за страст, умишлено задържана, докато тялото ѝ трепна и се изви в сладостна болка.

Желанието я завладя и тя поиска Алекси да задълбочи целувката си, да продължи и да не спира. Устните му станаха твърди и жарки и

Алис тихо изстена. В нейното съзнание не остана и помен от разумна мисъл, а в тялото ѝ лумна огън, чиито пулсиращи пламъци обхванаха всеки неин нерв, затрептял съживен, за да откликне с очаквания отговор.

Дрехите им, неговите и нейните, се превърнаха в ненужна пречка и Алис мълчаливо се остави в ръцете, които започнаха умело да я събличат.

Той обсипа шията ѝ с целувки и продължи надолу към гърдите. Тялото ѝ отговори само, като се заизвива в ръцете му, зовящо и тръпнещо в очакване на порочния екстаз.

Пръстите му се движеха умело и нежно по кожата ѝ и запалиха у нея такъв болезнен копнеж, какъвто само физическото освобождаване би могло да утоли.

Алис не разбра кога се намери на копринените чаршафи, но физическото удовлетворение, за което жадуваше, беше неимоверно далеч и тя започна да моли с кратки и дълбоки стонове, които разумът ѝ долавяше, но отказваше да приеме като нейни.

Не съзнавайки какво прави, тя протегна ръцете си и обгърна главата му. Вплете пръсти в неговата коса, опитвайки се да насочи вниманието му, искайки устните му, жадувайки за тях.

Диво и необуздано, тялото ѝ се задвижи под неговото в явна подкана и той най-сетне потъна в нейната влажна и мека плът.

Дълго след това Алис остана да лежи, сякаш обвита в гъста и розова мъгла, а когато разсъдъкът ѝ се върна, видя, че Алекси лежи до нея и нежно я гали. Имаше чувството, че е останала без сили и че не би могла да помръдне дори. Внезапно ѝ стана смешно.

— Защо се смееш? — попита Алекси.

Алис бавно се обърна и видя очите му, все още потъмнели от страст, които бяха така близо до нейните.

— Мисля, че не е лошо да спреш. Горے имаме малко дете, което скоро ще се събуди и ще поиска млякото си.

Алекси се усмихна и погали разпиляната по слепоочието ѝ коса.

— Аз ще го нахраня, а после ще се върна в леглото.

— Ненаситен си — опита се да го упрекне тя, но не ѝ се удаде.

Той я целуна по рамото и каза:

— И ти, мила моя.

Алис се сети как се бе държала в прегръдките му и издайническа руменина изби по бузите ѝ от срам.

— Не се смущавай, че изпадаш в самозабрава, когато се любим — прошепна ѝ той.

— Възможно е да е било преструвка — несигурно промълви тя и замалко не умря, видяла присмехулното пламъче в очите му.

— Лъжкиня — провлече той. — Правеше го толкова спонтанно.

— А ти си специалист.

Каза го неволно и не искаше думите ѝ да прозвучат с горчивина, но тонът ѝ издаде натрупаната в душата обида и за да не се издаде съвсем, Алис затвори очи, опитвайки се да се скрие от неговия пронизателен поглед.

— Достатъчно опитен, за да мога да доставя удоволствие на теб, както и на себе си.

— За което съм длъжна да ти благодаря?

— Не ме принуждавай да ти показвам разликата.

При тези думи Алис потрепери.

— Ще взема душ — каза тя, очаквайки, че той ще я спре. Но Алекси замълча и тя тръгна към банята. Дълго стоя под топлата струя, не мислейки за нищо и за никого.

После се върна в спалнята и тихо се плъзна в леглото. Замряла неподвижно до него, само след миг Алис разбра, че Алекси вече е дълбоко заспал.

В продължение на няколко дълги минути тя съсредоточено разглеждаше лицето му и установи, че дори и в покоя на съня, то излъчва заплашителна сила. Макар и отпусната, линията на устата му бе твърда и неумолима и Алис изпита желание да я докосне със своята уста.

Какво ми става? — помисли си тя. — Съвсем полудях!

С разтреперана ръка Алис се протегна и натисна копчето на нощната лампа. Отпусна главата си на възглавницата и се предаде на безмерната умора, която тутакси я пренесе в дълбоката забрава на съня.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Неделята обещавахе да бъде един от онези прекрасни слънчеви дни, с които понякога се гордее югоизточната част на Куинслънд посред тропическата зима. Лекият бриз едва полюляваше въздуха, морето блестеше в прозрачна синева, а повърхността му тук-там се къдреше от леки вълни.

— Времето днес е чудесно. Морето само ни вика навън. Ще бъде жалко, ако не излезем с яхтата — заяви Алекси, щом Алис се появи в кухнята, след като бе изкъпала и нахранила Джордж. Тя миришеше на бебешка пудра, а очите ѝ още светеха от радостта, която бе изпитала от допира с пухкавото телце на детето.

Алис отиде до шкафа, извади овесените ядки, после отвори хладилника, за да вземе бутилката с мляко. Намери голяма бяла купа, изсипа ядките и ги заля с млякото.

— Рейчъл и Александрос биха се радвали да прекарат един ден на открито в залива — каза тя отмерено и вежливо, а Алекси я погледна изпитателно.

— Нали и ти ще дойдеш?

Алис се застави да отвърне на погледа му, но когато очите ѝ спряха върху него, се смути, защото несъзнателно ѝ мина мисълта, че раменете му са неприлично широки, а чертите на лицето — толкова твърди, че не оставят съмнение за непоколебимата му воля. Той бе приключил със закуската и седеше срещу нея, а чашата с недопитото кафе стоеше на масата до ръката му.

— Не мисля, че ще бъде честно от наша страна да викаме Мелани без предупреждение. Особено в неделя и след като е седяла тук почти през цялата предишна нощ. — Алис го погледна с привидно равнодушие и продължи: — Освен това съм на мнение, че не бива да прекаляваме с детегледачките. Техните грижи не са полезни за децата. Бебетата имат потребност от сигурност и постоянство. Не е редно да им се натрапват чужди хора, поели отговорността, която родителите им са захвърлили в търсене на своите собствени удоволствия.

Алекси повдигна веждата си подигравателно.

— Скъпа, Алис. Напълно съм съгласен с теб. Но Джордж е толкова малък, а неговият основен проблем сега е да бъде чист и сух. И нахранен, разбира се, когато е гладен. Не мога да повярвам, че оставяйки го на грижите на Мелани, ще увредим неговата психика. Освен това, няма да закъсняваме и ще бъдем тук не по-късно от пет часа.

— Винаги ли си така настоятелен?

— Моите родители те харесват — провлече Алекси. — А аз съм готов на всичко, за да ги накарам да се чувстват добре по време на своето гостуване тук.

— Но ако е така, според мен те биха прекарали времето си в компанията на своя внук с по-голямо удоволствие, отколкото в компанията на разни хора от отбраното градско общество или в разходки по открито море.

Алекси помълча, а накрая каза:

— Тази година беше изключително тежка за тях. Синът им получи неизличими увреждания. Наложих им се да приемат мисълта, че неговият живот е на свършване. Когато състоянието му позволи, Рейчъл и Александрос превърнаха къщата си в болница, като за целта наеха реномирани специалисти, за да се грижат за Георгиу. Отказаха се от всичко, за да бъдат до сина си и дежуреха на смени до леглото му, заедно с медицинския персонал. — Алекси замълча, а после продължи с по-твърд глас: — Дойде време, когато и те могат да отдъхнат и да започнат отново да се радват на живота. Ако това означава компании или разходки в открито море, то, то ще бъде така. — Погледът му се вкамени. — Ясен ли съм или да повтора?

Алис блъсна купата настрана, изгубила внезапно апетит.

— Напълно.

— Изяж закуската си!

— Изгубих апетит.

— Моето отсъствие може да ти го върне — сухо каза Алекси и стана. — Отивам в кабинета си, за да говоря по телефона.

След два часа четиримата се качваха на борда на луксозната яхта, която се клатушкаше закотвена на пристана в дъното на градината.

Алис беше облякла бял ленен панталон и жълт пуловер, Рейчъл също се бе нагласила подobaващо, а мъжете носеха джинси и свободни

тъмни пуловери. Отправиха се навътре в откритото море.

— Прекрасно е! Същински рай — дълбоко пое въздух Рейчъл и се обърна към заварения си син.

Алис едва не ахна на глас, видяла с каква топла и сърдечна усмивка отвърна той на възклицанието на мащехата си.

— Ще спрем в Санкчуъри Коув за обяд. Ако ти и Алис имате желание, след обяда можете да се разходите из магазините, а ние ще изпием по една бира на слънце.

— Ти глезиш жена си! — смъмри сина си Александрос, а Рейчъл се засмя.

— Жените обожават да бъдат глезени, нали Алис? — подкрепи снаха си възрастната жена.

Алис знаеше, че е обречена и че думите не биха облекчили понататъшната ѝ участ, затова се усмихна и рече:

— Разбира се. Категорично, да.

Алекси погледна баща си:

— Изглежда Коув ще ни излезе през носа.

След превъзходния обяд от ястия от морски деликатеси, двете жени поеха на воля по брега. Спряха в няколко скъпи магазина, където си купиха красиви леки рокли, подходящи за безметежните ваканционни часове. Алис се прехласна по чифт вносни обувки, които безумно отиваха на колекцията от яркоцветни чанти с дълги дръжки, които вече си беше купила.

— Какво ти казах? — обърна се Алекси към баща си, щом двете, натоварени с пакети, жени се появиха на вратата на яхтклуба.

— Алис си купи най-възхитителния тоалет — съобщи Рейчъл, приближавайки до масата, и пое протегнатата ръка на съпруга си. Искрящата ѝ усмивка премина в нежност, когато съпругът ѝ обгърна лицето ѝ с ръце и така я целуна по устните, че сърцето на Алис подскочи. Те явно безмерно се обичаха и любовта им бе все още ярка и жива. — Аз я убедих да го облече във вторник на модното ревю, на което ни покани Серита Хъбърт — продължи свежърва ѝ и четиримата заедно излязоха от яхтклуба.

Малко преди пет бялата яхта пресече залива и навлезе във водите на Суверенните острови. Щом се прибраха, Алис освободи Мелани и

видя, че Джордж неспокойно мърда, чакайки млякото си. Тя го взе и тръгна с него към кухнята, за да приготви храната му.

— Остави го на мен — каза ѝ Рейчъл. — Сигурно искаш да се изкъпеш и преоблечеш.

— Благодаря — усмихна се Алис. — Няма да се бавя.

Когато младата жена отново се върна долу, Алекси и Александрос бяха в кухнята, а Джордж седеше в скута на баба си до тях. Очичките му весело шареха от единия мъж на другия, а юмручетата му палаво биеха въздуха.

— Виждаш ли? — вдигна светналото си от гордост лице Александрос. — Той е много силен! Виж крачетата му! Виж ръцете! Ще бъде висок. — Възрастният мъж хвърли многозначителен поглед на сина си. — Ще пази своите братчета и сестричета. Нали така?

Алис с мъка се усмихна. Искаше ѝ се да изкрещи, че братчета и сестричета няма да има. Че те не участват в нейния план. Но как да упрекне Александрос, че мечтае за бъдещи внуци от своя единствен син!

А Алекси? Дали той беше доволен от брака си, който макар и така прибързан, му даде жена за леглото и майка за неговите деца? Ще бъде ли доволен той или ще се отегчи и потърси сексуална утеха другаде?

Не биваше да допуска подобни мисли в главата си. Трябва навреме да бронира своето сърце и да не позволява чувствата да обсебват душата ѝ. Емоционалната обвързаност с мъжа, чийто дом споделяше, бе недопустима. Две години са нищожна част от нейния живот, а после ще започне отначало. Ще изгради едно ново бъдеще за себе си и за детето.

Вечерята бе импровизирана набързо и се състоеше от котлети на скара и салата от пресни зеленчуци. За десерт Алис поднесе плодове. Кафето пиха на спокойствие във всекидневната.

Рейчъл и Александрос се сбогуваха в девет под предлог, че са много изморени и имат нужда от продължителен сън. Щом останаха сами, Алис също почувства умора от прекарания на слънце и въздух ден.

— Ще оправя кухнята — каза тя на Алекси, който затваряше външната врата и включваше алармената система.

— Ще ти помогна.

Тя бе вече тръгнала към кухнята, затова се обърна и каза:

— Ще се справя и сама.

Неговата близост продължаваше да я смущава и изнервя и младата жена искаше да го отпрати и да остане сама.

В просторната кухня нямаше много неща за оправяне — само няколко чаши и чинии. Алис бързо ги изплакна и зареди в миялната машина, като през цялото време усещаше зад гърба си присъствието на Алекси.

— Свърших — каза тя и пристъпи да го заобиколи.

— Открих банкова сметка на твое име, в която има сума, достатъчна, за да покрие нуждите ти от налични пари в брой — каза ѝ той и продължи: — Документите са горе в дневната. Заедно с тях съм ти оставил и карта за моята банкова сметка. При нужда ще имаш възможност да теглиш и от нея.

Думите му я изпълниха с възмущение, примесено с обида. Алис дълбоко пое въздух, за да се успокои.

— Предпочитам да харча своите собствени пари. Вече съм си открила сметка.

Алекси се взря в лицето ѝ, в уморените бръчки край устата ѝ, в гордия наклон на деликатната ѝ брадичка. Погледна в решителните ѝ очи.

— Каж ми, кому е нужна твоята яростна независимост? Нима съпругът няма право да издържа жена си?

— Съгласна съм, че трябва да се грижиш за домакинството и за потребностите на Джордж — отвърна Алис. — Но своите дрехи аз ще плащам сама.

— А ако настоявам?

— Ти можеш да настояваш колкото си искаш — каза му тя, — но няма да ме превърнеш в своя собственост. Не мисли, че получавайки брачното удостоверение, си получил и мен.

— Просветена феминистка — подхвърли иронично Алекси, а очите му гневно потъмняха.

Алис се ядоса.

— Ако си искал да имаш кукла за украшение, чиято единствена цел би била да се кичи с бижута и дрехи за твоя сметка трябва да знаеш, че вземайки мен, си сгрешил!

— Едва ли — провлече той.

— Харесва ли ти нашата пародия на семейство? — попита го Алис, извън себе си от яд.

Той се изсмя дрезгаво и отвърна:

— Аз харесвам теб.

При тези думи той вдигна ръката си и плъзна длан по плътната завеса на дългата ѝ коса. После улови един кичур и го дръпна, накланяйки назад главата ѝ.

— Харесвам те — прошепна Алекси. — Харесвам начина, по който ми възразяваш и ми противоречиш, макар че ти самата не знаеш защо го правиш.

Със сетните си сили Алис издържа погледа му, макар че не успя да успокои треперещите си устни. В очите му видя, че той е отгатнал нейните намерения.

— Внимавай! Това е битка, която ще изгубиш — промълви той.

Прииска ѝ се да го блъсне, да го удари силно, така че да го заболи, но тъмното му решително лице бе така страшно, че я възпря и тя тихо каза:

— Не мисли, че ще започна да те обичам, само защото си в състояние да ме...

— Възбудиш?

— О, стига! — извика Алис, но той я сграбчи и тя не успя да се отдръпне от неговите устни. Те бяха топли и твърди, а милувката им бе така бавна и предизвикателна, че ѝ се прииска да изкрещи. Беше ѝ ясно, че той я предизвиква умишлено, че нарочно буди нейната чувственост.

А би било така лесно да затвори очи и да се забрави в умелите му ръце. Но противно на разума ѝ, кръвта ѝ се възбуди и запламтя, краката ѝ омекнаха. Разсъдъкът отстъпи, погълнат от усещанията. Алис се изгуби, отнесена без път и посока. Но в един внезапен миг гневът към собствената ѝ предателска чувственост изби на повърхността и тя се дръпна назад.

— Пусни ме, по дяволите! — извика тя разтреперана, мъчейки се да се отскубне от железните му ръце. Очите ѝ бяха замъглени от вътрешната борба, която водеше, но не желаше да признае дори и пред себе си.

Алис не успя да се освободи, макар че се опитваше да стори това с всичките си сили. Алекси продължаваше да я държи здраво в

обятията си и да я гледа със своя тежък неподвижен поглед. Лицето му бе като непроницаема маска.

Изминаха векове, преди да ѝ проговори.

— Лягай си! Аз имам работа. Трябва да прегледам чертежите, които ще ми трябват утре сутринта.

Без да продума, Алис се обърна и тръгна. Сблъсъкът с Алекси бе отнел последните ѝ сили и тя едва се движеше. Дишаше трудно и учестено и докато стигна спалнята, почувства, че ще припадне от изтощение.

Къде да легне? Ако държи на себе си, трябва да избере леглото в дневната. Но има ли смисъл? Та той отново ще я пренесе!

Алис отметна завивката от своята страна на широкото брачно легло и уморено се отпусна на чаршафа.

Измина около час, ала сънят не идваше. Алис лежеше и чувстваше, че мозъкът ѝ е превъзбуден от напрежение. По едно време чу тихото изщракване на бравата и разбра, че Алекси влиза в стаята. В слабата светлина от нощната лампа, запалена в съседната дневна, младата жена видя как той се съблича, а когато се пъкна в леглото до нея, тя неволно затаи дъх. След няколко минути чу тихото му и равномерно дишане.

Беше заспал. Неясно защо, това безумно я ядоса и запроклина на ум противоречивата си женска природа и глада, който бе обзел тялото ѝ и който чакаше да бъде утолен.

Алис беше застанала под високия купол на шатрата, в която се провеждаше модното ревю, и се оглеждаше с нескрит интерес. Наоколо кръжаха над стотина жени, които бяха облечени така елегантно, сякаш основната цел на живота им бе да станат прицел на репортерския интерес и да украсят със снимките си светската хроника.

Тя бе облякла тревистозелен копринен костюм, допълнен с черни аксесоари, чийто цвят приятно хармонираше с кремавия ансамбъл на стоящата до нея Рейчъл.

Лееше се шампанско, поднасяно от симпатични младежи в строго официално облекло.

— Дали са наети специално за случая? — попита Алис свекърва си.

— Сигурно. Те дават мило и драго, за да попаднат сред каймака на светското общество.

— За да се увенчаят с нови завоевания от красиви и богати жени?

Рейчъл я погледна шеговито.

— Не се обръщай. Струва ми се, че един от тези приятни млади мъже ти е хвърлил око.

Алис нехайно сви рамене и отпи от шампанското си.

— Разкажи ми за Гърция. Харесва ли ти да живееш там?

При въпроса ѝ, изражението на Рейчъл омекна и тя оживено започна да ѝ разказва:

— Имаме няколко къщи на различни места по света. Някои от тях са прекрасни, но тази, която аз обичам най-много, се намира в залива на един малък остров. Там е приказно — там няма коли, само тишина и спокойствие. До нея може да се стигне само с хеликоптер или по море. Там Александрос и Алекси научиха Георгиу да гребе.

Алис усети скръбта на възрастната жена и съчувствено докосна ръката ѝ.

— Благодаря ти, мила! Когато човек остарее, той разбира, че на света няма нищо друго, освен настоящия момент. Хората не са в състояние да променят това, което вече са преживели. аз се смятам за щастлива, защото съм имала и много прекрасни мигове в живота си. Нашите двама синове ни донесоха много радост, макар че Георгиу беше по-своеволен. Той беше любител на силните усещания зад кормилото на бърза кола или на моторница. Винаги съм се страхувала, че ще настъпи ден, в който ще надцени силите си.

— А Алекси? — попита Алис.

— Той беше по-тих и вгълбен. Но макар и различни по възраст и по характер, те бяха неразделни приятели. През първите ужасни дни след нещастиято, Алекси безброй пъти летя от Австралия до Атина, а когато не беше при нас, всеки ден се обаждаше по телефона.

— Алис, колко се радвам, че и Рейчъл е с теб! — чу се дрезгав женски глас до тях. Алис се обърна и съгледа Серита Хъбърт, която сияеше в снежнобелия си модерен костюм, несъмнено купен от най-скъпия бутик.

— Добър ден, Серита — поздрави я Алис.

— Уредих да седим заедно на обяда. Ако се изгубим по време на ревюто, след това ще се чакаме на входа на шатрата — усмихна ѝ се Серита и добави: — А сега, изчезвам. Има недоразумение с поканите, които трябваше да раздаде една от участничките в организационния комитет. Тя мислила, че съм ги взела аз, а аз бях останала с впечатлението, че те са у нея. Трябва да се срещна с уредниците на ревюто, за да оправим тази бъркотия. Вие се вижте с другите познати, но имайте предвид, че Соланж ще закъснее.

Ревюто се оказа блестящо. Това бе най-хубавото модно ревю, което Алис бе виждала през живота си. Манекените бяха първокласни професионалисти, а тоалетите, които демонстрираха, бяха не само превъзходни, но и достъпни, защото се оказа, че ще се продават в бутиците на Коув.

— Избра ли си нещо? — попита Рейчъл и се засмя, видяла възхитения блясък в очите на снаха си.

— Мисля, че след обяда бихме могли да отделим един час на каталога от ревюто — отвърна Алис.

— Разбира се — съгласи се Рейчъл. — Но щом стана дума за обяд, да бяхме побързали към изхода.

Ресторантът, в който беше поръчан обяда за поканените на ревюто, беше разположен над морската повърхност и разкриваше чудесна гледка към крайбрежните вили и белите яхти и моторници, закотвени пред тях.

Двете жени заеха местата си, които се оказаха срещу Соланж, Серита, Марта, Криси, Кейт и Анабел. Алис се почувства така, сякаш бе застанала пред средновековния съд на инквизицията.

Същите безупречно облечени млади мъже, които така сериозно им бяха поднесли шампанското, обслужваха сега масите им. Алис видя, че наистина се е превърнала в обект на интерес на един от тях и я досмеша.

— Скъпа, ти си хитът на деня — каза ѝ Соланж. — Ще му дадеш ли бележчица с телефонния си номер?

— С бебето на ръце не виждам нито време, нито желание да подхранвам илюзиите на младите момчета за развлечение — отвърна ѝ Алис направо. — Освен това се съмнявам, че Алекси ще се зарадва, като разбере.

— Ревността стимулира брака, нали така? — присви очите си Соланж.

За Бога! — помисли си Алис. — Какво искат тези жени от мене!

Почувства се като забодена в стената пеперуда, в която са вперени хиляди очи, чакащи я да се сгърчи от неудобство.

— Така ли мислиш? Алекси сигурно ще ме набие.

Серита се засмя, развеселена от отговора ѝ, а Соланж я загледа втренчено.

— Доминик иска да поканим гости в събота вечер. Ще се обадя на Алекси, за да му съобщя часа. — После погледна Рейчъл и добави: — Вие също сте поканена.

— Утре заминаваме за Сидни. Ще останем известно време при сестра ми, която, живее там. За съжаление, няма да можем да ви посетим — вежливо отклони поканата Рейчъл, а Соланж само вдигна рамене.

Към два часа Алис и свекърва ѝ излязоха от ресторанта, а след час и нещо вече се носеха по пътя към Суверенните острови, отрупали задната седалка на колата с новите си придобивки.

Алис беше решила, че ще вечерят заедно вкъщи, за да се сбогуват с Рейчъл и Александрос. Когато дойде време да ги изпращат, сърцето на младата жена се сви при мисълта, че ще остане сама, без ободрителната компания на свекърва си.

— Една седмица не е много време — каза ѝ Рейчъл на вратата. — Ще се обаждам по телефона, за да питам как е внучето ми.

— А аз ще трябва да я обуздавам, за да не звъни по три пъти на ден — пошегува се Александрос, намествайки се на задната седалка.

Щом беемвето изчезна от погледа ѝ, Алис побърза да се прибере. Влезе вътре и изведнъж се почувства изгубена и смалена в огромната къща, която внезапно бе опустяла.

Джордж спеше дълбоко и Алис набързо се изкъпа и си легна. Остана така с широко отворени неми очи, а в главата ѝ се блъскаха безброй противоречиви мисли, които измъченият ѝ мозък отказваше да подреди.

Щом чу шума от колата, сърцето ѝ се сви. Тя затвори клепки и се престори на заспала. Ако можеше да потърси утеха в ръцете му! Ако можеше да се скрие в неговите обятия и да потъне в топлината му! Да усети, че някой я брани, че някой се грижи за нея!

Но желанията ѝ останаха несбъднат блян, защото Алекси не идваше, а минутите се нижеха една подир друга. Какво ли прави? Сигурно отново е седнал пред куп книжа, които не търпят отлагане.

На сутринта Алис се събуди много по-бодра и свежа и видя, че Алекси е станал и е готов за излизане.

Изминаха няколко спокойни дни, които Алис прекара в тихо уединение къщи. Те ѝ дадоха възможност да си отдъхне и донякъде да се успокои. Написа пет-шест писма и се свърза по телефона с Мириам Станфорд, управителката на магазина в Пърт. От нея разбра, че бутикът върви добре и се очаква добра печалба. Сякаш съм ненужна — помисли с неудоволствие Алис.

Следобедните часове запълваше с приготвянето на вечерята, като внимателно подбираше менюто. Алекси редовно се прибираше малко преди пет и след като вземеше душ и се преоблечеше, седнаше в кухнята и хранеше Джордж.

— Детето трябва отрано да свиква с мъжете — повтаряше той на жена си всяка вечер след заминаването на родителите му. — Пък и аз нямам друго време за него, защото отсъствам от къщи по цял ден през седмицата.

Докато Алекси се занимаваше с детето, Алис слагаше масата за вечеря. Видеше ли ги двамата заедно — едрият тъмнокос мъж с детето на колене, сърцето ѝ се късаше, защото разбираше, че Алекси би бил чудесен баща. Тя мислено го виждаше като част от живота на своя племенник — представяше си как двамата играят на топка, как плуват и как разговарят през идните години на ранната юношеска възраст. Тези видения все по-често стягаха сърцето ѝ и тя се ужасяваше от мисълта, че планът ѝ да отведе Джордж в Пърт ще се окаже правилен и добър за самата нея, но не и за момчето.

Разговорите им по време на вечерята се свеждаха до разкази за извършеното през деня и секваха при десерта, когато Алекси неизменно изчезваше в кабинета си и не се появяваше в спалнята, дълго след като Алис си бе легнала.

Младата жена допускаше, че той нарочно се държи така и тя започна подсъзнателно да крои планове за отмъщение.

Вечерята, давана от Соланж и брат ѝ Доминик, предоставяше идеална възможност да осъществи замисъла си.

В петък сутринта Алис позвъни на Мелани и я помоли да дойде, за да гледа Джордж през деня. Пригответи се да излезе, за да обиколи магазините и да си купи нова рокля за случая.

Беше решила да се появи във вид, с който да шокира останалите гости, а заедно с тях и своя съпруг. В един от най-скъпите бутици намери точно това, което търсеше — черна права рокля с голи рамене без презрамки, с обсипан с мъниста корсаж и тясна пола до коленете, която плътно обгръщаше стройните ѝ бедра. Дълъг тънък воал, драпиран около шията и свободно развят по гърба, допълваше тоалета. Затваряйки очи пред неприлично високата цена, Алис плати и тръгна да търси подходящи обувки. Купи си и дързък парфюм, за да придаде завършеност на новия си образ.

В съботната привечер Алис едва дочака да настъпи часът, в който слагаше детето да спи. Изкъпа се и седна пред огледалото с всевъзможни кутийки и бурканчета за разкрасяване.

Измина цял час докато постигне желанния ефект, но накрая се отдръпна и се огледа доволно. Беше сресала косата си в обичайната права прическа, но в един миг на внезапно хрумване, я грабна и я усука високо на главата си.

Да. Така ли да върви? По дяволите! — изреди наум младата жена, а в душата ѝ се загнезди страх от предстоящата вечер.

Соланж не беше от хората, които човек отминава със спокойна неприязън. Тяхното познанство, колкото и кратко да бе то, беше достатъчно, за да се увери, че известната декораторка е луда по мъжа ѝ, което, естествено, поставяше Алис като негова съпруга в неизгодна позиция.

Моят мъжествен съпруг ще си плати — закани се Алис и плъзна широката огледална врата на гардероба. Справедливостта изискваше да признае, че Алекси не е виновен за това, че е хубав или привлекателен за жените. Такъв се беше родил и макар че много мъже биха се възползвали от тези качества, той, в интерес на истината, не го правеше.

Когато посегна, за да свали роклята от закачалката, Алис за миг се разколеба и смръщи челото си. Макар че я беше избрала умишлено, за да предизвика сензация, се усъмни дали тоалетът ѝ наистина е подходящ за случая. Но подбудите, които бяха определили избора на роклята, отново завладяха ума на младата жена, макар и поизгубили

значението си. Желанието за отмъщение изглеждаше бледо и далечно и Алис тъкмо се направи да върне роклята обратно в гардероба, когато Алекси влезе в стаята.

— Кога ще дойде Мелани? — попита той.

— В седем — отговори Алис, обърната към него й видя, как той хвърля кърпата, с която се бе загърнал, нахлузва тъмни слипове и посяга за снежнобялата си риза.

Тялото му беше прекрасно и само при вида му, Алис изпита чиста сексуална наслада.

Сърдита на себе си, тя рязко отвори ципа на роклята и пхна краката си в полата. Пръстите й машинално вдигнаха ципа, пригладиха опънатата по бедрата пола и посегнаха нагоре към корсажа, за да го придърпат и прикрият гърдите, които се оказаха по-разголени, отколкото й се бе сторило, когато я пробваше в магазина.

— Избрала си я, за да вдигнеш кръвното на всеки здрав мъж у Соланж тази вечер или за да вдигнеш моето? Как да те разбирам? — провлече Алекси зад гърба й и Алис мигом се извърна към него.

— Защо ще вдигам твоето?

— Поразителен резултат. Но не мисли, че ще мога да те пазя от началото до края на вечерта.

Тонът му беше ироничен, но в ъгълчето на очите му Алис съзря опасния пламък.

— Така ли? Може би искаш да се преоблека?

— Да.

— А ако не искам?

— Нямах избор. Или ще съблечеш роклята сама, или аз ще я сваля.

— Мръсен, подъл егоист! Как смееш!

— Смея и още как — тихо провлече Алекси, а Алис усети познатата ледена тръпка по гръбнака си.

— Тази рокля е ушита по последната модна линия и струва цяло състояние! Освен това аз не искам да ми заповядваш какво да обличам!

При тези думи Алекси хвана брадичката й, Алис направи опит да се дръпне, но той здраво я стисна.

— Недей да спориш, само за да ми противоречиш!

— Няма!

— Не ме ли познаваш вече достатъчно, за да разбереш, че не можеш да ме победиш? — попита той със смразяващ глас.

— Искаш да кажеш, че ще ме лишиш от възможността?

В продължение на няколко безкрайни секунди Алекси мълча, а после каза:

— Жена, която умишлено излага на показ тялото си, си прави реклама, която е обещание за изпълнение на заявката. Облечи тази рокля, когато сме само двамата и аз ще ѝ отдам вниманието, което заслужава.

— Глупости, говориш куп глупости!

— Глупости или не, трябва да се преоблечеш.

— Не!

— Възразяваш ми нарочно, нали? Не ти ли минава през ума, че не постъпваш разумно?

— Ако изпитваш удоволствие да събличаш жените насила, можеш да започнеш. Хайде!

Алекси присви очи, а тя изведнъж се почувства несигурна. Без да продума, той обгърна раменете ѝ с ръце и я притегли към себе си. Тя вдигна непокорно глава, ала той се наведе и безжалостно впи устните си в нейните. Когато я пусна, челюстта и шията ѝ бяха изтръпнали от болка, а очите ѝ плуваха в сълзи.

— Преоблечи се, Алис. Сваляй роклята или започвам аз!

Тя го погледна с омраза.

— Ако откажа да се подчиня, ти ще измислиш друго, по-изтънчено наказание.

— Внимавай! Моето търпение има граници!

— Кое то значи покорство на всяка цена. Какво варварство!

— Имай предвид, че досега съм те щадил.

— Шегуваш се!

— Само един пълен невежа не би схванал разликата между внимателния любовник, който има желание да достави толкова наслада, колкото ще получи и самият той. Ако не се подчиниш, ще ти я покажа.

Алис го гледаше, без да мигне, ужасена от силата и непоколебимостта на волята му. Беше лудост от нейна страна да продължава битката, но упоритият ѝ характер не ѝ позволи да признае поражението си.

— Не ме заплашвай! — каза тя.

— Мислиш, че те заплашвам?

— А какво правиш?

— Сваляй роклята, Алис! Не отговарям за последствията!

Ръцете ѝ бяха натежали като олово и не се подчиняваха на разсъдъка ѝ. Тя стоеше глуха и няма пред него и не помръдваше. Алекси се задъха от ярост и изведнъж протегна ръка. Дръпна ципа на роклята и след миг прекрасното произведение на шиваческото умение се намери на пода, превърнато в жалка купчина от коприна и кадифе. Алис остана почти гола, едва прикрита от оскъдната ивица на копринените си бикини. Тя инстинктивно вдигна ръце, за да скрие гърдите си.

Алекси бавно свали ципа на панталона си, после го събу. Секунда след това бикините на Алис се намериха на земята до роклята. Алекси сграбчи жена си и с едно движение разтвори краката ѝ така, че те обгърнаха хълбоците му. Рязко и неочаквано той проникна в нея, дълбоко, докато стигна докрай.

Когато всичко мина, Алис се изкъпа и облече светлозелената си рокля. Деколтетото ѝ скромно минаваше по врата, а правата пола едва загатваше крехката линия на тялото ѝ.

Сложи лек грим, подчертавайки само очите и постави бледо червило на устните си.

Когато двамата най-сетне слязоха долу в голямата дневна, Мелани бе вече дошла и ги чакаше, удобно настанена в креслото. Алис сърдечно поздрави девойката, после Алекси хвана жена си под ръка и двамата се отправиха към гаража.

— Обадих се на Соланж и ѝ казах да не ни чакат за вечеря, защото сме възпрепятствани — рече Алекси, включвайки двигателя на колата. — Резервирах маса в клуба. Ще вечеряме там.

— Не съм гладна.

— Ще ядеш, макар и само бульон — отвърна ѝ той.

Алис наистина яде, но не заради неговата настоятелност. След супата взе ордъовър от задушени скариди, отказа основното блюдо и десерта и си поръча силно кафе по ямайски.

Наближаваше десет, когато беемвето премина бариерата на охраняемата жилищна зона и се плъзна в паркинга, наред просторна морава, която опасваше околоръст сградата, в която Соланж и

Доминик обитаваха мансардния етаж. Слязоха и тръгнаха към асансьора. Вратата се отвори и Алис мрачно стъпи в него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Алекси! — изви глас Соланж и се притисна о него в прегръдка, която не приличаше на приятелски жест, а по-скоро напомняше покана за интимност. Отдръпна се и погледна жената, застанала от дясната му страна. — Алис! — кимна ѝ тя, хвана Алекси под ръка и го задържа навътре.

— Радвам се да те видя, Соланж — поздрави Алис.

Каква съм лъжкиня! — помисли си тя. — С какво удоволствие бих цапнала един на тази лъскава кучка — и то не само на думи, но и в действителност.

— Всички са тук — продължи пътям домакинята. — Толкова съжалявам, че не успяхте да дойдете за вечеря.

— Бяхме възпрепятствани — провлече Алекси, а Алис се усмихна многозначително в отговор на любопитния поглед на Соланж.

Преди малко Алекси се беше опитал да ѝ даде урок, ала неочаквано и за самия него свадата им завърши с бурна взаимна страст.

— Жалко, наистина — каза Алис, а Алекси хвана ръката ѝ, вдигна я и започна да целува пръстите ѝ един по един. По жилите ѝ премина огън и се събра в глъбините на тялото ѝ, още болезнени от неотдавнашното похищение.

Сякаш прочел мислите ѝ, Алекси погали с палец пулсиращата вена на китката ѝ и тя затуптя по-силно в отговор на докосването му. Ако споменът за неговата ярост не бе така жив в съзнанието ѝ, Алис би приела милувката му като безмълвен знак за разкаяние.

— Сигурно сте имали основателна причина, скъпи — каза Соланж, а пресметливите ѝ очи зашариха от единия към другия. — Ще ви донеса нещо за пиене. После ще си поговорим. — Тя се засмя дрезгаво и погледна Алис. — Ще разговаряме по работа, за съжаление — за къщата на Холмс. Алекси, трябва да накараш Антия да се откаже от онзи нюанс на розовото, който е харесала за основен цвят на стените. Той не е подходящ.

— Ако ти не си в състояние да упражниш влиянието, което професията ти налага, ще трябва да се примириш, защото Антия е човекът, който ще живее в този дом, и тя е тази, която дава парите.

— Но то ще се отрази на репутацията ми!

— Откажи се от хонорара тогава.

— Основният проблем на новобогаташите — презрително присви очи Соланж, — е техният просташки вкус.

— Защо не ѝ покажеш сгради, чието вътрешно обзавеждане е направено от теб — вметна Алис. — Понякога рекламните фотоси объркват.

Соланж я погледна така, сякаш черен дявол се беше изправил насреща ѝ.

— Но това значи да посегна на личния живот на някой свой бивш клиент! — възкликна високомерно тя.

— Когато човек харесва дома си, той с радост го показва на другите — тихо отвърна Алис.

В този миг приближи Доминик, за да ги поздрави.

— А ето ви и вас! — усмихна се иронично той и хвърли бърз изпитателен поглед на сестра си. Поздрави Алекси и чак тогава погледна Алис. — Изглеждаш чудесно, както винаги. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Минерална вода, ако обичаш — пожела Алис, а Алекси помоли за уиски със сода.

Алис пое ледената чаша, чийто ръб бе покрит е кристалчета захар. Тя жадно отпи от течността и с удоволствие усети горчивото ухание на лимоновия сок, примесен с водата.

— Алекси — чу се мек, гърлен глас и Алис се извърна, но не позна жената, която се бе приближила до тях. Тя бе тъмнокоса и дребна и в момента глезено се мусеше на мъжа ѝ. — Детегледачката ли закъснях? — попита непознатата.

Алис се отдръпна и чаровно се усмихна:

— Алекси е виновен. Той не одобри тоалета ми и — тя спря, сви многозначително рамене и добави — едното нещо доведе до другото и накрая закъсняхме.

Брюнетката зина от изненада при дръзкия отговор, а после злобно сви устни.

— Колко свежо и искрено, мила — каза Доминик, а очите му блеснаха лукаво. — Надявам се, че си е заслужавало да пропуснете вечерята?

— Доминик, що за поведение! — възкликна сестра му.

— Моят съпруг може да бъде невероятно убедителен, когато поиска — каза Алис и се усмихна, за да засили ефекта от думите си.

Ето, така! Така им се пада! Нека си мислят каквото си искат! Омръзнаха ѝ техните намеци и подмятания, чиято единствена цел бе да я смутят и да нарушат душевното ѝ равновесие. Добрите обноски и скромността не ще ѝ помогнат да сложи на място тези превзети лицемери, които минаваха за приятели на Алекси. Трябва да им докаже, че не са в състояние да накърнят достойнство ѝ.

Алекси присви очи, но Алис вече пет пари не даваше за нищо и смело продължи:

— Вярвам, че Доминик ще ми прави компания, докато ти и Соланж разговаряте с Антия — каза тя на съпруга си и мигом съзря ликуващата усмивка на лицето на домакията.

— Ще разговарям с Антия по-късно — отвърна ѝ Алекси нежно, но натискът на пръстите му върху китката на ръката ѝ не показваше и следа от подобно чувство. — Нека обиколим гостите — предложи ѝ той. — Не е редно да задържаме домакията.

Мансардата беше живо доказателство за декораторското умение на брата и сестрата. Самото съвършенство — мислеше Алис, виждайки как всичко е изпипано до последна подробност — от подбора на редките растения, до облеклото на наетия обслужващ персонал. Дори и музиката беше избрана така, че да се слее с разговора, а не да го смущава.

— Не прекали ли? — попита Алекси с подвеждащо мек глас, когато двамата се усамотиха в един закътан ъгъл.

— Кажи ти, Алекси! — погледна го в очите тя.

— Предизвикателните реплики, които жена ми отправя към един прочут плейбой, не ми звучат забавно.

— Доминик? — отвори очи в недоумение тя. — Наистина ли? И то при положение, че всяка жена се разтапя като породиста кучка на слънце, още като те види?

— Не отиваш ли твърде далеч!

— Не — отвърна Алис, макар че едва не се олюля, когато Алекси вдигна ръката си и я погали по бузата.

— Притеснява ли те това?

Да! — искаше й се да изкрещи. Притеснява ме! Притеснява ме до полуда! Но ако признаеше чувствата, които изпитва в момента, тя щеше да му разкрие душата си, а Алис не искаше да го удостои с такова голямо предимство. Погледна го и сухо рече:

— Защо да ме притеснява?

Пламък блесна в очите му, но Алекси бързо го скри:

— Можем да си тръгнем отгук винаги, щом пожелаеш.

— Но ние току-що дойдохме! — изненадана от думите му, възкликна тя.

— Искаш да останем?

Какъв натежал от разнопосочни значения въпрос! Какъвто и отговор да му даде, все ще сгреси и макар че не гореше от желание да стои тук, Алис не искаше и да се прибира.

— Алекси, радвам се, че те виждам!

Ненадейната поява беше добре дошла и Алис с благодарност се обърна към крехката руса жена, която бе застанала до тях.

— Антия Холмс, а това е жена ми Алис — представи ги Алекси.

— Приятно ми е да се запознаем — поздрави Антия и се обърна към Алекси: — Ще се побъркам! Къщата е превъзходна, но аз все още не знам кога ще бъде готова, за да се пренеса.

— Соланж спомена, че не сте се споразумели за избора на цветовете. Какъв е проблемът?

— Розовото. Не сме уточнили нюанса. Най-напред исках основен фон с цвят на пушена съомга, който да прелива в кремаво, а на места да се засили до цвят на узряла кайсия. Соланж настоява за миденорозово, за да го съчетае със сиво-кремавия цвят на гъбата, а за контраст да постави аметистовомораво. Как ви се вижда? — обърна се тя към Алис.

О, Боже! — помисли си младата жена. — Защо ме въвличат в техните разправи!

— Не бих искала да стъпвам на територия, която принадлежи на Соланж — отвърна след кратко колебание младата жена. — Но от друга страна, разбирам вашето право на избор.

Декораторката щеше да се обиди като разбере, че Антия е потърсила мнението на трети човек, още повече нейното. Макар да съзнаваше, че жена като Соланж никога не ще бъде нейна приятелка, Алис не желаше да я прави свой враг.

— Бих искала да чуя вашето мнение.

— Чие мнение, скъпа?

Алис замалко не ахна като видя декораторката, която очевидно бе чула края на техния разговор, но с изненада установи, че Антия не се е смутила ни най-малко.

— Поканих Алис да види къщата — каза новата й позната.

Това е! Предизвикателството бе отправено и Соланж му отвърна с мрачен поглед изпод вежди.

— Естествено. Защо не? Щом като мнението на един аматьор струва повече от моето!

— Смятам, че интересът на Алис към работата на нейния съпруг е естествен — намеси се Алекси, за да заглади положението. — Освен това тя знае, че желанието на клиента стои над всичко за мен. — Той строго погледна декораторката, а после се обърна към Антия. — Утре ще позвъня на своите партньори, които са поели довършителните работи, за да се разбере с тях. След това ще ти се обадя, за да се уговорим — каза той на Антия.

— Благодаря ти — облекчено въздъхна русата жена. Тя докосна ръката на Алис и топло й каза: — Щом се пренеса в новата къща, ще устроя прием. Каня ви още отсега.

— Ще дойдем с радост — отвърна Алекси.

— Още една победа, скъпи! — погледна го Соланж, когато госпожа Холмс се отдалечи от тях.

— Тя е една приятна жена — сухо й отвърна той. — Освен това Антия е мой ценен клиент.

Но не и твой — прочете неизказаните му мисли Алис и видя как лицето на декораторката се сгърчи от неудоволствие.

— Ритник по кокалчетата ли, Алекси? — предизвикателно попита Соланж. — Ако Антия държи на цветовете, които си е избрала ще ги получи. Но аз не разбирам защо е нужно да търсиш съветите на специалист, при условие, че си толкова неотстъпчив! — Соланж махна с красивата си ръка и продължи: — Новобогаташите събират мнения, за да не се вслушат в нито едно от тях.

— Може би това се дължи на желанието им да дадат израз на своята собствена личност — вметна Алис.

— О, мила! Надявам се, че не искаш да обръщаш наопаки къщата на своя съпруг! Тя е свършена.

— Невероятен комплимент. Още повече, че ти нямаш никаква заслуга за това — обади се мъжки глас до тях.

— Доминик, пак ли подслушваш?

Преди да разбере какво става, чашата на Алис изчезна от ръката ѝ, а Доминик, който току-що се бе присъединил към тях, я хвана под ръка и ѝ прошепна:

— Ела! Ще ти покажа изгледа от прозореца. Възхитителен е.

Той беше прав. Долу, в мрака зад огромните стъкла, блещукаха стотици ярки светлини, които очертаваха низ от модерни сгради, опасали в дъга брега на залива. Небето бе тъмно като индиго, а далеч на хоризонта то се сливаше с лунната пътека на притихналото море.

— Прекрасно! — каза Алис, удивена от странната красота на творенията от стъкло и бетон, създадени от човешката ръка, които се сливаха с тъмната простота на природата.

— Бих ти отвърнал със същия комплимент — каза ѝ Доминик.

— Ще го приема като жест на учтивост от страна на своя домакин — каза Алис, която бе изненадана от човешката топлина на гласа му.

— Срази ме! — отвърна ѝ Доминик и се засмя. — Аз си мислех, че си невинна и срамежлива като ученичка.

— Невинността е качество, присъщо на младите.

— Както и искреността. Но тя е особено очарователна, когато е проявена от човек, чиято крехкост и уязвимост веднага се набиват в очи, от жената дете с чисти очи и сърдечна усмивка. Надявам се, че Алекси те е преценил правилно.

Алис се засмя, развеселена от думите му.

— Не казваш нищо?

— Може ли да премълча? — отвърна на въпроса му с въпрос Алис.

— Старомодни добродетели, ли? — попита Доминик и хвана ръката ѝ.

— Смятам, че уважението към личността на другия човек е въпрос на добро възпитание — поправи го сухо тя и видя как

присмехулната искра в очите му изчезна и се смени с искрена топлина.

— Колко жалко, че си срещнала Алекси преди мен!

Дори и да не беше така, Алис не можеше да си представи, че би могла да се поддаде на обаянието на Доминик. Алекси притежаваше дълбочина и сила на характера, а мъжът, застанал до нея, беше повърхностен и крехък като хората, които са обсебени единствено от собствената си личност.

Тя се обърна, търсейки познатата тъмнокоса глава сред шумната тълпа и когато видя тежкия поглед на съпруга си, Алис широко отвори очи. Той разговаряше с група мъже, които тя бегло си спомняше, но усетил, че Алис го гледа и сякаш разбрал мисленото ѝ сравнение, той въпросително повдигна веждата си.

За миг ѝ се стори, че всичко изчезна, че в стаята са останали само двамата — тя и той. Испита безумно желание да бъде с него — не само да застане до него, а да се притисне в прегръдките му, да се стопи от неговата нежност, да бъде обичана до полуда.

За секунда очите ѝ се отвориха така широко, сякаш покриха цялото ѝ лице с неземна светлина, после се усмихна плахо на мъжа си и почувствала се напълно изгубена, отново се извърна към Доминик. Продължи да разговаря с него напосоки, без да знае за какво става въпрос и къде се намира.

Трябва да е приказвала смислено, мина ѝ през ума, защото Доминик отговаряше с неспирен поток от думи, който едва докосваше съзнанието ѝ. В един миг Алис се сепна и тръсна глава. Какво, за Бога, ставаше с нея?

— Доминик, надявам се, че нямаш нищо против, ако ти отнема жена си?

Тя чу познатия провлечен глас на съпруга си, а после усети ръката му, която я прегръщаше през кръста. Алис пламна цялата.

— Уверявам те, че с мен тя е в безопасност — каза домакинят им.

Да, разбира се. Доминик не беше опасен за нея. Но Алекси!

— Ще тръгваме ли? — попита я той и се наведе над лицето ѝ.

— Ако искаш.

— Рано е, още няма полунощ! — започна Доминик, но Алекси бързо сложи край на протеста му.

— Обещахме на Мелани, че няма да закъснеем.

— Но вие можете да ѝ позвъните!

— Не, не можем.

В колата на път за дома Алис мълчаливо седеше до Алекси, благодарна за тихата музика и за това, че той не ѝ говори.

Когато се прибраха, Мелани им съобщи, че детето е спало спокойно и непробудно досега. Алис тръгна нагоре, за да го види, а Алекси изпрати девойчето и заключи входната врата.

Младата жена хвърли обувките си, влезе в банята и започна да си почиства грима. Лицето ѝ бе бледо, а под очите ѝ тъмнееха дълбоки кръгове. Устните ѝ изглеждаха болезнено подути и тя несъзнателно опипа с език долната. После взе четката и се зае да разчесва косата си. В този миг Алекси влезе в банята. Тя видя в огледалото как той приближава до нея и как взема четката от трепналата ѝ ръка.

Трябваше да се възпротиви, то тя не помръдна, замаяна, сякаш оплетена в паяжина от всесилна, непреодолима чувственост.

Алис затвори очи, но щом почувства, че четката спря да докосва косата ѝ, тя трепна с мигли и видя очите на Алекси, отразени в огледалото пред себе си.

Ръцете му посегнаха към ципа на роклята ѝ, а тя не направи опит да спре падащата коприна, нито да задържи дантеления сутиен, който се смъква надолу след нея.

В леглото тя затвори очите си, благодарна за тъмнината, през която Алекси полека я поведе към сладката забрава на сексуалното удовлетворение. Притисната в него, тя се отдаде на прегръдката му без срам и свян и се понесе по вълните на своите собствени усещания.

Само до преди седмица, до преди ден дори, Алис беше сигурна, че целта на сегашния ѝ живот е да изпълни плана си и да се върне в Пърт заедно с детето. А сега мисълта да се раздели с Алекси предизвикваше у нея колебания и неясни мисли и за първи път в живота си Алис разбра какво е отчаяние.

Ако остане тук, би трябвало да има основания да постъпи така. Но тя дълбоко се съмняваше, че основанията ѝ са изградени върху основата на любовта. Би могла да разчита на лоялност от страна на Алекси, обусловена от желанието на двамата да осигурят добър живот на детето. Но това не бе достатъчно.

Цял час Алис лежа будна, загледана в безмълвния таван над себе си. Умът ѝ бе пламнал от противоречиви мисли, а сърцето ѝ замираше от страх пред неясното бъдеще.

Нищо не беше същото вече. Нищо — каза си тя и тихо се измъкна от леглото.

Как да го напусне? Но как да остане? — питаше се тя, пресичайки спалнята. Отиде в съседната всекидневна и застана пред креватчето на Джордж. — Той ми е толкова скъп, той ми е всичко на света — повтаряше си Алис, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

През пердетата се промушиха тънки лунни лъчи и покриха тихата стая с причудливи сенки. Парапетът, ограждащ плувния басейн, се изкриви в призрачни зъбери, а водата се сви и потъмня като бездънна празнина.

Като сърцето ми — мина ѝ през ума. — О, Господи, нима щастието е толкова невъзможно? Нима то никога няма да ме осени?

Алис дълго стоя така, изгубила представа за времето. После долови, по-скоро с интуицията си, отколкото с ушите си, приближаващи стъпки отзад. Обърна се и видя Алекси.

— Какво правиш тук? — попита я той, а тя се разтрепери.

Без да чака отговора ѝ, Алекси нежно обгърна раменете ѝ отзад, а после плъзна ръцете си надолу и я притисна към себе си.

— Ще настинеш. Тук е студено — скара ѝ се тихо той и я целуна по шията.

Студено е — повтори си тя. — На мене ми е студено. Кръвта ми е замръзнала от леден студ. И няма да се стопли до края на живота ми.

— Ела в леглото.

В леглото ли? Не! Това бе мястото на нейното падение, на разрухата ѝ, на края на нейните планове. Там бе водила своите битки и неизменно ги бе губила. Очите я заболяха, натезжали от непролетите сълзи, погледът ѝ се замъгли. Две едри капки се отрониха, но Алис моментално ги спря, спускайки гъстите си черни мигли.

— Алис?

Алекси бавно я обърна към себе си и полека повдигна наведената ѝ глава.

Жестът му отприщи пороя от задържани сълзи и те се затъркаляха по бузите ѝ.

Не беше възможно да ги скрие! Не беше възможно и да го спре, ако я попита защо плаче.

Алис вдигна очи да го погледне, но лицето му се разми в мъгла от сълзите, които не секваха, макар че тя искаше да ги спре.

Попаднах в капан — помисли си тя. — Оплетох се в паяжина от коприна, която ме държи здраво като стоманено въже.

— Сълзи?

Гласът му не беше подигравателен, а така проникновен, че Алис в миг реши, че така ѝ се е сторило. Алекси погали мокрите бразди по лицето ѝ и попита:

— Кажи ми защо?

За всичко — каза си тя — за моите мечти, за надеждите ми, за моя изгубен живот!

— Алис?

Гласът му бе невероятно нежен и мек. Той се наведе и леко докосна устните ѝ с целувка, после целуна нейните страни, угълчетата на очите, миглите ѝ.

Поредното прелъстяване — горчиво помисли Алис. — Поредното подвеждане — каза си тя. В този миг Алекси я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. Там я пусна и каза:

— Опитай се да ми кажеш какво ти тежи.

Да му каже? Откъде да започне? Да признае, че го обича? Че се е влюбила в него? Тя потрепери при мисълта, че в отговор на любовта си ще получи признанието му, че е попълнила списъка от десетките други жени, станали жертва на неговата необуздана чувственост.

— Не смея да настоявам — каза Алекси.

Гласът му звучеше както никога досега — бе дълбок и неподправен. Алис удивена разтвори мокрите си очи и видя, че той зорко следи всяко нейно движение. Тя се помъчи да успокои дъха си, да уталожии биенето на сърцето си.

— Моля те! — тихо настоя той.

Слаба надежда се прокрадна в нейната душа.

— Не мога!

— Опитай — каза ѝ той и я докосна с устни, леки и нежни като крилата на пеперуда.

Би ли посмяла да му признае какво ѝ тежи? Каквото и да каже, думите ѝ ще прозвучат невярно и грубо. Връщане назад няма да има,

ще има само изкупление, защото каквото и да му обясни, той няма да я разбере.

— Джордж заслужава да има баща като теб — най-сетне изрече тя, не намирайки смелост да продължи. Очите му потъмняха и тя бе готова да се закълне, че те бяха засенчени от мъка.

Настана мълчание.

— Смяташ, че той не заслужава да те има като майка?

Алис почувства, че се движи по острието на бръснач, но тя нямаше избор, затова продължи.

— Аз го обичам! Как можеш да се съмняваш в това?

— Твоята любов към него е извън всяко съмнение.

Дъхът ѝ секна. Кръвта се оттече от главата ѝ, пред очите ѝ притъмня. Ще падна — мина ѝ през ума, а при мисълта, че Алекси ще разбере силата на чувствата ѝ, ѝ призля. Трябва да се махне! Да избяга от него, макар и за малко.

— Пусни ме — прошепна тя.

— Никога!

Тонът му бе толкова категоричен, че Алис се изплаши.

— Ще промениш решението си като ти кажа, че се омъжих за теб, за да запазя Джордж за себе си. Да се разведа и да поема родителските права — започна тя с треперещ глас и видя как ъгълът на устните му нервно заигра. — Още в началото съставих плана на отмъщението си. Две години — такъв бе срокът, който си дадох. После щях да взема Джордж и да се върна у дома.

Настъпи безкрайна тишина. Алис стоеше сломена с наведена глава и го чакаше да каже нещо, каквото и да било.

— А сега?

— Какво искаш да ти кажа? — отчаяно запитва тя.

— Истината.

— За да можеш да ми отмъстиш, затова ли?

— Така ли мислиш?

— Защо отговаряш на въпроса с въпрос? — уморено попита тя.

— Защото искам да чуя всичко.

Няма да му разкрие душата си! Рано е за това. Любовта идва постепенно, а не изведнъж. И откъде да знае, дали е любов, щом са минали едва няколко седмици?

— Не мога — прошепна тя.

Алекси дълго мълча, а после решително каза:

— Щом Рейчъл и Александрос се върнат на Златния бряг, ние ще заминем за Гърция.

Тя изненадано отвори уста, но той сложи пръст на устните ѝ да замълчи.

— Знаеш колко ще се радват те, ако ги оставим сами с детето.

— Така бързо ли намираш решение за всеки въпрос? — тихо запита Алис, която нямаше сили, за да спори повече.

— Значи ли това, че не искаш да заминеш с мен?

— Не — каза тя след дълго мълчание, разбрала, че в този миг нейната съдба бе решена веднъж и завинаги.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дните след това приличаха на вълшебна приказка. Алис и Алекси потънаха в нежна омая, в почти съзаклятническо разбирателство, подхранвано от докосването на ръцете, от нежността, с която се любеха нощем.

Приемаха редки покани за посещения, но когато все пак се появяха някъде, Алис чувстваше върху себе си любопитните погледи, чуваше шушукането, но знаеше, че Алекси не я изпуска от погледа си и беше спокойна. Когато оставаха вкъщи, Алис с радост му готвеше вкусни вечери, които поднасяше със свещи и вино, и часовете неусетно летяха в приятни разговори за всичко и нищо.

Два дни след завръщането на Рейчъл и Александрос от Сидни, Алис и Алекси заминаха за Атина. Останаха там два дни, да се порадват на прекрасния древен град, а после наеха хеликоптер и отлетяха за малък остров, който лежеше сред лазурното море, закътан като скъпоценен камък.

Наоколо се виеха лози, растяха маслинови и портокалови дръвчета. Имаше десетина кози и куче, оставени на грижите на възрастни мъж и жена, които много се зарадваха при появата на Алис и Алекси.

— Толкова е красиво! — възкликна Алис, щом съзря старата белосана къща, кацнала на хълма пред тях.

Постройката беше разположена във вътрешен двор, а стаите й бяха просторни и светли, пълни със старовремски мебели. Дебели персийски килими покриваха излъскания дъсчен под, а в дневната уютно тъмнееха меки канапета.

— Когато бях малък идвахме тук през ваканциите — каза Алекси.

— Идвал ли си пак, след като емигрира в Австралия? — попита Алис, разглеждайки старите семейни снимки в дървени рамки върху масичките във всекидневната.

— Да, много пъти.

Тя се обърна към него и отново бе поразена от силата и чувствеността, които излъчваше той. Запита се наум колко ли жени са имали място в живота му досега.

— Идвах тук, за да се видя с Рейчъл, Георгиу и Александрос. Този остров е нашето фамилно убежище.

Тя се усмихна, за да скрие болката, която бе помрачила мислите ѝ.

— Навън е много топло. Хайде да се изкъпем преди вечеря.

Алекси не отговори начаса, а тръгна към нея, хвана ръката ѝ и едва тогава каза:

— Защо не.

Водата беше чиста като кристал и приятно прохладна. Алис обяви състезание по плуване и каза, че ще стигне до другия край на малкия залив по-бързо от него. Когато стигнаха до там, Алекси се запревива от смях, защото я беше оставил да го победи. За да си върне, Алис загреба с пълни шепи вода и започна да ги хвърля по гърдите му. Алекси я хвана, а тя се развика и го заблъска игриво по гърдите, после изведнъж утихна.

Имаше да му каже толкова много неща! Искаше да чуе толкова думи от него, но не смееше да започне.

Под спокойното изражение на лицето на мъжа си Алис съзря напрегнатост и продължи мълчаливо да го гледа.

Спомни си нощите, неговата любов и страст. Беше уморена от непрестанните борби и упоритата ѝ гордост сякаш беше изгубила значението си.

— Помогни ми — прошепна тя.

Той вдигна ръка да погали устните ѝ и каза:

— Нека започнем отново от самото начало.

Устните ѝ трепнаха от думите му, защото тя не бе сигурна, че сега, когато бе предизвикала часа на истината, ще намери сили у себе си, за да продължи. Нямахте да го понесе, ако той приеме с присмех признанието за нейната любов. Не би могла да живее, ако той не ѝ отвърне със същото.

— Ти беше олицетворение на всичко, което ненавиждах в мъжете — промълви тя, — нагъл, деспотичен и самоуверен. Повтарях си, че те мразя и в началото наистина беше така. После намразих себе си, заради женската си слабост. За това, че се поддадох на усещанията,

които ти предизвика у мен. — Алис въздъхна дълбоко и продължи: — Не исках да се чувствам така и трябваше да поведе жестока борба, за да не се влюбя в теб. — Тя се засмя. — Борбата ми не излезе на победен край и аз съм сразена окончателно и безвъзвратно.

Въздишка на облекчение се изтръгна от гърдите на Алекси, който до този миг не бе помръднал и бе следил разказа ѝ със затаен дъх. Прегърна я и жадно я целуна, така сладко и нежно, че Алис помисли, че ей сега ще умре, стопена в ръцете му. Когато най-сетне той откъсна устните си от нейните, тя мълчаливо го загледа.

— Повтори последните си думи! — тихо ѝ заповяда той.

Прекрасните ѝ сини очи плувнаха в неканени сълзи и тя каза:

— Обичам те.

— Мислех си, че вече никога няма да го чуя от теб — каза Алекси и отново я целуна, притискайки я така, сякаш нямаше да я пусне никога вече. — Не разбираш ли какво си за мен? — запита я той с насмешка в гласа, която беше особено странна и която той не се опитваше да скрие. — Аз тръгнах за Пърт с твърдото намерение да прибера детето на всяка цена. И там на пътя ми застана ти — така решителна, така непоколебима в любовта си към бебето, което аз се бях закълел да отгледам като свой роден син, че не можех да повярвам на очите си. И отказа да ми го дадеш, макар че аз бях убеден, че само това си чакала — удобен случай, за да прехвърлиш отговорността другиму и да заживееш отново живота си. — Той нежно я погали с устни по бузата, после затвори очите ѝ с целувка. — До този момент аз не бях срещал жена, която с радост би поела да се грижи като родна майка за чуждо дете. Когато ме посрещна със своята омраза, аз се почувствах едва ли не длъжен да те взема за жена, за да укротя твоя горд и независим дух. Чувствата не влизаха в сметката ми и тука сгреших. — Той се засмя. — Ти бе като огън, който пъпли след мен и ме прегаря на всяка крачка. Беше така непокорна и дръзка, а ангелски кротка — с родителите ми, пленителна — за моите приятели. Наложих се да измисля какви ли не планове, за да сломя съпротивата ти.

Той млъкна и я целуна. Алис стоеше замряла в прегръдките му и чакаше да чуе думите, за които жадуваше.

— Имаше мигове, когато ми се искаше да те убия, заради твоята слепота. Аз те обичам, нима не разбра? Обичам те! — повтори той и раздруса раменете ѝ.

Безумна радост обзе Алис. Тя протегна ръце и сплете пръсти зад главата му. Дръпна я към себе си за първи път го целуна сама.

Алекси се наведе и я вдигна на ръце, а тя положи главата си на рамото му.

— Къде ме водиш? — попита Алис.

— В леглото.

Тя се засмя с дълбок и щастлив смях, а той я внесе в спалнята. Когато я пусна на пода, очите ѝ блеснаха открито и обещаващо.

Неспособна да удържи желанието си да го подразни, Алис рече:

— Но аз не съм уморена.

А после се изправи на пръсти и го целуна в ъгълчето на устата.

Алекси погали непокорния кичур над ухото ѝ и се усмихна. Усмивката му бе топла и безкрайно съблазнителна, а Алис стоеше и гледаше решителното му лице, потъмнелите от страст очи.

Леко разтреперана, тя се пресегна и свали плувките му, после своите бикини и сутиена. Взе кърпа и нежно попи капчиците морска вода, които блестяха по тялото му. После замря, защото той бе взел кърпата и на свой ред бършеше нея.

Тя мълком протегна ръце към главата му и я наведе към своята. Целуна го по устата, после хвана ръката му и го поведе към леглото.

— Обичай ме — каза му тя.

Молбата ѝ бе така тиха, че едва се чу, но устните ѝ се разтвориха в очакване на неговите.

— Да — каза ѝ той, — до края на живота си!

Издание:

Хелън Бианкин. Сватбата на Стефанос

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Марияна Василева

ISBN: 954-11-0371-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.